

108E JAARGANG NUMMER 6 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JUNI 2008

Liahona

The cover of the Liahona magazine features a photograph of three young people in the foreground. A woman with dark hair and red-rimmed glasses is smiling at the camera. Behind her, two men in suits and glasses are looking towards the camera. They are standing on a balcony or walkway with a glass railing. In the background, a large crowd of people is visible, suggesting a public event or gathering. The title 'Liahona' is printed in large white letters across the top of the image.

OMSLAGARTIKEL:

De vaart laten varen, p. 20

10 manieren om tieners te helpen, p. 10

Waarom niet één keertje? p. 26

Eeuwig samen door vandaag, p. K14

Juni 2008 108e jaargang Nummer 6

LIAHONA 02284-120

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook

Verantwoordelijk redacteur: Jay E. Jensen

Adviseurs: Gary J. Coleman, Yoshihiko Kikuchi, Gerald N. Lund, W. Douglas Shumway

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Layborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofddirectrice: Jennifer L. Greenwood

Mederedacteurs: Ryan Carr, Adam C. Olson

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: Christy Banz, Linda Stahle Cooper, David A. Edwards, LaRene Porter Gault, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Joshua J. Perkey, Richard M. Romney, Kimberly Reid, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Randall J. Paxon

Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau

Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

European Distribution Ltd., Magazine Service,

Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890

E-mail: liahona-edl@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDL)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dresdner Bank, Bad Homburg

Rekening nummer 07 264 094 00, bankcode 500 800 00

Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

BIC (SWIFT CODE): DRES DE FF 523

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street,

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanzwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albanees, Armeens, Balans, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Grieks, Haïtiaans, Hindi, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshallseilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sommoans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamese, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:

© 2008 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.

Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd

worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk

of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als

de bronvermelding dat oangeeft. Voor vragen over het auteursrecht

kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East

North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;

e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder

www.lds.org. Engelstalige lectuur staat onder 'Gospel Library'.

Voor andere talen, klik op 'Languages'.

For Readers in the United States and Canada:

June 2008 Vol. 108 No. 6, LIAHONA (USPS 311-480) Dutch

(ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus

Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,

UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,

\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt

Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.

Include address label from a recent issue; old and new address

must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt

Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:

1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,

American Express) may be taken by phone. (Canada Postage

Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution

Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT

84126-0368.

LIAHONA, JUNI 2008

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium: Veilige raad *President Henry B. Eyring*
- 8 Vruchten van het Boek van Mormon *Ouderling Richard G. Hinckley*
- 10 De kudde weiden: jongeren leiderschap leren ontwikkelen *President Dieter F. Uchtdorf en ouderling M. Russell Ballard*
- 20 Tijd vrijmaken voor heiliging *Adam C. Olson*
- 25 Huisbezoekboodschap: Het evangelie van Jezus Christus leert ons dat er een voorsterfelijk bestaan is

20 Tijd vrijmaken voor heiligheid

OP DE OMSLAG

Foto Adam C. Olson

OMSLAG VAN DE KINDERVIEND

Illustratie Brandon Dorman

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze ideeën kunnen in de kerk en thuis gebruikt worden.

Pas de ideeën eventueel aan uw gezin of gezinsavondgroep aan.

'Tijd vrijmaken voor heiliging', p. 20: Maak met de volgende activiteit

duidelijk hoe belangrijk het is om tijd vrij te maken voor prioriteiten. Toon uw gezin een lege bus, wat zand en kiezelstenen. Doe het zand in de bus, gevolgd door de kiezelstenen. (Probeer dit van tevoren uit, het is de bedoeling dat de kiezelstenen er niet allemaal in

passen.) Leg uit dat we tijd moeten vrijmaken voor de belangrijkste zaken. Doe nu eerst de kiezelstenen in de bus en doe daarna het zand erbij.

Bespreek aan het hand van het artikel wat de 'kiezelstenen' of prioriteiten in ons leven zijn en hoe daar tijd voor kan worden vrijgemaakt.

'Een oproep om te blijven

groeien' p. 28: Lees de paragraaf 'Een les in getuigenis' voor.

Bespreek hoe ouderling Soares zijn getuigenis heeft gekregen en hoe dat hem geholpen heeft om de

39 Een verandering van hart ondervinden

34 De geestelijke component van genezing *Ouderling Alexander B. Morrison*

39 Lessen uit het Boek van Mormon: Een verandering van hart ondervinden *Ouderling Keith K. Hilbig*

44 Onder heiligen der laatste dagen

Wat mij het meeste aanspreekt in de kerk *Isabelle Alpert*

Nog een week tot het einde van de maand *Julie C. Donaldson*

Waar kan ik nog een boek-van-mormon vinden? *Curtis Kleinman*

Het gebed van mijn kinderen *Virginia Augusta de Pádua*

Lima Pereira

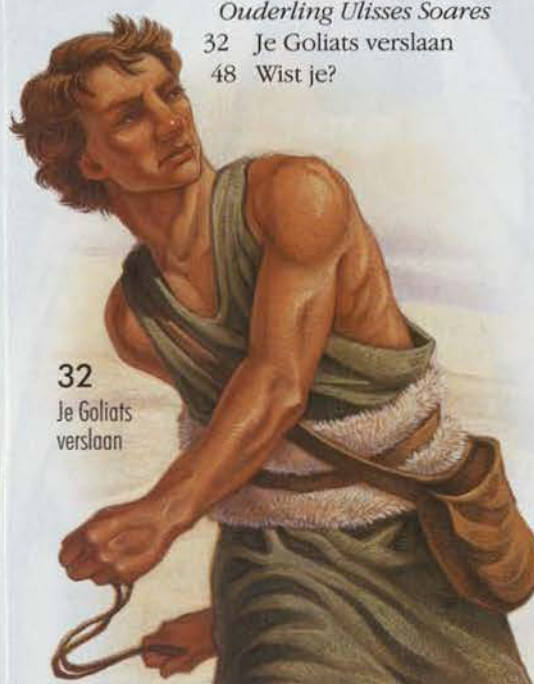

Ga op zoek naar de Cambodjaanse KGW-ring in deze uitgave en bedenk hoe de goede weg kiezen een goede voorbereiding is op de tempel.

VOOR JONGEREN

- 16 Sleutels tot de toekomst *Kimberly Reid*
- 26 Vraag en antwoord: 'Eén keertje sterkedrank of tabak uitproberen kan toch geen kwaad?'
- 28 Een oproep om te blijven groeien
Ouderling Ulisses Soares
- 32 Je Goliats verslaan
- 48 Wist je?

32
Je Goliats
verslaan

16 Sleutels tot de toekomst

K12 Veel plezier!

VOOR KINDEREN: DE KINDERVRIEND

- K2 Luister naar de stem van een profeet:
Het eerste visioen *President Dieter F. Uchtdorf*
- K4 Participatieperiode: Ik bereid me voor nu ik nog jong ben *Linda Christensen*
- K6 Uit het leven van de profeet Joseph Smith: De gouden platen
- K8 Geloof in God *Algemeen jeugdwerkpresidium*
- K11 Combinatiespel: Mijn evangeliënnormen
- K12 Veel plezier: zoekplaatje
- K13 Op zijn zondags in Brazilië *Nathan N. Waite*
- K14 Niet alleen vandaag *Wendy Ellison*
- K16 Kleurplaat

K8 Geloof in God

normen van het evangelie na te komen. Noem op hoe wij ons getuigenis kunnen versterken. Hoe kan een getuigenis ons het evangelie helpen naleven?

'Een verandering van hart ondervinden', p. 39: Schrijf op een papieren hart 'geloof', 'rechtschapenheid', 'liefde' en 'de wereld overwinnen' (zie de paragraaf 'Zegeningen van de wedergeboorte'). Bespreek hoe elk van die vier beginselen bij elk gezinslid tot een verandering van hart kan bijdragen. Verduidelijk die verandering met het verhaal over Ivan. Noteer

op de achterzijde van het papieren hart wat uw gezin kan doen om die beginselen na te leven.

'Geloof in God', p. K8: Vraag de gezinsleden hun schoenveter met slechts een hand vast te maken. Bespreek hoe moeilijk dat is. Laat ze elkaar helpen met de veter van de andere schoen. Bespreek hoe dat het er eenvoudiger op maakte. Lees het artikel en bespreek hoe uw geloof in God sterker zal worden als er voor dit programma wordt samengewerkt. Kies een activiteit uit het boekje *Geloof in God* uit om in de komende week samen aan te werken.

ONDERWERPEN IN DIT NUMMER

Het eerste paginanummer van het artikel wordt aangegeven.

K=De Kindervriend	Moelijkheden overwinnen,
Avondmaal, 44	32, 47
Bekering tot het evangelie,	Naastenliefde, 44, 45
39	Normen, K11, K13
Boek van Mormon 8, 46;	Onderwijs, 1, 10, 28
K6	Priesterschap, 16, 28, 34
David en Goliath, 32	Prioriteiten, 20
Gebod, 47	Programma Geloof in God,
Gehoorzaamheid, 2, 20, 26	K4, K8, K11
Geloof, 2, 20, 34	Roepingen, 10, 28
Genezing, 34	Sabbat, K13
Getuigenis, 8, 28	Smith, Joseph, K2, K6
Gezin, 10, K14	Tempels, K10, K14, K16
Heiliging, 20	Tijdbeheer, 20
Jeugdwerk, K4, K8	Veiligheid, 2
Jezus Christus, 25, 34	Verzoening, 34
Jongeren 10, 28	Voorsterfelijk bestaan, 25
Keuzevrijheid, 26	Woord van wijsheid, 26
Kledingwijze, 16, K13	Zendingswerk, 16, 39, 46
Leiderschap, 10, 48	

Res
Book Area
M205.5
284.8.Dut
2008
June

Veilige raad

PRESIDENT HENRY B. EYRING

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

De Heiland is altijd de beschermheer geweest van wie zijn beschermeling wilde zijn. Meer dan eens heeft Hij gezegd: 'Hoe dikwijls heb Ik u willen vergaderen zoals een hen haar kuikens vergadert, en gij hebt niet gewild' (3 Nephi 10:5; zie ook, bijvoorbeeld, Matteüs 23:37; LV 29:2).

Dezelfde weeklacht heeft de Heer ook in onze eigen bedeling geuit, na eerst aangegeven te hebben hoe Hij ons in veiligheid wilde brengen: 'Hoe dikwijls heb Ik u bij monde van mijn dienstknechten toegeroepen, en door de bediening van engelen en met mijn eigen stem, en met de stem van donderslagen en met de stem van bliksemschichten en met de stem van orkanen en met de stem van aardbevingen en zware hagelstormen, en met de stem van hongersnoden en pestilentiën van iedere soort, en met het machtige geluid van een bazuin en met de stem van het oordeel en met de stem van barmhartigheid de gehele dag door, en met de stem van heerlijkheid en eer en de rijkdommen van het eeuwige leven, en heb u willen redden met een eeuwigdurende redding, maar gij hebt niet gewild!' (LV 43:25.)

De Heiland wil blijkbaar niets liever dan ons in veiligheid brengen, en de wijze waarop Hij ons de weg wijst, is onveranderlijk. Hij maakt

daarbij gebruik van meerdere middelen, zodat iedereen die er voor openstaat, wordt bereikt. Een beproefd middel is de boodschap te laten verkondigen bij monde van zijn profeten, zo lang het hun wordt toegestaan om onder de mensen te werken. Die gezagsdragers hebben het goddelijk bevel om het volk te waarschuwen en ze de veilige weg te wijzen.

Waarschuwingen van profeten

Toen de spanningen in de herfst van 1838 in het noorden van Missouri hoog opliepen, riep de profeet Joseph Smith alle heiligen op om voor hun veiligheid in Far West bijeen te komen. Velen woonden op afgelegen boerderijen of in verspreide nederzettingen. Hij waarschuwde met name Jacob Haun, stichter van de kleine nederzetting Haun's Mill. In een document uit die tijd staat: 'Broeder Joseph had via Haun, eigenaar van de molen, aan de broeders daar de boodschap gestuurd dat ze naar Far West moesten komen, maar meneer Haun had de boodschap niet doorgegeven.'¹ Later schreef de profeet Joseph in zijn dagboek: 'Tot op die dag had God mij de wijsheid gegeven om de mensen in veiligheid te brengen die gehoor gaven aan mijn raad. Niemand die mijn raad opvolgde, heeft ooit de dood gevonden.'² Toen schreef de profeet de droeve waarheid dat er in Haun's Mill geen slachtoffers waren gevallen als zijn raad was opgevolgd.

De Heiland wil blijkbaar niets liever dan ons in veiligheid brengen, en de wijze waarop Hij ons de weg wijst, is onveranderlijk. Hij maakt daarbij gebruik van meerdere middelen, zodat iedereen die er voor openstaat, wordt bereikt.

In onze eigen tijd zijn wij gewaarschuwd met raad over waar wij bescherming vinden tegen zonde en smart. Een van de sleutels waarmee we die waarschuwingen kunnen onderkennen, is dat ze herhaald worden. U hebt bijvoorbeeld de profeet meer dan eens in de algemene conferenties horen zeggen dat hij een vorige profeet ging citeren, waarmee hij een tweede, en soms zelfs een derde getuige werd. Wie er oud genoeg voor waren, hebben president Spencer W. Kimball (1895–1985) horen zeggen hoe belangrijk het is dat de moeder thuis is, en daarna hebben we president Benson (1899–1994) hem horen citeren, en daarna hebben we president Hinckley (1910–2008) hen beiden horen citeren.³

De apostel Paulus schreef: 'Op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan' (2 Korintiërs 13:1). Een van de manieren waarop we kunnen weten dat de waarschuwing van de Heer komt, is dat er een beroep gedaan wordt op de wet van getuigen, getuigen met gezag. Als de uitspraken van profeten herhaald worden, zou dat onze aandacht moeten trekken en ons hart moeten vervullen met dankbaarheid dat we in zo'n gezegende tijd leven.

Voor gelovigen is het logisch dat ze met de raad van profeten de veilige weg proberen te vinden. Als een profeet spreekt, denken kleingelovigen misschien dat ze een wijs man goede raad horen geven. Is die raad goed en redelijk, en komt die hen uit, dan aanvaardden ze die. Zo niet, dan doen ze het af als verkeerde raad of ze gaan ervan uit dat hun omstandigheden een uitzondering op die raad rechtvaardigen. Ongelovigen denken misschien een man te horen die zijn wil aan anderen wil opleggen. Misschien drijven ze er de spot mee, zoals Korihor in het Boek van Mormon eens heeft gedaan: 'En aldus leidt gij dit volk weg, de dwaze overleveringen van uw vaderen achterna, en wel volgens uw eigen verlangens; en gij onderdrukt hen, ja, gij houdt hen als het ware in knechtschap, zodat gij u kunt verzadigen aan de arbeid van hun handen, zodat zij niet vrijmoedig durven opkijken en hun rechten en voorrechten niet durven genieten' (Alma 30:27).

Korihor argumenteerde, zoals men vanaf het begin der tijden ten onrechte heeft geargumenteed, dat aanvaarding van de raad van Gods dienstknechten gelijk staat aan inperking van onze zelfstandigheid, een van God verkregen recht. Het is evenwel een ongeldig argument, omdat het de werkelijkheid verkeerd weergeeft. Gods invloed op ons

leven afwijzen, wil nog niet zeggen dat daarmee onze zelfstandigheid gewaarborgd is. We kiezen voor een ander soort invloed. We verwerpen de bescherming van een volmaakt liefdevolle, almachtige, alwetende Vader in de hemel, die ons, samen met zijn geliefde Zoon, het eeuwige leven wil geven in gezinsverband, die ons alles wil geven wat Hij heeft, die ons thuis wil brengen, en wil terugvoeren in zijn liefdevolle armen. Als wij zijn raad in de wind slaan, kiezen we voor de invloed van een andere macht, die onze ellende tot doel heeft en haat tot motief heeft verkozen. We hebben van God morele keuzevrijheid gekregen. In plaats van recht te laten gelden op een leven dat vrij is van invloeden, is het ons onvervreemdbaar recht te kunnen kiezen voor overgave aan een van beiden machten.

Op veilige grond

Een andere misvatting is te denken dat de keuze om de raad van profeten wel of niet op te volgen, eenvoudigweg betekent: naar goede raad luisteren en daar baat bij hebben, of dat niet te doen en alles bij het oude te laten. Maar de keuze om de raad van profeten naast ons neer te leggen, verandert onze positie. Die positie verslechtert. Want als we de raad van de profeten nu niet opvolgen, wordt het steeds moeilijker voor ons om die later wel aan te nemen. Het beste moment om Noach met de bouw van de ark te helpen, was de eerste keer dat hij het vroeg. Elke keer dat hij het daarna vroeg, zou weigering de invloed van de Geest verminderd hebben. En dus zou elk volgend verzoek dwazer lijken, totdat het begon te regenen. En toen was het te laat.

Elke keer dat ik ervoor koos om niet meteen geïnspireerde raad op te volgen, of vond dat ik een uitzondering vormde, werd me duidelijk dat ik mezelf in gevaar had gebracht. Elke keer dat ik naar de raad van profeten geluisterd heb, die in mijn gebed bevestigd kreeg en die opvolgde, merkte ik dat ik mij in de veilige richting bewoog. In de loop van de tijd heb ik gemerkt dat de weg voor mij geëffend was. God bracht me in veiligheid langs een pad dat met liefdevolle zorg was voorbereid, soms al lang van tevoren.

Vooraan in het Boek van Mormon lezen we over een profeet van God, Lehi. Hij was ook het hoofd van een gezin. God had hem de raad gegeven om zijn dierbaren in veiligheid te brengen. Wat Lehi meemaakte is een zinnebeeld van

wat er gebeurt als God raad geeft bij monde van zijn profeten. Alleen de gelovige familieleden, die zelf bevestigende openbaring ontvingen, zagen zowel het gevaar als de veilige weg. Voor de ongelovigen leek de tocht door de wildernis niet alleen dwaas, maar ook gevaarlijk. Lehi heeft, net als alle profeten, tot zijn dood geprobeerd zijn familieleden de veilige weg te wijzen.

Hij wist dat de Heiland degenen aan wie Hij sleutelmacht verleent, verantwoordelijk houdt. Aan die sleutelmacht is de bevoegdheid verbonden om de raad te geven die ons de veilige weg wijst. Wie die sleutelmacht dragen, hebben de plicht te waarschuwen, zelfs als hun raad misschien niet wordt opgevolgd.

Die sleutelmacht wordt vanaf de profeet via een gezagslijn gedelegeerd aan leidinggevenden van steeds kleinere groepen leden tot aan gezinnen en alleenstaanden toe. Dat is een van de manieren waarop de Heer een ring tot een veilige plek maakt. Ik heb bijvoorbeeld met mijn vrouw een bijeenkomst voor ouders bijgewoond, belegd door onze bisschop, om ons te waarschuwen voor de geestelijke gevaren die onze kinderen liepen. Ik hoorde meer dan de stem van een wijze

vriend. Ik hoorde een dienstknecht van Jezus Christus met sleutelmacht, wiens plicht het was om ouders te waarschuwen en ons op onze plicht te wijzen. Als wij de sleutelmacht van dat priesterschapskanaal eren door te luisteren en gehoor te geven, houden we ons vast aan een reddingslijn die zelfs bij noodweer niet zal breken.

Vader in de hemel houdt van ons. Hij heeft zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus, onze Heiland, gestuurd. Hij wist dat we in dit sterfelijke leven groot gevaar zouden lopen, het ergste veroorzaakt door de verleidingen van een geduchte tegenstander. Dat is een van de redenen waarom de Heiland sleutelmacht heeft verstrekt, zodat wie oren heeft om te horen en geloof om te gehoorzamen, naar veilige grond kunnen gaan.

Een luisterend oor

Een luisterend oor vergt nederigheid. U herinnert zich de waarschuwing van de Heer aan Thomas B. Marsh. Hij was toen president van het Quorum der Twaalf Apostelen. De Heer wist dat president Marsh en de andere broeders van de Twaalf zouden worden beproefd. Hij gaf raad over het aannemen

Het beste moment om Noach met de bouw van de ark te helpen, was de eerste keer dat hij het vroeg. Elke keer dat hij het daarna vroeg, zou weigering de invloed van de Geest verminderd hebben.

DEL PARSON, LEHI PREDICHT IN JERUSALEM © 180

Wat Lehi meemaakte is een zinnebeeld van wat er gebeurt als God raad geeft bij monde van zijn profeten. Alleen de gelovige familieleden, die zelf bevestigende openbaring ontvingen, zagen zowel het gevaar als de veilige weg.

van raad. De Heer heeft gezegd: 'Wees nederig; en de Heer, uw God, zal u aan de hand leiden en u antwoord geven op uw gebeden' (IV 112:10).

De Heer voegde daar een waarschuwing aan toe voor iedereen die een levende profeet volgt: 'Verhoogt uzelf niet; staat niet op tegen mijn dienstknecht Joseph; want voorwaar, Ik zeg u: Ik ben met hem en mijn hand zal over hem zijn; en de sleutels die Ik aan hem heb gegeven, en ook aan u, zullen hem niet worden ontnomen totdat Ik kom' (IV 112:15).

God geeft ons niet alleen raad voor onze eigen veiligheid, maar ook voor de veiligheid van zijn andere kinderen, die we behoren lief te hebben. Er is geen troost zo zoet als de zekerheid dat we een middel in Gods handen zijn geweest om iemand in veiligheid te brengen. Die zegen vergt doorgaans het geloof om raad op te volgen, ook als dat moeilijk is.

Een voorbeeld uit de kerkgeschiedenis is Reddick Newton Allred. Hij maakte deel uit van de reddingsploeg die door Brigham Young (1801–1877) naar de handkarkonvooiën Willie en Martin was gestuurd. Bij de Sweetwater River ter hoogte van de South Pass vroeg kapitein George Grant aan Reddick Allred om daar met een paar mannen en huifkarren

te wachten, totdat hij en zijn mannen terugkeerden met de handkarpioniers.

De hulpverleners vonden het konvooi Willie, dat in de sneeuw was gestrand — bevroren, uitgehongerd en de dood nabij. Een deel van de hulpverleners bleef zoeken naar het konvooi Martin, terwijl de anderen het konvooi Willie op sleeptouw namen over de Rocky Ridge. Kort nadat zij hun kamp hadden opgeslagen, arriveerden Reddick Allred en zijn mannen met de broodnodige voorraden.

Allred bleef vervolgens wachten op kapitein Grant en het konvooi Martin. Weken gingen voorbij zonder een teken van leven. Toen het bleef sneeuwen en het weer levensbedreigend werd, besloten twee mannen dat het dwaas was om te blijven wachten. Zij dachten dat het konvooi Martin ergens anders overwinterde of was omgekomen. Zij besloten naar de Salt Lake Valley terug te keren en probeerden anderen over te halen om hun voorbeeld te volgen. Allred weigerde. President Young had hen erop uitgestuurd en kapitein Grant, Reddick Allreds priesterschapsleider, had hem gezegd daar op hem te wachten.

De mannen die terugkeerden naar de Salt Lake Valley namen een aantal goed gevulde huifkarren met zich mee. Nog tragischer was

het dat ze 77 huifkarren die ze onderweg tegenkwamen, lieten omkeren. Veel van die huifkarren waren alweer helemaal terug bij Big Mountain toen boodschappers van Brigham Young ze opwachtten en ze weer rechtsomkeer lieten maken.

Drie lange weken nadat Reddick Allred hulp had geboden aan het konvooi Willie, arriveerde kapitein Grant met het konvooi Martin. Deze pioniers waren er nog slechter aan toe, tientallen hadden het niet overleefd. Het reddingsteam van kapitein Grant was klein, had weinig voorraad en was ruim 320 km verwijderd van de Salt Lake Valley. Nogmaals, omdat Reddick Allred zelfs onder de moeilijkste omstandigheden op zijn post was gebleven, kon hij met zijn hulpvoorraden levens redden.⁴

Er voor anderen zijn

U zult geïnspireerde raad van Gods profeten horen en lezen om er voor de nieuwe leden van de kerk te zijn. Wie zulk geloof hebben als Reddick Newton Allred zullen hun vriendschap blijven aanbieden, ook als het niet nodig lijkt of geen effect lijkt te hebben. Ze houden vol. Als een nieuw lid geestelijk uitgeput dreigt te raken, hebben deze gelovige leden een vriendelijk en bemoedigend woord te bieden. Zij zullen hetzelfde goddelijke welgevallen voelen als broeder Allred toen hij die handkarpioniers zo moeizaam zag naderen en wist dat hij ze veiligheid te bieden had, omdat hij onder moeilijke omstandigheden raad had opgevolgd.

Hoewel het niet is vastgelegd, ben ik er zeker van dat broeder Allred heeft gebeden terwijl hij wachtte. Ik weet zeker dat zijn gebeden zijn verhoord. Dan heeft hij geweten dat de raad om te blijven van God kwam. Wij moeten bidden om dat te weten. Ik beloof u dat zulke gelovige gebeden worden beantwoord.

Soms zullen we raad krijgen die we niet begrijpen of die, zelfs als we er zorgvuldig over hebben gebeden en nagedacht, niet op ons van toepassing lijkt. Verwerp die raad niet, maar houd het in gedachten. Als iemand u een handje zand gaf, met de belofte dat er goud tussen zat, zou u het dan niet een tijdje in uw hand houden en het zachtjes schudden. Steeds als ik dat deed met de raad van een profeet, werden na een tijdje de goudkorrels zichtbaar en was ik dankbaar.

Wij zijn gezegend dat we leven in een tijd waarin de

sleutelmacht op aarde is. We zijn gezegend dat we weten waar we moeten zijn en hoe we de stem kunnen herkennen, waardoor de belofte van de Heer in vervulling zal gaan dat Hij ons in veiligheid zal brengen. Ik bid dat we nederig van hart zullen zijn, dat we zullen luisteren, zullen bidden, en zullen wachten op de redding van de Heer, die bij getrouwheid zeker zal komen. ■

NOTEN

1. Philo Dibble. In: 'Early Scenes in Church History', *Four Faith Promoting Classics* (1968), p. 90.
2. *History of the Church*, deel 5, p. 137.
3. Zie bijvoorbeeld, *The Teachings of Spencer W. Kimball* (1982), p. 327; 'To the Fathers in Israel', *Ensign*, november 1987, p. 49; 'Women of the Church', *Ensign*, november 1996, p. 69.
4. Zie Rebecca Bartholomew en Leonard J. Arrington, *Rescue of the 1856 Handcart Companies* (1992), pp. 29, 33-34.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking kan deelnemen. Enkele voorbeelden:

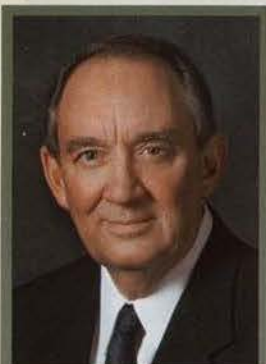
1. Lees het stukje over Reddick Allreds vastberadenheid. Vraag de gezinsleden wat zij in die situatie hadden gedaan. Vraag ze: Waarom is zich aan de raad van de profeet houden goed voor onze veiligheid? Hoe is onze gehoorzaamheid van invloed op anderen?

2. Vraag het gezin hoe het kan reageren op profetische raad die een uitdaging inhoudt, zoals een nette kledingwijze of afwijzing van twijfelachtige trends in de media. *Voor de kracht van de jeugd* (36550 120) bevat raad tegen nog meer twijfelachtige trends.

3. Lees de tweede alinea onder het kopje 'Waarschuwingen van profeten'. Vraag het gezin terug te denken aan de recentste algemene conferentie. Vraag het gezin of het evangeliebeginselen heeft gehoord die door meerdere sprekers zijn besproken. Geef uw getuigenis dat we in een gezegende tijd leven waarin de Heer voor meerdere getuigen zorgt.

Vruchten van het Boek van Mormon

OUDERLING RICHARD G. HINCKLEY
van de Zeventig

De leringen van Christus in het Boek van Mormon hebben een 'machtige verandering' in mijn hart teweeggebracht.

Altijd als ik in het Boek van Mormon lees, gebeurt er iets met mij. Mijn last voelt lichter aan. Geloof en hoop vervangen mijn zorgen en twijfels. Het leven ziet er zonniger uit.

Als jonge zendeling in Duitsland — ik zal een maand of twee in het veld zijn geweest — had ik twee eerdere ervaringen die mijn getuigenis van het Boek van Mormon ten zeerste hebben beïnvloed.

Toen mijn collega en ik in de ochtend langs de deuren gingen, klopten we aan bij een predikant van een prominente kerk. Hij liet ons binnen en vroeg ons aan tafel plaats te nemen. We zaten nog niet of hij begon het Boek van Mormon op geërgerde toon aan te vechten. Ik begreep zo ongeveer wel wat hij zei, en de ruzieachtige toon waarop hij sprak kon niemand ontgaan, maar omdat ik de Duitse taal niet machtig was, kon ik hem niet van repliek dienen. Mijn senior collega, een degelijke en uitstekende zendeling, gaf eenvoudigweg een krachtig getuigenis van het boek, waarna we afscheid namen en weggingen. Mijn hart klopte hevig. Ik geloof dat ik zelfs een beetje beefde. Het zat mij niet lekker.

Een week of twee later spraken we op straat een man aan met wie wij een afspraak maakten. We spraken een tijd af en hij gaf ons zijn adres in Bückeburg, een pittoresk stadje

een eind van de stad Minden vandaan waar wij te werk waren gesteld, maar dat nog wel in ons gebied lag.

Op een winterse zondagmorgen klommen we op de fiets en reden het hele stuk tegen een straffe, koude wind in naar onze afspraak. Verkleumd en nog nahijgend belden we aan. De deur naar het portiek klikte open. We liepen de trappen op naar boven, waar hij ons binnenliet. Onmiddellijk voelden we een ruzieachtige geest in de kamer — dezelfde geest die we een paar weken eerder bij de predikant thuis hadden gevoeld.

De man bood ons geen stoel aan. In plaats daarvan verliet hij de kamer. Even later kwam hij weer binnen met een stapel bijbels, die hij met een bons op de tafel neerlegde, waarna hij op hoge, tartende toon zei: 'Jullie willen het dus over [godsdienst] hebben, niet?' Toen wees hij naar het raam en bulderde: 'Prima, maar dan moeten jullie wel eerst je boek-van-mormon in de Weser gooien!'

Er waren een paar weken verstreken sinds onze ervaring met de predikant en ik kon nu een paar zinnen in het Duits zeggen. Dat probeerde ik ook. En weer gaf mijn senior collega op rustige toon een krachtig getuigenis van het Boek van Mormon, waarna hij de man beleefd bedankte voor zijn tijd. Daarna vertrokken wij en reden terug naar Minden, dit keer met de wind in de rug.

Ik las, bad en dacht ernstig na. Na verloop van tijd zegende de Heer mijn inspanningen. Ik kreeg een getuigenis van het Boek van Mormon en dat heb ik nog; sterker nog, door de jaren heen is het sterker geworden.

Ik had een getuigenis van het Boek van Mormon, althans dat dacht ik toen. Maar na die twee ervaringen zo kort na elkaar werd het pijnlijk duidelijk dat mijn getuigenis niet echt solide was. Ik wist niet zeker of ik wel op een krachtige, overtuigende manier van het Boek van Mormon kon getuigen.

Het stond vast voor mij dat — wilde ik een goede zending vervullen — ik maar beter een krachtig, solide getuigenis van het Boek van Mormon kon hebben. Ik ging aan het werk. Ik las, bad en dacht ernstig na. Na verloop van tijd zegende de Heer mijn inspanningen. Ik kreeg een getuigenis en dat heb ik nog; sterker nog, door de jaren heen is het sterker geworden.

Ik heb vaak aan die twee ervaringen teruggedacht. Ik ben dankbaar voor mijn verstandige en onverstoorbare collega, en in zekere zin ben ik dankbaar voor de onwetende predikant en de nogal fanatieke man die mij figuurlijk gesproken bij de schouders vatten en mij door elkaar schudden. Zelfs nu, ruim veertig jaar later, herinner ik mij hun namen en de bijzonderheden van onze ontmoetingen. Als ik aan hen denk, komt die geweldige passage uit 3 Nephi in mijn gedachte:

'En zoals Ik u heb geboden, aldus zult gij dopen. En er zal geen woordenstrijd onder u zijn, zoals er tot dusver

is geweest; evenmin zal er woordenstrijd onder u zijn over de punten van mijn leer, zoals er tot dusver is geweest.

'Want voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, hij die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn te twisten, de een met de ander.

'Ziet, het is niet mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan' (3 Nephi 11:28-30).

Ook moet ik denken aan de woorden van Paulus aan de Galaten: 'De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing' (Galaten 5:22-23).

Dat zijn de vruchten die ik ervaar als ik in het Boek van Mormon lees. Als ik erin lees en nadenk over de voortreffelijke leer van Christus die ik erin aantref en die ik probeer na te leven — dat alles brengt in mijn gemoed en in mijn ziel een 'machtige verandering' (zie Mosiah 5:2; Alma 5.14) teweeg, die mij ertoe aanzet om een beter mens te zijn; een beetje vriendelijker, minder kritisch, edelmoediger; en om de grote zegeningen die de Heer mij heeft geschonken aan anderen door te geven.

Dat zijn de vruchten van de Geest Gods. Dat zijn de vruchten van het Boek van Mormon. ■

De kudde weiden

JONGEREN LEIDERSCHAP LEREN ONTWIKKELEN

Uit een vraaggesprek met president Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium en ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen

Voor sommige jongeren lijkt de volwassenheid nog ver weg. Maar het zal niet lang meer duren voordat de opkomende generatie thuis en in de kerk leiding zal geven. Wat kunnen we hen nu al bijbrengen?

Het is een belangrijke verantwoordelijkheid om de opkomende generatie voor te bereiden, zodat zij een sterk gezin kunnen leiden, in de kerk leiding kunnen geven en bij hun hemelse Vader kunnen terugkeren. Daar zijn leiders, leerkrachten en vooral ouders voor nodig. 'De verantwoordelijkheid om leiderschapsvaardigheden bij te brengen berust bij de ouders', zegt ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen. 'Naarmate onze tieners groeien en volwassen worden, begint ook de kerk een belangrijke rol te spelen. Zij biedt de jongeren gelegenheden om leiding te geven; maar het begint wel allemaal thuis.'

Aan de hand van eigen observaties en ervaringen bespreken ouderling Ballard en president Dieter F. Uchtdorf, raadgever in het

Eerste Presidium, tien beginselen om jongeren leiderschapsvaardigheden bij te brengen.

1. Begin thuis

Het bijbrengen van leiderschapsvaardigheden kan in de meest alledaagse omstandigheden plaatsvinden, zoals bij de voorbereiding van een maaltijd of een reparatie in huis, zegt ouderling Ballard.

'Volgens mij kan niets de plaats innemen van een ouder die zijn kind laat zien wat, en hoe, hij of zij iets doet — zelfs als de kinderen nog jong zijn. Door naar het voorbeeld van de ouders te kijken, leert het kind veel over het leven en hoe het bepaalde dingen moet doen. Het kind krijgt ook het gevoel dat het een belangrijke schakel in het gezin is.

'Er zijn situaties waarin jongeren geen vader of moeder thuis hebben. Daar zijn we ons goed van bewust. Maar iemand voedt hen op, en die persoon laat ze zien hoe ze bepaalde dingen moeten doen en brengt ze leiderschapsvaardigheden bij.'

Zelfs als een jongere lid van de kerk is, maar de ouders niet, kan het evangelie thuis geleerd worden, zegt president Uchtdorf. Ook als de ouders geen lid van de kerk zijn, kunnen leidinggevers in de wijk of

De mogelijkheid om te onderwijzen, ook al is het in besloten kring, is essentieel voor jonge mensen. Onderwijzen is een wezenlijk aspect van leiderschap, zegt president Uchtdorf.

gemeente de ouders uitnodigen om een actieve rol in het kerkleven van hun kinderen te spelen. Vaak zijn de bestaande hulpmiddelen daarbij het nuttigst.

‘Leidinggevend kunnen gebruik maken van de bestaande hulpmiddelen van de kerk zoals de brochure *Voor de kracht van de jeugd*, en de programma’s Plicht jegens God en Mijn persoonlijke vooruitgang. In de *Leidraad voor ouders en leidinggevend van jongeren* wordt uitgelegd hoe we jongeren kunnen helpen om succesvol deze programma’s te volgen en leiderschapsvaardigheden te ontwikkelen’, zegt president Uchtdorf. ‘Zorg ervoor dat de jongeren die hulpmiddelen in huis hebben. Moedig de ouders aan om hun kinderen te helpen bij de verwezenlijking van hun doelen en andere verwachtingen.

‘De leidinggevend spelen daarin een belangrijke rol en helpen de ouders bij het ontwikkelen van de leiderschapsvaardigheden van de jongeren thuis. Dan zullen ze beter begrijpen waar het in de kerk om gaat. Ze zullen zien dat de kerk gezinnen verenigt en dat we goede normen en waarden aanmoedigen — christelijke normen en waarden. Dan zullen de ouders het volgende inzien: ‘Wij spreken over Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren over Christus (...), opdat onze kinderen zullen weten op welke Bron zij mogen vertrouwen voor vergeving van hun zonden’ (2 Nephi 25:26). Als we de beschikbare hulpmiddelen gebruiken, kunnen we al onze jongeren helpen om goede leiders te worden.’

2. In raadsvergadering onderrichten

Ouderling Ballard merkt op dat het niet ongebruikelijk is dat volwassen leiders bepaalde taken van de jongeren uitvoeren. ‘Het leiderschap onder de jongeren neemt toe als de leiders zorgvuldig met hun organisatie overleggen’, zegt hij. ‘Stel bijvoorbeeld dat er een diakenenquorum is waarin vijf jongens actief zijn en drie niet. Wie is verantwoordelijk

om de drie minderactieve jongens te activeren? Veel te veel leiders vinden dat het hun taak is.’

Maar een leider behoort de zaak in de vergadering van het quorumpresidium ter sprake te brengen en te vragen: ‘Wat gaan we doen, wie gaat wat doen en hoe gaan we het aanpakken?’, aldus ouderling Ballard.

‘Als jongeren zien dat een bisschop of een andere leider alles regelt, anderen er niet bij betreft en tijdens vergaderingen niet alle hulpmiddelen aanwendt, gaan de jongeren denken dat het zo hoort. Het is een slechte zaak als een bisschop denkt: “Dit is *mijn* wijk, en we gaan het op *mijn* manier doen.” Hij verliest daarbij uit het oog dat het de wijk van de Heer is. We moeten erachter zien te komen wat *Hij* van ons verwacht en hoe *Hij* wil dat we de beschikbare hulpmiddelen aanwenden om bepaalde dingen tot stand te brengen.’

3. Thuis en in de kerk leren lesgeven

Het is volgens president Uchtdorf essentieel dat jongeren de kans krijgen om te onderwijzen. Dat kan het geven van een getuigenis zijn, iets over een gelezen tekst vertellen of in groepsverband bepaalde evangeliebeginselen verdedigen. Hij voegt daaraan toe dat onderwijzen een wezenlijk aspect van leiderschap is.

‘Vaak zijn onze jongeren het enige lid van de kerk op school. Daarom moeten ze goed beseffen hoe belangrijk ze wel zijn en moeten ze hun godsdienst goed kennen. Ze moeten begrijpen dat — in om het even welke situatie — ze altijd aan het onderwijzen zijn. Als wij de jongeren de kans geven om te onderwijzen, en ze het vertrouwen geven dat ze zich niet voor het evangelie hoeven te schamen, hebben ze daar veel aan.’

De organisatie van de kerk biedt niet alleen mogelijkheden tot geestelijke groei, maar ook andere groeimogelijkheden. President Uchtdorf zegt over zijn vliegcarrière: ‘Alles wat ik in mijn carrière heb bereikt, heb ik door de kerk geleerd.’

Hij zegt dat hij bij zijn nakomelingen hetzelfde ziet gebeuren. 'Mijn kleinzoon staat bekend als lid van de kerk, maar ze geven op school ook de beste spreekbeurten. Waarom? Omdat ze die vaardigheden thuis en in de kerk hebben geleerd. Ze zijn zich dat zelf niet eens bewust — het gebeurt gewoon.'

4. Angst overwinnen

Ouderling Ballard was nog geen dertig toen hij als bisschop werd geroepen. 'Ik was heel zenuwachtig', herinnert hij zich. 'Ik was nog nooit eerder bisschop geweest. Mijn raadgevers waren allebei oud genoeg om mijn vader te kunnen zijn. Ik dacht na over alle bisschoppen die ik had gehad en probeerde te bedenken waarom ik hun voorbeeld zo bewonderde en waarom dat voorbeeld zo nuttig was. Maar uiteindelijk overwin je je angst door je taak — wat die ook moge zijn — daadwerkelijk te *vervullen*.'

Angst is onvermijdelijk als we een nieuwe taak krijgen, zegt ouderling Ballard. 'Een jongen van twaalf die wordt geroepen als quorumpresident diakenen zal wat zenuwachtig zijn. Hij vraagt zich wellicht af: "Hoe leid ik een vergadering?" Maar iemand zal hem laten zien hoe dat moet. Hij stuntelt misschien een beetje, en het kan moeilijk zijn. Maar na een tijdje weet hij dat hij het kan. Dan heeft hij een grote stap voorwaarts gezet. Als je eenmaal weet hoe je iets moet doen, kun je plotseling zonder angst leiding geven.'

We krijgen ook zelfvertrouwen als we weten wie we zijn, zegt president Uchtdorf. 'Neem Mozes in de Parel van grote waarde. Hij leert dat hij naar het beeld van God is geschapen en dat God een taak voor hem heeft. Het is anders eens we beseffen dat we de Heer vertegenwoordigen. Daarom moeten onze jongeren weten wie zij zijn en dat de Heer hen zal helpen.'

'Toen ik tiener was, kregen we les van een zending omdat onze gemeente zo klein was. Hij zei iets wat me erg aangreep: "Als God je bijstaat, wie kan er dan tegen je zijn?" Een dergelijk

vertrouwen geeft je de kracht om te doen waar je bang voor bent, ook als je het gevoel hebt dat je tekortschiet.'

5. Laat ze bekend worden met hun taak

Leidinggevend kunnen de neiging hebben om de leiding te nemen of de muziek te verzorgen of tijdens een haardvuuravond of vergadering voor jongeren het gebed uit te spreken. Maar zij behoren 'achtergrondleidinggevend' te zijn en toezicht te houden op de jongeren die deze taken op zich nemen, zegt president Uchtdorf.

'Misschien is dat moeilijk voor ouders en leiders omdat zij het waarschijnlijk sneller en beter kunnen. Er is geduld voor nodig om het de jongeren te laten doen. Dat betekent soms dat we hen laten stuntelen. In de Schriften staat: "Opdat mijn volk grondiger onderricht kan worden, en *ondervinding zal hebben* en meer zal weten over zijn plicht en de dingen die Ik van hen verlang" (LV 105:10; cursivering toegevoegd).

'U geeft het goede voorbeeld en laat ze leren. Denk aan de Heiland. Hij laat *ons* in verschillende roepingen *zijn* werk verrichten. Hij heeft geduld met ons. Hetzelfde geduld moeten wij ook met onze jongeren hebben.'

Ouderling Ballard illustreert dit aan de hand van een ervaring met een kleinzoon die van zijn zending was thuisgekomen en iets aan de muur in zijn flat wilde hangen. Ouderling Ballard ging naar de flat van

zijn kleinzoon om hem te laten zien hoe hij de gaten moest boren en de pluggen moest inbrengen.

‘Ik maakte er een en vroeg hem toen waar hij het tweede gat wilde boren. Hij wees me aan waar, en ik zei: “Goed, ga je gang. Je hebt het mij zien doen. Nu kun je het zelf doen. Hier heb je de boor.” En dat deed hij. En de rest van de gaten boorde hij ook zelf. Het ging langzaam omdat hij zenuwachtig was. Ik had het twee keer zo snel kunnen doen. Maar nu weet hij hoe het moet. Dat heeft zijn zelfvertrouwen versterkt. Als hij weer eens iets moet ophangen, hoeft hij alleen maar mijn boormachine te vragen. En dan hoop ik dat hij die ook weer terugbrengt.’

6. Geef ze zicht op het geheel

Het is belangrijk dat we aan onze jongeren uitleggen waarom er van ze verwacht wordt dat ze gehoorzaam en behulpzaam zijn, met name omdat ze in de toekomst leiding zullen geven aan het gezin en aan de kerk. Maar door hun gehoorzaamheid en behulpzaamheid worden ze niet alleen voorbereid op hun taken in het gezin en in de kerk, maar ook op hun eigen levenstaken.

Wanneer we het totale overzicht behouden, worden niet alleen de jongeren gezegend, maar ook hun leiders, vindt president Uchtdorf. ‘Volgens mij concentreren we ons soms te veel op details. Als de volwassen leiders het globale doel en hun grote potentieel aan de jongeren duidelijk maken, wordt het daarna veel eenvoudiger om de details in te vullen.’

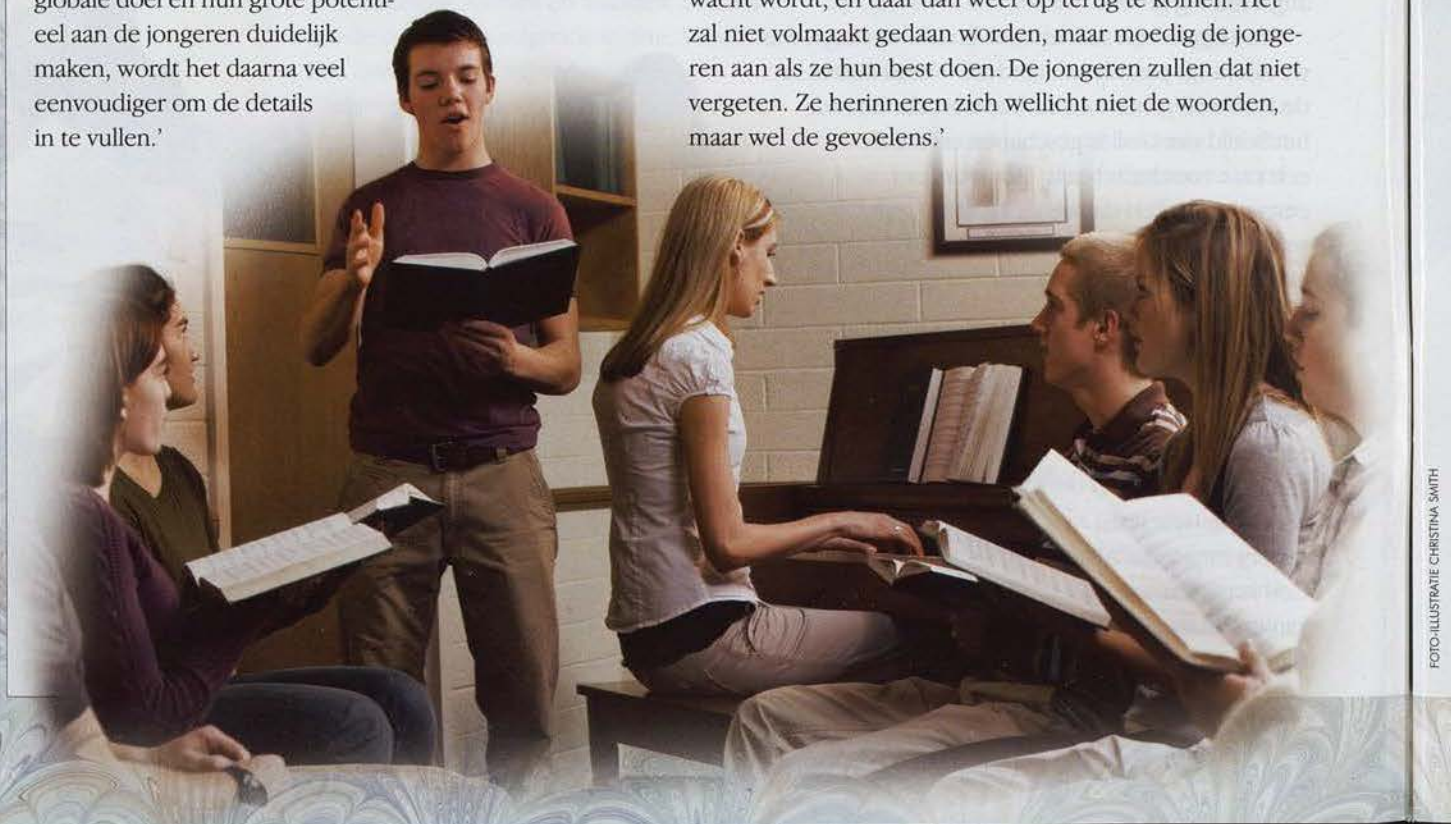
Hij voegt daaraan toe dat het essentieel is dat we de jongeren begrijpen en dat we duidelijk en vriendelijk met hen communiceren. ‘Toen ik dertien was, werd ik geroepen als president van het diakenenquorum. Onze gemeentepresident nam de tijd om me even apart te nemen in een klaslokaal en me uit te leggen wat ik moest doen. Hij gaf me duidelijke instructies over wat hij en de Heer van mij verwachtten.

‘En hoeveel diakenen waren er in onze gemeente? Twee. Maar toch nam hij de tijd om zichzelf en mij voor te bereiden. Dat was ruim vijftig jaar geleden, maar ik kan me nog steeds herinneren wat dat voor mij betekende. Hij wilde dat ik zou slagen. Hij gaf me persoonlijke aandacht en tijd. Hij gaf vriendelijke, maar duidelijk instructies, waar hij later op terugkwam.’

7. Verantwoording afleggen

De Heer heeft geen bewonderaars nodig; Hij heeft volgers nodig, zegt president Uchtdorf. ‘Je leert een leider te worden als je eerst een volgeling leert zijn. In de Schriften staat dat de mens moet “handelen” en niet “met zich (...) laten handelen” (2 Nephi 2:26).’

‘De volgende stap is verantwoording afleggen. Dat leren we in de tempel — terugkeren en verslag uitbrengen. Maar sommige leiders zijn bang om leiding te geven, om vriendelijk, maar duidelijk aan te geven wat er verwacht wordt, en daar dan weer op terug te komen. Het zal niet volmaakt gedaan worden, maar moedig de jongeren aan als ze hun best doen. De jongeren zullen dat niet vergeten. Ze herinneren zich wellicht niet de woorden, maar wel de gevoelens.’

8. Weet dat u recht op inspiratie hebt

Toen ouderling Ballard een jonge bisschop was, was er een jongen van negen die zijn jeugdwerkleerkracht veel problemen bezorgde. Na enkele weken bracht de leerkracht de jongen naar het kantoor van de bisschop en zei: 'Bisschop, hier is een van uw schapen. Hoed dit schaap.'

Bisschop Ballard wist niet wat hij moest doen. Maar hij kreeg een ingeving: laat het kind iedere week verslag uitbrengen over zijn gedrag in het jeugdwerk. Bisschop Ballard gaf hem die uitdaging, en het gedrag van de jongen veranderde. Het kind begon in te zien dat hij zich ook anders kon gedragen.

'Ik had dat gevoel om hem verantwoording te laten afleggen nog niet toen hij naar mijn kantoor werd gebracht', zegt ouderling Ballard. 'Maar door de kracht van de Geest inspireert de Heer rechtschapen leerkrachten en leidinggevend, zodat zij weten wat ze moeten doen en zeggen om het beste uit iedereen te halen, vooral uit onze jongeren.'

Die negenjarige jongen bleek overigens een geweldig kind te zijn, zegt ouderling Ballard. Hij is op zending geweest, in de tempel getrouwd en is een groot leider geworden.

President Uchtdorf zegt dat het essentiële is dat we hard werken aan de geestelijke voorbereiding die nodig is om inspiratie te ontvangen. Tijdens zijn carrière als piloot heeft hij een soortgelijke les geleerd. Een Boeing 747 vliegen is erg leuk, zegt hij, maar de voorbereiding om zo'n 747 van de grond te krijgen is een hoop werk. 'Bidden en weten wat de jongeman of jongevrouw nodig heeft, maakt deel uit van het werk dat een leerkracht of leidinggevende moet verrichten. Leidinggevend moeten er ook voor zorgen dat het jongerenprogramma niet alleen leuk is, maar een prachtige, vreugdevolle ervaring die bijdraagt aan de vooruitgang van de jongeren zodat zij hun volledige potentieel kunnen verwezenlijken.'

9. De ouders erbij betrekken

Uiteindelijk zijn de leiders — vooral de bisschoppen — verantwoordelijk om de ouders op de hoogte te houden van wat er met de jongeren van de wijk gaande is. Bisschoppen en gemeentepresidenten mogen geen persoonlijke en vertrouwelijke zaken bespreken, maar zij *kunnen wel* in algemene bewoordingen hun zorgen kenbaar maken.

'Als ik nu bisschop was,' aldus ouderling Ballard, 'zou ik niet aarzelen om op de vijfde zondag van de maand met de priesterschap en de ZHV over de jongeren te praten en mijn zorgen kenbaar te maken. Ik zou tegen ze zeggen: "Wat ik in de loop der jaren naar aanleiding van persoonlijke gesprekken over uw kinderen te weten ben gekomen, is iets tussen hen en mij, en dat weten ze. Ik zal hun vertrouwen niet beschamen. Maar in het algemeen hebben we een probleem. Als ouders dient u op de hoogte te zijn en er iets aan te doen. (...)" Sommige ouders zijn misschien bang om te horen wat er aan de hand is. Maar ze moeten het wel weten.'

10. Denk aan het eeuwige potentieel van de jongeren

'We hebben de lat hoger gelegd', zegt ouderling Ballard. 'Maar dat geldt niet alleen voor de jongeren. Dat geldt ook voor de ouders, wier grote verantwoordelijkheid het is om hun kinderen normen en waarden bij te brengen. En dat geldt voor de leidinggevend. Het geldt voor de leerkrachten. We moeten allemaal vooruitgang maken in deze wereld die zo snel de mist ingaat.'

'We merken dat zij de Heer liefhebben', zegt hij verder. 'Vergeet niet dat Hij hen liefheeft. In dat kleine lichaam van die jongeman of jongevrouw die u lesgeeft, huist een eeuwige geest. Deze jonge mensen zijn kinderen van onze hemelse Vader, en Hij stelt veel belang in al zijn kinderen. We moeten ervoor zorgen dat de vlam van hun getuigenis in hun hart blijft branden.' ■

Hoewel angst onvermijdelijk is als we een nieuwe taak krijgen, zegt ouderling Ballard, kunnen we dat gevoel overwinnen als we de taak daadwerkelijk verrichten. Dat geeft het nodige zelfvertrouwen om verder te gaan.

Sleutels tot de

Deze jongeman uit Italië weet dat het priesterschap kan bijdragen aan zijn geluk.

KIMBERLY REID

Kerkelijke tijdschriften

Er bestaat een oude traditie onder paartjes in Florence (Italië) waarbij ze een hangslot aan de Ponte Vecchio-brug hingen en de sleutel in de Arno-rivier daaronder gooiden om zo aan te geven dat hun liefde voor eeuwig was vastgelegd.

Tegenwoordig wordt het aanbrengen van hangsloten afgeraden om de oude, middeleeuwse brug te beschermen. Maar de 16-jarige Cristian Morelli weet dat er — lang voordat de Ponte Vecchio werd gebouwd — al krachtige sleutels bestonden, sleutels van het priesterschap die in 1829 met de herstelling van het Aäronisch en Melchizedeks priesterschap door de profeet Joseph Smith zijn hersteld. Een van die sleutels is de verzegelbevoegdheid, en Christian weet dat de liefde in het gezin daadwerkelijk voor eeuwig kan worden vastgelegd. Zijn ouders zijn in de tempel door een bevoegd priesterschapsdrager verzegeld,

en op een dag wil hij zelf die tempelzegens in ontvangst nemen. Hij bereidt zich daarop voor door zijn taken in het Aäronisch priesterschap te vervullen en alle geboden na te leven.

Zuivere creativiteit

Florence staat bekend als de geboorteplaats van de renaissance, met kunst, literatuur en wetenschappelijk denken. Net als getalenteerde renaissancekunstenaars vóór hem, weet Christian dat er veel goeds in muziek en boeken te vinden is. Hij speelt al drie jaar de basgitaar en studeert met plezier Engelse literatuur en filosofie.

Maar hij is zich ervan bewust dat 'creativiteit' tot zonde kan leiden. Hij kent enkele tieners die zich inlaten met slechte muziek of pornografie. Omdat hij het priesterschap draagt, weet Christian dat hij zich moet onderscheiden.

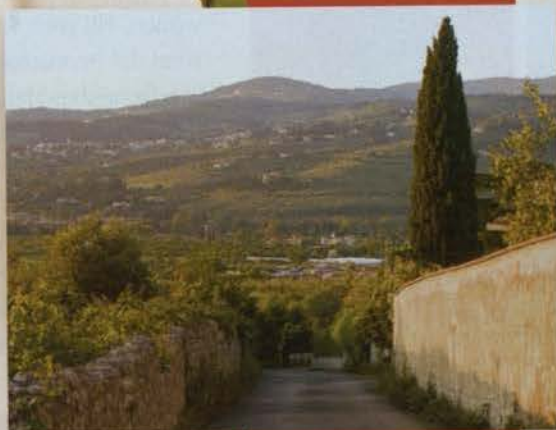
Zuiverend vuur

In 1497 overtuigde een monnik van Florence de burgers ervan dat ze alles moesten verbranden wat werelds of wreed zou kunnen zijn, zoals spiegels, dure kleding en kunstwerken. In 2008 is de strategie van Christian iets

toekomst

Cristian Morelli woont in een stadje buiten Florence (Italië), een stad die bekend staat om haar kunst en architectuur. Hij werkt graag aan de ontwikkeling van zijn eigen talenten, zoals het spelen van de basgitaar.

Christian is dankbaar voor zijn geestelijke inzicht. Hij weet dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat de sleutels van het priesterschap op aarde zijn hersteld. Mede door die kennis wordt zijn leven gevormd.

CARL HEINRICH BLOCH, JEZUS GENEEST DE BLINDE. MET DANK AAN HET NATIONAAL HISTORISCH MUSEUM TE FREDERIKSBORG IN HILLERÖD (DENEMARKEN); FOTO VAN JAMES E. PAUST; BUSBY PHOTOGRAPHY

anders. In plaats van de samenleving om zich heen te zuiveren, streeft hij naar het vuur van de Heilige Geest om zijn eigen leven te zuiveren.

'Dat is soms moeilijk', zegt Christian. Er zijn slechts vier cursisten in zijn seminarieklas, en ze kunnen niet iedere dag bij elkaar komen omdat ze te ver bij elkaar vandaan wonen. Hij voelt zich vaak alleen, maar hij weet dat beproevingen een zuiverende kracht hebben. Hij kijkt hoe anderen met tegenspoed omgaan; dat inspireert hem.

Petrus, de apostel van Jezus Christus, moest in het land van Christian veel beproevingen doorstaan. In Rome zat hij in de gevangenis en daar is hij waarschijnlijk ook de marteldood gestorven. Tot op de dag van vandaag wordt het priesterschapsgezag van Petrus vaak voorgesteld door grote sleutels die hij vasthoudt. Net als Petrus wil Christian een ware discipel van Jezus Christus zijn en trouw blijven

aan zijn priesterschap, koste wat het kost.

Een andere held van Christian is Nephi. 'Net als Petrus heeft Nephi zware beproevingen moeten doorstaan', zegt Christian. 'Door die beproevingen is hij de man geworden die hij was.'

Gebed, schriftstudie en het toevluchts-oord van zijn thuis maken van Christian een ware heilige der laatste dagen, iemand die heeft toegezegd zijn priesterschap te eren, een zending te vervullen en op een dag een rechtschapen echtgenoot en vader te worden.

Op vreugde geconcentreerd

Dergelijke doelen onderscheiden Christian van zijn vrienden. 'Toen ik nog naar het jeugdwerk ging, had ik al het verlangen om op zending te gaan', zegt hij. Helaas willen zijn vrienden niets horen over zijn overtuiging of godsdienst; zij 'zijn alleen geïnteresseerd in hun studie, sport en plezier maken.'

Hij herinnert zich de geestelijke ervaringen die hij had toen hij als diaken het avondmaal ronddiende of voor een familielid vastte die ziek was. Hij vindt veel voldoening in het huisonderwijs. Hij kan 'het verschil zien vóór en na hun bezoek', als het gezin dat hij en zijn vader bezoeken 'bemoedigd en dankbaar is voor de woorden die zijn gesproken.'

Dat zijn gevoelens en ervaringen die de vrienden van Christian niet kunnen begrijpen. Hij voelt zich soms verkeerd begrepen, maar geestelijk inzicht is een zegen die hij nooit wil kwijtraken. Net als de blinde man in Christians lievelingsverhaal uit het Nieuwe Testament die door de Heiland werd genezen (zie Johannes 9:1-11), kan Christian nu goed zien, terwijl veel van zijn vrienden nog blind zijn voor de vreugde van het evangelie.

Zijn inzicht verkondigen

Dat is net een van de redenen waarom hij uitkijkt naar een zending: anderen die geestelijke realiteit helpen ontdekken waar hij zo mee gezegend is. Van jongs af aan is hij altijd met de zendelingen bevriend geweest. Hij was altijd bedroefd als er weer een werd overgeplaatst. 'Met de jaren vergeet ik soms wel de naam van een zending, maar ik vergeet nooit de ervaring die ik met hem gehad heb. Ze hebben allemaal een bepaalde indruk achtergelaten', zegt hij. 'Ik wil de zendelingen die ik tot nu toe heb leren kennen als voorbeeld nemen.'

Christian is vooral onder de indruk van de vastberadenheid die hij ziet als hij met de zendelingen meegaat. Hoewel

ANDERS LEVEN DAN DE WERELD

'Als priesterschapsdragers in deze kerk moeten we de prijs betalen door anders te leven dan de wereld. Wij bezitten en beheren deze indrukwekkende machten, die de macht van Satan op aarde moeten teruggedrijven. Met beel mijn bart moedig ik jullie aan om de wereld terug te drijven.'

President James E. Faust (1920-2007), tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'De strot van de duivel', Liahona, mei 2003, p. 52.

'veel mensen ondubbelzinnig "Nee, ik heb geen interesse" zeggen of de deur in hun gezicht dichtgooien, blijven ze doorgaan', zegt Christian. 'Bij de volgende deur bellen ze weer aan en proberen ze met iemand anders over het evangelie te praten.'

Christian bereidt zich niet alleen op zijn zending voor door rein te zijn en het evangelie te bestuderen, maar ook door zich altijd gepast te kleden — zonder op te vallen.

Mode is heel belangrijk in Florence, maar Christian vindt dure kleding niet belangrijk. Op zondag 'draag ik een wit overhemd, een jasje en een stropdas, uit respect voor de sabbat en de Heer', zegt Christian. Dat zal hem helpen om gehoor te geven aan het kledingvoorschrift voor zendelingen. De rest van de week draagt hij wat hij zelf wil. 'Ik ben niet erg modegevoelig', zegt hij. 'Het maakt me niet uit wat ik draag, als het maar gepast is.' Het kan hem niet schelen of het merkkleding is of niet.

Sleutels tot geluk

Christian kijkt ernaar uit om het Melchizedeks priesterschap, zijn begiftiging en zijn zendingsoproep te ontvangen. En op een dag wil hij zijn eigen 'liefde vastleggen' en een eeuwig gezin stichten.

Ten slotte kijkt Christian naar de wederkomst van Jezus Christus uit. 'Het stelt me gerust dat als Hij komt', de zonden van de wereld en al het verdriet dat die veroorzaken 'voorbij zullen zijn'. Tot dan wil Christian respect hebben voor de broeders die de sleutels van het priesterschap dragen en wil hij de verbonden naleven waardoor hij dichterbij de Heiland kan komen. Hij weet dat het de enige manier is om geestelijk veilig en voor eeuwig gelukkig te zijn. ■

Tijd vrijmaken voor heiliging

ADAM C. OLSON

Kerkelijke tijdschriften

In de straten van Hongkong raast het leven in hoge snelheid voorbij. De mensenmassa beweegt zich, dag en nacht, op ordelijke maar gehaaste wijze, naar de plaats van bestemming. Menigten stromen de metro in en weer uit op weg naar het werk, de winkels of de school.

In deze cultuur, waarin hard werken en topprestaties hoog staan aangeschreven, heeft het er veel van weg dat men tijd te kort komt om alles te doen.

'Ik kom tijd te kort', zucht Ng Kathy Ka-Lai, terwijl ze aan het eind van een drukke zondag even op adem komt met een paar andere jonge alleenstaanden.

Deze vrienden leren uit eigen ervaring dat de wereld zowel opdringerig als verstikkend kan zijn. Zij kan op legio manieren beslag op iemand leggen, waardoor er weinig vrije tijd over blijft. Daardoor blijft er maar heel weinig tijd over voor geestelijke zaken. En als we niet oppassen heeft de wereld het opeens voor het zeggen, en voor je het weet hebben wij God niets meer te zeggen.

De wereld raast voort

Kathy en haar vrienden weten hoe het is om meegezo-gen te worden in de drukte van de wereld.

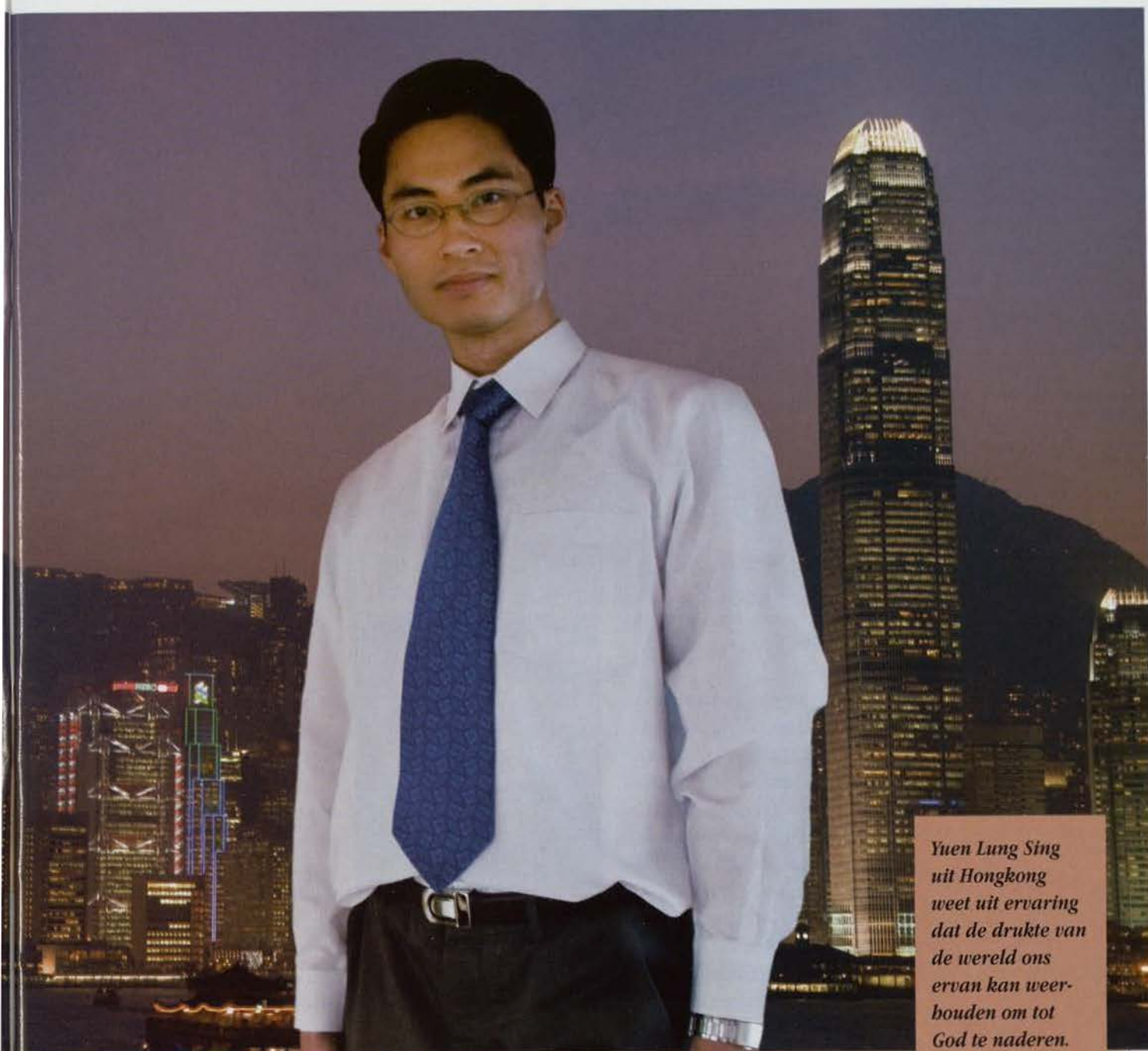
Chow Shu Wai (28), een opziener fabricage, werkt 70 uur per week. Yuen Lung Sing (29), werkt meer dan 50 uur

per week als bouwkundig ingenieur. Kathy (28), werkt ook ruim 50 uur per week in de verkoop en klantenservice. Chan Misty Lai Ming, een 27-jarige assistent research, en Tsang Dick Hing Leung, een 28-jarige werktuigbouwkundige, werken beiden 45 uur.

Daarnaast vervullen deze getrouwe heiligen der laatste dagen een roeping, waarvoor zij vijf tot vijftien uur per week in de weer zijn. In de groep bevinden zich een jongevrouwenpresidente van de ring, een raadgever in het

FOTO'S: ADAM C. OLSON, TENZU ANDERS AANGEGEVEN

*Yuen Lung Sing
uit Hongkong
weet uit ervaring
dat de drukte van
de wereld ons
ervan kan weer-
houden om tot
God te naderen.*

jongemannenpresidium van de ring, een raadgever in het zondagsschoolpresidium van de wijk, een voorzitter van een regionale instituutsraad en een vertegenwoordigster jonge alleenstaanden.

Deze vrienden zijn het erover eens dat iemand een plan zal moeten hebben om tot geestelijke vernieuwing te komen. Dat houdt soms in dat ze creatief te werk moeten gaan of minder slapen, anders gezegd, vroeger opstaan en later naar bed gaan, en munt slaan uit reistijd en werkpauzes.

'Als je inziet dat het belangrijk is om tijd vrij te maken voor schriftstudie, dan lukt het je ook om er tijd voor te vinden', zegt Dick. 'Maar als we geen plan hebben dan verspillen we meestal de vrije tijd die we hebben.'

Oppassen voor afleiding

Want de wereld eist niet alleen je aandacht op met werk en andere taken, ze wil ook graag de rest van je tijd vullen.

NIET GENOEG TIJD?

'We komen soms voor moeilijke keuzes te staan waar het de besteding van onze tijd betreft. Maar we mogen nooit bewust het geestelijke op de tweede plaats zetten. Nooit. (...)

'(...) Als we de zaken Gods op de eerste plaats zetten, zal Hij ons wonderen geven. (...)

'(...) Die ogenschijnlijke gevangismuren van 'niet genoeg tijd hebben' zullen vervagen, zelfs als er van je verlangd wordt dat je meer doet.'

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, 'Education for Real Life', Liahona, mei 2002, pp. 18, 20, 21.

'Er zijn veel afleidingen in de wereld', zegt Misty. Misty noemt bijvoorbeeld mp3-spelers, die het mogelijk maken om je favoriete muziek overal te beluisteren, maar die ook kunnen leiden tot concentratiegebrek.

'Ik heb mijn mp3-speler bijna een jaar geleden weggedaan', zegt ze. 'Ik kon mij niet goed concentreren. Ik vind het heel moeilijk om na te denken met mijn mp3-speler aan.'

Dick begint over de tv. 'Als ik tijd heb voor tv, heb ik tijd voor de Schriften', zegt hij. 'We moeten evenwicht vinden en het juiste doen op de juiste tijd.'

Voor deze jonge alleenstaanden is het probleem niet naar slechte programma's kijken of naar ongepaste muziek luisteren. Het probleem is dat de weinige tijd die ze hebben opgaat aan entertainment in plaats van aan geestelijke zaken. Of zoals ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Als de zaken van de wereld zich aan u opdringen, krijgen de verkeerde zaken maar al te vaak voorrang. (...) Satan heeft een krachtig wapen tot zijn beschikking tegen goede mensen. Dat is afleiding. Hij laat goede mensen hun leven vullen met "goede zaken", zodat er geen tijd is voor de essentiële zaken.'¹

Heilig uzelf

Dick, Kathy, Lung, Misty en Shu proberen boven de wereld uit te stijgen en leren al doende wat ze moeten doen om de raad van de Heer op te volgen: 'Heiligt u dan, en weest heilig' (Leviticus 20:7). De

vrienden bespreken hoe ze zich kunnen heiligen.

1. Door geloof

'En ten dage, zegt de Heer, dat zij geloof oefenen in Mij (...), zodat zij in Mij geheiligd kunnen worden' (Ethere 4:7).

Geloof leidt tot daden, en deze jonge alleenstaanden weten dat geloof in Jezus Christus tot christelijke daden zal leiden.

Dick probeert elke dag zo vaak mogelijk aan Jezus te denken. 'Hij is ons voorbeeld van heiligheid. Wat heeft Jezus gedaan? Wat heeft Hij gezegd?'

Hij probeert zoveel mogelijk naar dat voorbeeld te leven.

Hun geloof brengt deze vrienden ertoe de Schriften te bestuderen, het instituut bij te wonen, samen te werken met de zendelingen en de tempel te bezoeken. Zij helpen anderen en

geven hun getuigenis zoveel mogelijk. Ze laten zien dat zij bereid zijn offers te brengen om de Heer gehoorzaam te zijn.

'Mijn gedachten *en* mijn daden moeten op Jezus Christus gericht zijn', zegt Kathy. 'Ik kan niet zeggen dat ik geduldiger wil zijn als ik er niets aan *doe*. Als ik Hem geloof en op Hem vertrouw, kan ik meer op Hem gaan lijken.'

2. Door studie

'Heilig ben in uw waarheid; uw woord is de waarheid' (Johannes 17:17).

'Als we de Schriften toepassen, worden ze het antwoord waarmee wij onze problemen kunnen oplossen', zegt Dick over zijn ervaringen met schriftstudie.

Als het erop lijkt dat er niet genoeg tijd is om alles te doen, moeten we God de eerste prioriteit geven, zeggen Tsang Dick Hing Leung, Ng Kathy Ka-Lai en Yuen Lung Sing.

Zijn vrienden zijn het eens met hem. En ze zeggen allemaal dat ze proberen om elke dag tijd vrij te maken voor schriftstudie, dat kan 's ochtends of 's avonds een half uur zijn, of in de bus of trein.

Schriftstudie, vergezeld van gebed en meditatie, leidt tot inspiratie, zegt Lung, en kan zelfs ons karakter veranderen.

'Door de Schriften begrijp ik het evangelie beter', zegt Lung. 'Ik voel de Geest en die brengt mij dichter tot God.'

3. Door opoffering

'Welke heiliging tot stand kwam door de overgave van hun hart aan God' (Helaman 3:35).

'De Heiland vraagt ons onze verlangens op te offeren om God te kunnen volgen', zegt Kathy.

'We moeten bereid zijn om wereldse zaken op te geven', vult Misty aan.

Lung haalt de jongeling in het evangelie van Lucas aan, die Jezus vroeg wat hij moest doen om het eeuwige leven te beërven. De jongeman had van jongs af aan de geboden nageleefd, maar was niet bereid zijn rijkdommen op te geven toen Jezus hem vroeg al zijn bezittingen te verkopen en de Heiland te volgen (zie Lucas 18:18-23).

'Om Christus te volgen, moest hij zaken opgeven die hem na aan het hart lagen', legt Lung uit. 'We hebben ze allemaal — niet noodzakelijk rijkdommen — maar zaken die ons ervan weerhouden om Hem te volgen.'

Een voorbeeld dat tot sprake kwam was de vader van koning Lamoni, die bereid was om al zijn zonden op te geven om God te kennen (zie Alma 22:18).

'God wil weten of we het geloof hebben om Hem te volgen. Hij wil ons hart', zegt Misty. 'Hij wil weten wat we meer liefhebben. Zo worden we zijn discipelen.'

'Heilig worden houdt in onze wil, onze verlangens, op te offeren', zegt Shu.

4. Door gehoorzaamheid

'Hetgeen door de wet wordt bestuurd, wordt ook door de wet bewaard en door haar vervolmaakt en geheiligd' (IV 88:34).

Onze eigen verlangens opofferen werkt heiligend als we het doen om de wil van de Heer te doen, onze verbonden na te komen en zijn geboden te bewaren.

'God heeft ons wetten gegeven', zegt Dick. 'Als we ons aan die wetten houden, leidt dat tot heiliging.'

Volgens Chow Shu Wai en Chan Misty Lai Ming levert het grote voordelen op als we bereid zijn om wereldse bezigheden op te offeren en tijd vrij te maken voor God.

'We ontvangen meer zegeningen als we gehoorzamer zijn', zegt Kathy. 'We kunnen de wet naleven en gelukkig zijn.'

5. Door de verzoening

'[Wij zijn] eens voor altijd geëiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus' (Hebreeën 10:10).

'Voor mij betekent heilig zijn, toegelaten kunnen worden in de tegenwoordigheid van God', zegt Lung. 'Dat is alleen mogelijk door de verzoening.'

'Hij heeft al onze moeilijkheden al ervaren', zegt Misty. 'Onze gevoelens heeft Hij al lang gevoeld. Er gaat grote kracht schuil in de verzoening die ons heilig maakt zoals Hij heilig is' (zie Moroni 10:32-33).

Als we willen dat de verzoening ons leven beïnvloedt, zegt Kathy, dan houdt dat deels in dat we 'eraan denken wat de Heiland voor ons heeft gedaan'.

Dick zegt dat Hij de invloed van de verzoening voelt als hij zich bekeert en de geboden elke dag naleeft, en de Heer daarmee de kans geeft om hem te reinigen — een voorbeeld van hoe we onszelf kunnen heiligen, zodat de Heer ons kan heiligen (zie Leviticus 20:7-8).

In de wereld, maar niet van de wereld

Deze jonge alleenstaanden maken tijd vrij voor heiliging en om zichzelf te ontdoen van wereldse zaken, omdat de Heer heeft gezegd: 'Ik geef u een gebod om (...) u te organiseren en u voor te bereiden en u te heiligen; ja, zuivert uw hart en reinigt uw handen en uw voeten voor mijn aanzicht (...).'

Maar het waarom van onze heiliging is net zo belangrijk als hoe we heilig moeten worden.

'(...) opdat Ik zal kunnen getuigen tot uw Vader en uw God en mijn God, dat u rein bent van het bloed van dit goddeloos geslacht' (IV 88:74-75).

'Het leven is vol verrassingen', zegt Dick terwijl hij uitkijkt over de eindeloze avonddrukke van Hongkong. 'Als we tijd vrijmaken voor de Heiland, krijgen we hulp van Hem om onze problemen op te lossen. Niets in de wereld is zo belangrijk voor mij als terugkeren naar mijn hemelse Vader.' ■

NOTEN

1. 'Het belangrijkste eerst', *Liabona*, juli 2001, p. 7.
2. Zie Boyd K. Packer, 'Vrees niet', *Liabona*, mei 2004, p. 77.

VOOR KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JUNI 2008

De Kindervriend

Het eerste visioen

PRESIDENT DIETER F. UCHTDORF

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Toen ik in Duitsland opgroeide, ging ik door de jaren heen op verschillende plaatsen naar de kerk: in eenvoudige achterkamers, in indrukwekkende villa's en in moderne, functionele kerkgebouwen. Al deze gebouwen hadden een belangrijke overeenkomst: de Geest van God was aanwezig en we konden de liefde van onze Heiland voelen als we als gemeente of wijk bij elkaar waren.

Het kerkgebouw in Zwickau had een oud orgel dat op perslucht werkte. Iedere zondag moest een jongeman de blaasbalg bedienen om lucht door het orgel te blazen. Ik had soms het grote voorrecht om bij die belangrijke taak te helpen.

Terwijl de aanwezigen onze geliefde lofzangen over de herstelling zongen, pompte ik met al mijn kracht zodat het orgel niet zonder lucht kwam te zitten. Er was nog een ander voordeel dat bij de taak hoorde: de persoon die de blaasbalg bediende, zat op een stoel die een prachtig uitzicht bood op een gebrandschilderd raam dat de voorkant van de kapel sierde. Het was een afbeelding van het eerste visioen, met Joseph Smith geknield in het heilige bos, opkijkend naar de lichtkolom.

Tijdens de lofzangen en zelfs tijdens toespraken en getuigenissen van onze leden, keek ik vaak naar deze afbeelding van een van de heiligste momenten in de wereldgeschiedenis. In gedachte zag ik dat Joseph kennis, een getuigenis en goddelijke instructies kreeg, en dat hij een gezegend werktuig in de handen van onze hemelse Vader werd.

Ik voelde een fijne geest als ik naar dat prachtige tafereel op het raam keek. Ik zag een tafereel met een

**President Uchtdorf
geeft zijn getuigenis
van het eerste
visioen van
Joseph Smith.**

gelovige jongeman in het heilige bos die de moedige beslissing nam om oprecht tot onze hemelse Vader te bidden die luisterde en liefdevol antwoord gaf.

Daar zat ik, een jongeman in het Duitsland van na de Tweede Wereldoorlog, in een tot ruïne vervallen stad, duizenden kilometers ver weg van Palmyra in Noord-Amerika, en ruim honderd jaar na de feitelijke gebeurtenis. Door de alomvattende macht van de Heilige Geest voelde ik in mijn hart en mijn verstand dat het waar was, dat Joseph Smith God en Jezus Christus had gezien en gehoord.

De Geest van God verkwikte mijn ziel op jonge leeftijd en getuigde van de waarheid van dat heilige moment, dat het

begin van deze wereldwijde organisatie inluidde, die zal 'voortrollen totdat hij de gehele aarde heeft vervuld' (IV 65:2). Ik geloofde Joseph Smiths getuigenis van die prachtige gebeurtenis in het heilige bos, en ik weet nu dat het waar is. God heeft opnieuw tot de mens gesproken! ●

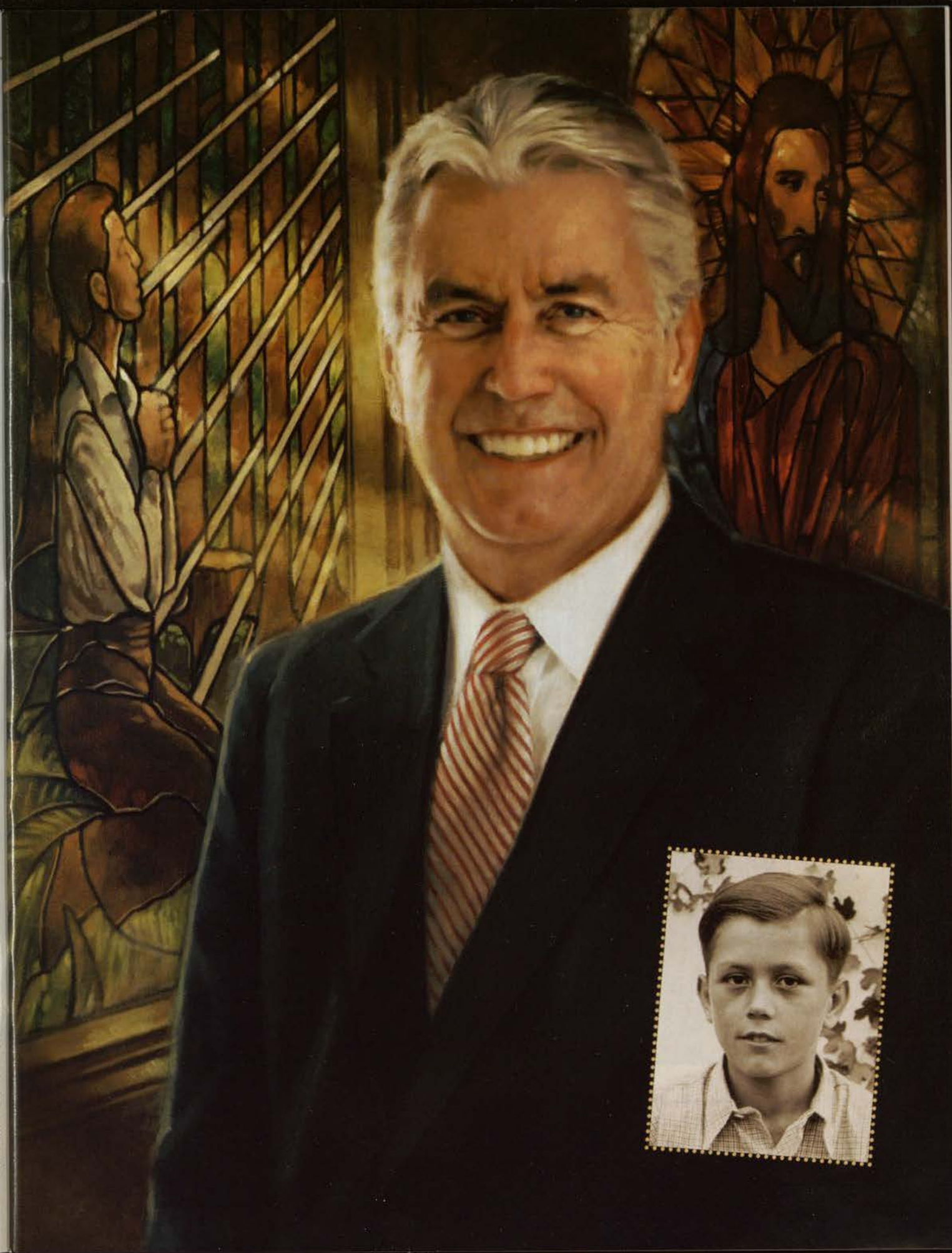
Naar een toespraak gehouden in de algemene aprilconferentie van 2005.

OM OVER NA TE DENKEN

1. Is het belangrijk in wat voor gebouw je naar de kerk gaat? Wat is dan wel belangrijk?

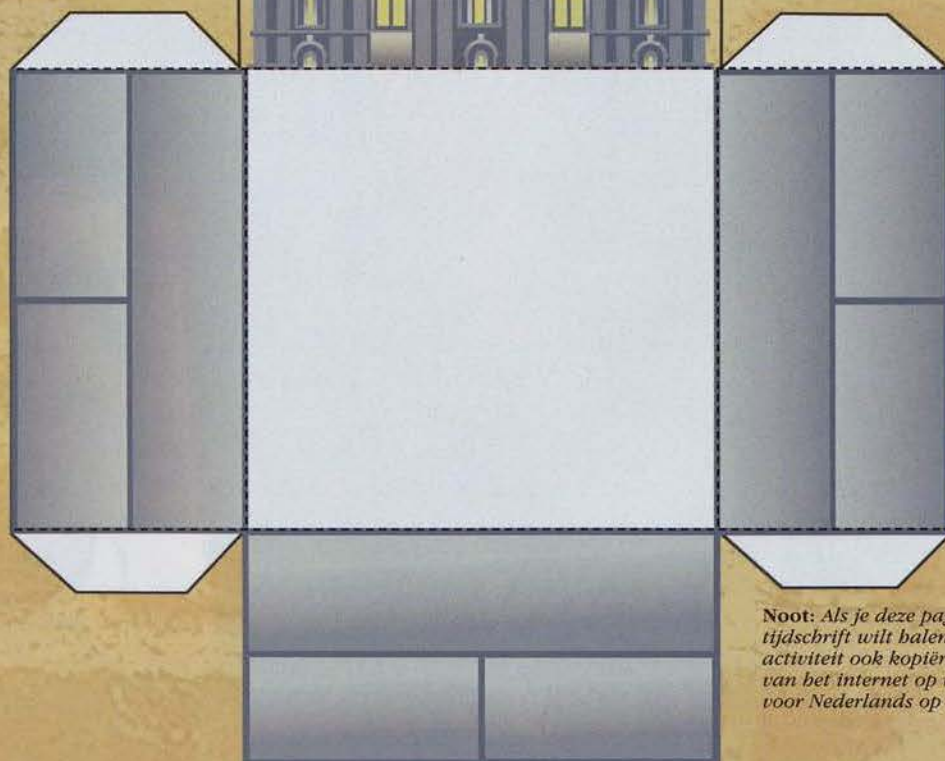
2. Wat denk je dat 'de alomvattende macht van de Heilige Geest' betekent? Wat zou dat te maken kunnen hebben met de mensen die overal op aarde lid van de kerk worden?

3. Heb jij een getuigenis van het eerste visioen van Joseph Smith? Wat kun je doen om er een te krijgen?

<i>Ik volg het plan dat mijn hemelse Vader voor mij heeft.</i>	<i>Ik gedenk mijn doopverbond en luister naar de Heilige Geest.</i>
<i>Ik kies de goede weg. Ik weet dat ik me kan bekeren als ik een vergissing maak.</i>	<i>Ik ben eerlijk tegenover mijn hemelse Vader, andere mensen en mijzelf.</i>
<i>Ik gebruik de naam van onze hemelse Vader en van Jezus Christus met eerbied. Ik vloek niet en gebruik geen grove taal.</i>	<i>Op de sabbat doe ik dingen waardoor ik me dichterbij mijn hemelse Vader en Jezus Christus voel.</i>
<i>Ik eer mijn ouders en doe wat ik kan om mijn huisgenoten te sterken.</i>	

<i>Ik houd mijn gedachten en lichaam heilig en rein, en ik neem niets tot me dat schadelijk voor me is.</i>	<i>Ik kleeed me fatsoenlijk om mijn hemelse Vader en mijzelf respect te tonen.</i>
<i>Ik lees en kijk alleen naar dingen die goed zijn in de ogen van mijn hemelse Vader.</i>	<i>Ik luister alleen naar muziek die mijn hemelse Vader goedkeurt.</i>
<i>Ik zoek goede vrienden en ben aardig voor andere mensen.</i>	<i>Ik leef nu al goed zodat ik later naar de tempel kan gaan om te werken aan een eeuwig gezin.</i>

Noot: Als je deze pagina's niet uit het tijdschrift wilt halen, dan kun je de activiteit ook kopiëren of afdrukken van het internet op www.lds.org. Klik voor Nederlands op 'Languages'.

Ik bereid me voor nu ik nog jong ben

'Laat dit huis worden gebouwd voor mijn naam, opdat ik mijn verordeningen daarin zal kunnen openbaren aan mijn volk' (LV 124:40).

LINDA CHRISTENSEN

Tempels zijn een zegen voor jou en je familieleden. Er zijn meer dan 120 tempels in de hele wereld. Ken je de naam van de tempel die het dichtst bij jou is? Hebben jullie er thuis een foto van hangen? Is iemand uit jouw familie naar de tempel geweest om heilige verbonden te sluiten?

Het jeugdwerklid 'Ik kijk graag naar de tempel' (*Kinderliedjes*, p. 99) leert ons dat een tempel 'een huis van God, vol liefde en zo prachtig' is. Het leert ons ook dat een tempel de plek is 'om de gezinnen te verzeeg'len'. Als je volgende keer dit lied zingt, luister dan goed naar de woorden: 'Eens zal ik er ook zijn.' Dat is een belofte die je jezelf en onze hemelse Vader doet — dat je het waardig zal zijn om zijn heilig huis binnen te gaan.

Activiteit

Haal pagina K4 uit de *Liabona* en plak die op stevig papier. Knip de tempel uit langs de doorgetrokken lijn, en vouw die langs de onderbroken lijn. Plak de flapjes vast aan de binnenkant van de wanden om een doosje te maken. Knip de kaartjes Mijn evangelienormen (p. K4) uit en doe ze in het tempeldoosje. Kies een evangelienorm uit het doosje, lees die en bedenk wat je kunt doen om die norm na te leven. Vertel tijdens de gezinsavond hoe je je door het naleven van deze norm kunt voorbereiden om op een dag naar de tempel te gaan.

Zet het tempeldoosje en de kaartjes Mijn evangelienormen op een speciaal plekje om je eraan te herinneren dat je goede beslissingen moet nemen. Als je een evangeliebeginsel leest en bedenkt hoe je dat gaat naleven, denk dan aan deze woorden uit 'Ik kijk graag naar de tempel': 'Ik bereid mij voor, daarheen te gaan: dat houd ik in gedachten.'

Ideeën voor de participatieperiode

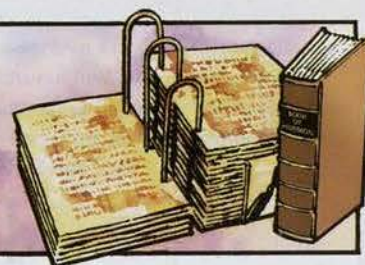
1. *Maak een eenvoudige tekening van een tempel. Knip de tekening in 12 rechthoeken om bouwstenen voor te stellen. Nummer de rechthoeken van 1 t/m 12. Knip een vel papier in 12 stukken, en zet op ieder stuk een actiewoord uit de twaalf Evangelienormen. (Actiewoorden: volgen, gedenken, kiezen, zijn, gebruiken, doen, eren, houden, kleden, lezen en kijken, luisteren, zoeken, leven.) Vouw de stukken papier zo dat de actiewoorden niet te zien zijn. Zorg voor voldoende exemplaren van Geloof in God. Speel het spel tempelbouw. Lees eerst LV 124:40. Zet de woorden 'Laat dit huis worden gebouwd' op het bord. Laat een kind een stuk papier uitzoeken en het actiewoord voorlezen. Laat de kinderen in Mijn evangelienormen het woord opzoeken. Als ze het hebben gevonden, bespreek de norm dan klassikaal. Laat het kind of de klas dan bouwsteen 1 opzoeken en op het bord hangen. Ga daarmee door totdat de tempel klaar is. Onderstreep dat alle evangelienormen door kinderen nageleefd kunnen worden om zich op een eeuwig gezin voor te bereiden.*

2. *Laat een tas of zak zien met de Schriften daarin. Geef de kinderen enkele aanwijzingen om te raden wat er in de zak of tas zit. Als ze klaar zijn met raden, sla dan Maleachi 3:10 op en lees de woorden: 'Breng de gebele tiende.' Vraag de kinderen welk gebod in deze tekst beschreven wordt. Lees de tekst gezamenlijk en luister naar de belofte: 'Zegen in overvloed over u uitgieten.' Laat de kinderen enkele zegeningen noemen die onze hemelse Vader hun gegeven heeft. Noteer ze op het bord. Geef ieder kind een vel papier. Laat ze een zegening opschrijven of tekenen. Als ze daarmee klaar zijn, laat u ze hun vel papier in een bal rollen. Doe de ballen in een zak. Laat een priesterschapseider zijn handen ophouden om de ballen op te vangen. Gooi ze uit de zak of tas in zijn handen en zie dat ze lang niet allemaal in zijn handen passen. Lees de belofte: 'En zegen in overvloed over u uitgieten.' Zorg ervoor dat de kinderen begrijpen dat als wij de wet van tiende naleven, onze hemelse Vader ons zoveel zegeningen geeft dat we niet voldoende ruimte zullen hebben om ze te ontvangen. Leg uit dat het tiendegeld ook voor de bouw van tempels wordt gebruikt. ●*

UIT HET LEVEN VAN DE PROFEET JOSEPH SMITH

De gouden platen

Op een avond bad Joseph om erachter te komen wat onze hemelse Vader van hem verwachtte. Toen hij bad, vulde zijn kamer zich met licht en verscheen er iemand aan hem die Moroni heette. Het was een engel die door onze hemelse Vader was gestuurd. Hij vertelde Joseph over een oud verslag dat op gouden platen was gegraveerd. Het visioen duurde de hele nacht.

De volgende dag kon Joseph niet werken omdat hij zo moe was.

Je kunt maar beter naar huis gaan om uit te rusten, jongen.

Op weg naar huis verscheen Moroni weer aan Joseph en herhaalde wat hij die nacht gezegd had. Toen zei hij tegen Joseph dat hij zijn vader over de visioenen moest vertellen.

Het visioen is van God, Joseph. Doe wat de engel zegt.

Joseph ging naar de heuvel Cumorah.

Toen hij onder een grote steen keek, zag hij de gouden platen, de Urim en Tummim en een borstplaat in een stenen kist.

Moroni zei dat hij vier jaar lang ieder jaar moest terugkomen. In die tijd kreeg Joseph veel openbaringen.

Hij vertelde zijn familie erover.

Joseph, je vertelt ons over de mensen die vroeger in dit werelddeel hebben gewoond. Je praat over ze alsof jij je hele leven bij ze hebt gewoond!

Dat komt omdat de Heer ze me heeft laten zien.

Het volgende jaar keerde Joseph terug naar de heuvel. Hij haalde de platen uit de kist en legde ze op de grond. Toen hij ze weer wilde oppakken, waren ze verdwenen!

Waarom zijn de platen van me weggenomen?

Moroni verscheen en zei dat hij ze nog niet mocht meenemen omdat hij nog meer gehoorzaamheid moest leren.

Je moest de platen blijven vasthouden totdat je thuis zou zijn.

Dat vergat je en je was ongehoorzaam.

Joseph leerde om gehoorzamer en voorzichtiger te zijn. Op 22 september 1827 reden Joseph en zijn vrouw Emma rond middernacht naar de heuvel Cumorah. Emma wachtte in het rijtuig terwijl Joseph de heuvel beklom.

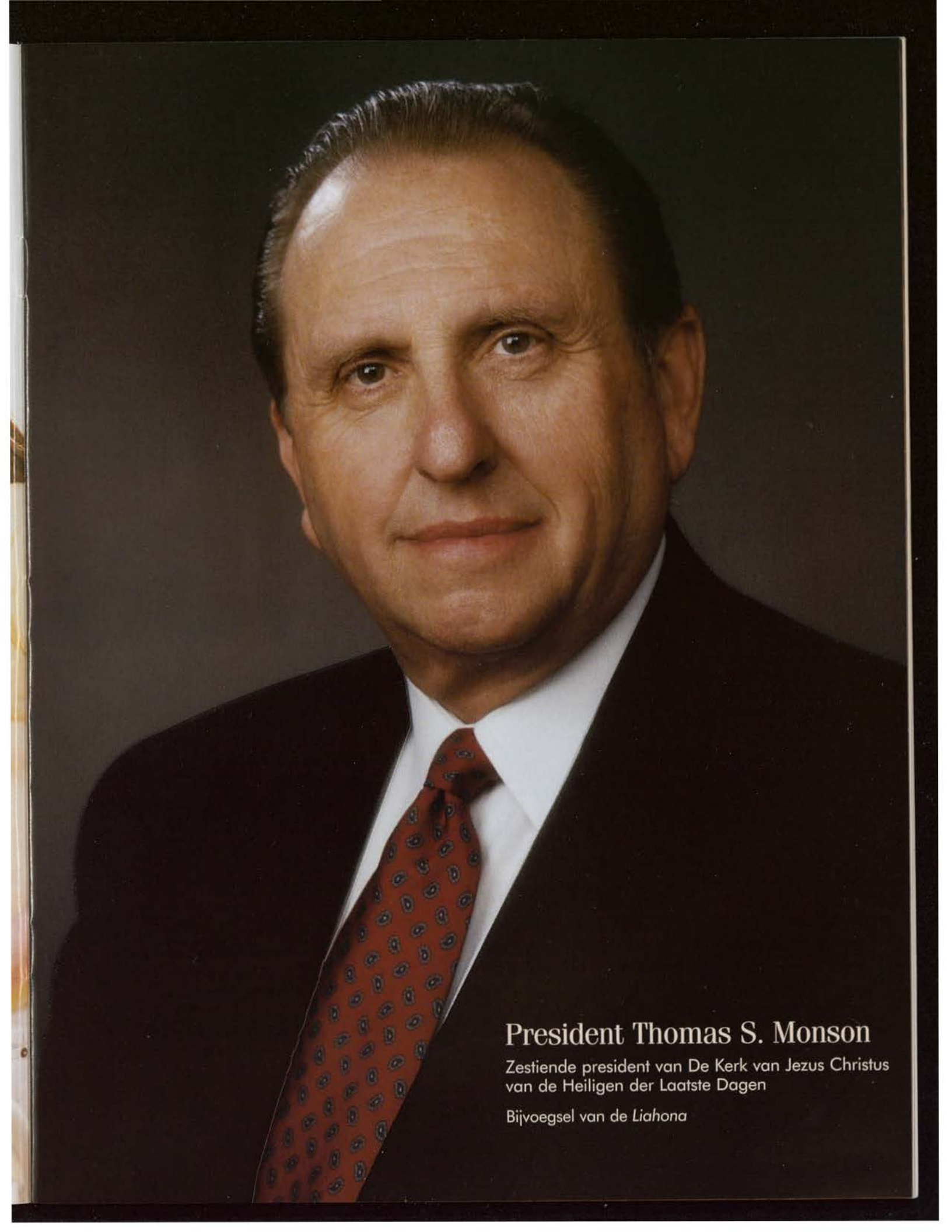
Toen ze de volgende ochtend thuiskwamen, was Josephs moeder blij.

Ik heb eindelijk de platen meegekregen!

God zij dank! Ik heb de hele nacht gebeden.

President Thomas S. Monson

Zestiende president van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Bijvoegsel van de *Liahona*

President Thomas S. Monson

IN DE VOETSPOREN VAN DE MEESTER

OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND
van het Quorum der Twaalf Apostelen

In de loop van zijn vele roepingen in de kerk is president Thomas S. Monson van kantoor naar kantoor, van plaats naar plaats verhuisd. Met elke verhuizing heeft hij altijd een bepaald schilderij meegenomen. Hij heeft het al in zijn bezit van toen hij in de jaren vijftig bisschop was.

Het sierde zijn kantoor in Toronto toen hij de Canadese Zending presideerde. Nu hangt het in het kantoor dat bestemd is voor de president van de kerk. Dat schilderij is een treffende beeltenis van de Heer Jezus Christus vervaardigd door de beroemde schilder Heinrich Hofmann.

Het schilderij is meer dan een wandversiering. Het is meer dan een herinnering aan wie de 'hoeksteen' (Efeziërs 2:20) is van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het is meer dan een verklaring dat van de president van de kerk wordt verwacht dat hij het hoofd is van de levende getuigen van de Heiland. Het schilderij staat voor een ideaal — de Meester, naar wie Thomas Monson zijn leven gevormd heeft. 'Ik hou van dat schilderij', zegt president Monson terwijl hij er aandachtig naar kijkt. 'Er gaat kracht van uit. Kijk naar die vriendelijke ogen. Kijk naar de warme gelaatstrekken. Als ik voor een moeilijke beslissing sta, kijk ik er vaak naar en vraag mij dan af: "Wat zou Hij doen?" En dat

probeer ik dan zo goed mogelijk te doen.'

Die trouw aan de Heer, die voortdurende verwijzing naar het voorbeeld van de Meester, die vastberadenheid om het pad te volgen dat de Heiland heeft uitgezet — dat zijn de voornaamste kenmerken van Thomas S. Monson. Veel verhalen uit zijn discipelschap zijn

alom bekend. Dit is de knaap die een geliefd speeltje weg gaf, omdat hij vond dat een ander jongetje het harder

nodig had en die afstand deed van zijn twee konijntjes, zodat ze bij een vriendje thuis een kerstmaaltijd konden hebben. Dit is de jonge bisschop die veel zorg besteedde aan de 84 weduwen in zijn wijk — en ze in de decennia daarna niet zou vergeten. Dit is de algemeen autoriteit die in die mate openstond

Bovenaan: De tiener Thomas Monson (tweede van links) met zijn familie, inclusief zijn moeder en vader (zittend vooraan). Boven en links: President Monson stond in zijn kinderjaren bekend als 'Tommy'.

Tegenoverliggende pagina: President Thomas S. Monson en zijn vrouw, Frances, bij de Nauvootempel (Illinois).

MIJLPALEN IN HET LEVEN VAN PRESIDENT THOMAS S. MONSON

21 Aug 1927

Geboren in Salt Lake City (Utah) zoon van G. Spencer en Gladys Condie Monson.

1945–1946

Doet dienst in de U.S. Navy Reserve.

1948

Studeert cum laude af aan University of Utah.

Begint zijn loopbaan bij *Deseret News*.

voor de influisteringen van de Heilige Geest dat hij een vergaderschema aanpaste om een ziek kind te bezoeken.

Wie hem goed kennen, weten dat hij dat niet deed omdat zijn ouders het van hem verwachtten, of omdat de weduwen onder de verantwoordelijkheid van de bisschop vielen, of omdat het tot zijn apostolische taak behoorde. Hij heeft dit soort onbaatzuchtige hulp gegeven, omdat hij nu eenmaal is wie hij *is*. Thomas S. Monson doet

het omdat zijn Heiland dat ook zou hebben gedaan.

Kortom: president Monson is een waar discipel van 'Jezus van Nazaret [die] is rondgegaan, weldoende' (Handelingen 10:38), een schrifttekst die president Monson vaak citeert. Zijn takenpakket omvat een hoeveelheid bestuurlijke plichtplegingen en papierwerk waar de meeste mannen onder zouden bezwijken. Maar desondanks heeft hij nooit zicht verloren op hen die door zijn grote Voorbeeld

Boven: Een bord met warm eten naar een eenzame buurman brengen was slechts een van de vele manieren waardoor de jonge Tommy Monson leerde wat dienen is. Tegenoverliggende pagina: President Monson (met zijn zoon Clark) vatte al jong liefde op voor de hengel en bracht die liefde over op zijn kinderen.

zouden worden gediend. Zijn hele leven al heeft hij aandacht voor zijn medemens, bemoedigt hij de minder bevoorrechten, en gedenkt hij de mensen die gemakkelijk vergeeten worden. Wellicht is er op dit moment niemand in de leiding van de kerk die zich zoveel gelegen laat liggen aan het goddelijke gebod: 'kom de zwakken te hulp, verhef de handen die slap neerhangen en sterk de knikkende knieën' (LV 81:5).

Het begin

Als u de mens Thomas Spencer Monson wilt leren kennen dan is het belangrijk om zijn oorsprong te kennen en het milieu waarin hij is gevormd.

Hij is op 21 augustus 1927 geboren, de eerste zoon en het tweede kind van G. Spencer en Gladys Condie Monson. Aan vaders kant is hij van Zweedse en Engelse afkomst, en aan zijn moeders kant, Schots. Zijn overgrootvader was Mons Okeson, en dus, volgens het stelsel van Zweedse achternamen, heette zijn grootvader Nels Monson. Beginnend met zijn vader volgde de achternaam het Amerikaanse stelsel en bleef Monson. President Monson draagt de voornamen van zijn grootvader aan

moeders kant, Thomas Sharp Condie, en zijn vader, Spencer Monson.

President Monson groeide op aan de westkant van Salt Lake City in een buurt die niet echt bekend is om zijn welvarende en invloedrijke gezinnen, maar hij werd wel omringd door menslievende, hardwerkende mannen en vrouwen, in het bijzonder bij hem thuis. Het gezin woonde praktisch aan de spoorlijn, en hun huis was bekend onder de vele passanten die in de crisistijd in de jaren dertig van de vorige eeuw langs het spoor reisden. Als die reizigers — sommigen in hun tienerjaren — bij de Monsons op de achterdeur klopten, wist het gezin dat Gladys Monson hen aan de keukentafel zou laten plaatsnemen terwijl zij een sandwich voor ze klaarmaakte en een glas melk inschonk. En soms was het Tommy's taak om een bord met warm eten dat door zijn moeder was bereid naar een eenzame buurman, 'oude Bob', te brengen, die in een huis van Toms opa woonde. In de buurt van de Monsons waren veel mensen die door hun christelijke liefdadigheid werden gezegend.

Vaak vergezelde de jonge Tom zijn vader, die op zondagmiddagen 'oom Elias' ophaalde

om met hem een ritje buiten de stad te maken. President Monson herinnert zich hoe zijn vader zijn fragiele oom, gehandicapt door artritis, naar de auto droeg en de oude man op de voorbank zette, waar hij het beste uitzicht had. 'Het was een kort ritje en er werd niet veel gezegd, maar o, wat een nalatenschap van liefde!', herinnerde president Monson zich. 'Vader heeft me nooit uit de Bijbel over de barmhartige Samaritaan voorgelezen. In plaats daarvan nam hij me met oom Elias mee in die oude Oldsmobile uit 1928 en leerde mij zo een les die ik nooit zal vergeten.'

Ook zal hij niet licht vergeten dat zijn vader een harde werker was. G. Spencer Monson stond erom bekend dat hij elk karwei afmaakte en goed werk leverde. Hij was manager bij een drukkerij en Tom raakte al jong in zijn leven vertrouwd met dat ambacht. Hij zou er carrière in maken. Na in 1948 cum laude te zijn afgestudeerd aan de University of Utah in bedrijfskunde, werd hij hoofd van de reclameafdeling van *Deseret News*, het dagblad waarvan de kerk eigenaar is. (Later in zijn leven — daar hij vindt dat niemand te oud is om te leren — zou hij een mastergraad in bedrijfsadministratie halen terwijl hij lid was van het Quorum der Twaalf!) Hij zou elf jaar bij de krant en in het drukkersvak werken, totdat hij in 1959 werd geroepen om de Canadese Zending te presideren. Na zijn termijn van zendingspresident keerde hij terug op de positie van algemeen manager

van Deseret Press, de drukkerij van de krant. Gedurende zijn loopbaan zou hij dezelfde zorg en aandacht aan het drukkerswerk besteden als hij zijn vader jaren eerder had zien doen.

Jongensjaren in een hecht gezin

Foto's van de jonge Tommy laten een knappe knaap zien met een levendige, aantekelijke uitstraling en soms een kwajongensachtige blik in de ogen. Hij is de eerste om toe te geven dat hij ondeugend was. Hij vertelt het volgende verhaal over zijn tijd in het jeugdwerk:

'Het staat mij nog helder voor de geest dat wij tijdens mijn jaar als trekker [een klas voor tienjarigen] niet altijd even braaf waren in het jeugdwerk. Ik had een heleboel energie en ik vond het moeilijk om stil te zitten. Melissa Georgell was onze jeugdwerkpresidente van de wijk. Op een dag vroeg ze me of ze even met mij kon praten. We gingen op een bank op de voorste rij in de kapel zitten, en toen begon ze te huilen. Ze vertelde mij dat ze verdrietig was, omdat vooral de jongens zich niet gedroegen tijdens de opening van het jeugdwerk. Argeloos vroeg ik: 'Kan ik u ergens mee helpen, zuster Georgell?'

'Met een glimlach op haar gezicht en een twinkeling in haar ogen, antwoordde ze: 'Zou je dat willen doen?'

'Ik zei dat ik zou helpen. De problemen in het jeugdwerk bestonden vanaf die dag niet meer', lacht hij.

Op 500 South en 200 West in Salt Lake City, had Thomas Condie vier huizen voor zijn

7 okt 1948

Trouwt Francis Beverly Johnson in de Salt Laketempel.

7 mei 1950

Gesteund als bisschop van de wijk 6-7 in de ring Temple View in Salt Lake City.

1953

Benoemd tot manager verkoop van Deseret Press.

26 jun 1955

Gesteund als tweede raadgever in het presidium van de ring Temple View.

1958

Benoemd tot assistent-manager van Deseret Press.

1959-1962

President van de Canadese Zending in Toronto.

1 feb 1962

Gesteund als hogeraadslid in de ring Valley View.

4 okt 1963

Gesteund als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen.

1966

Ontvangt de onderscheiding Eminente oudstudenten van de University of Utah.

dochteren en hun gezin gebouwd. In 'Condie's Terrace', zoals dat blok in de volksmond heette, wist Tommy Monson zich altijd omringd door familie, en liep hij net zo makkelijk bij zijn neven binnen alsof hij er woonde. Ook genoot hij van de bezoeken aan de boerderij van de Condies in Granger, een gebied in de Salt Lake Valley, dat toen landelijk was, maar nu bezaaid is met woonwijken en winkelcentra. Tot halverwege zijn tienerjaren, toen zomerbaantjes veel tijd in beslag gingen nemen, bracht hij graag tijd door rond het zomerhuisje van de familie in Vivian Park in Provo Canyon, een kleine honderd kilometer van Salt Lake City. Daar trok hij op met zijn neven en zwom hij in de rivier (waarbij hij een keer een jonge vrouw van de verdrinkingsdood redde). Daar ook leerde hij vissen, wat hij zijn hele leven met liefde zou blijven doen.

Ook leerde hij op eenden en ander gevogelte jagen, maar later in zijn leven zette hij zich toch liever in voor de bescherming van vogels. In zijn jongensjaren was hij gefascineerd door duiven en hij begon ze te fokken. Uiteindelijk zouden zijn duiven prijzen in de wacht slepen. Het staat vast dat zijn duiven de sleutel waren tot diepgaande lessen in leiderschap.

Toen Tom Monson bijvoorbeeld president was van het lerarenquorum in zijn wijk, was hij zeer geïnteresseerd dat zijn quorumadviseur interesse toonde voor zijn duiven. Toen vroeg de adviseur: 'Zou je een koppel rasechte Birmingham

Roller-duiven van me willen hebben?' Het vrouwtje van het koppel was bijzonder legde de adviseur uit; ze had maar één oog, het andere had ze verloren aan een kat. Op advies van de adviseur hield hij ze tien dagen lang in zijn duiventil, waarna hij ze losliet om te kijken of ze terugkwamen. De doffer kwam terug, maar de duivin vloog rechtstreeks terug naar het huis van de adviseur. Toen Tom haar ging ophalen, sprak de adviseur met hem over een jongen in het quorum die inactief was. Tom antwoordde: 'Ik zal zorgen dat hij van de week bij de quorumvergadering is.' Hij nam de duif mee naar huis, maar de eerstvolgende keer dat hij het koppel losliet, vloog de duivin weer terug naar het huis van de adviseur. Toen Tom de duif weer ging ophalen, sprak de adviseur over een andere jongen die

al een tijdje niet in de quorumvergadering was verschenen.

En elke keer als de duif werd losgelaten, keerde ze terug naar het huis van de adviseur, en elke keer ging Tom haar terughalen, en dan was er weer een gesprek over nog een jongen.

'Ik was al volwassen', zegt president Monson, 'toen ik uiteindelijk besepte dat Harold, mijn adviseur, me echt een bijzondere duif had gegeven

— de enige duif waarvan hij wist dat ze elke keer bij hem zou terugkomen als ze werd losgelaten. Het was zijn geïnspireerde manier om elke twee weken een persoonlijk priesterschapsgesprek met de quorumpresident leraren te hebben. Dankzij die gesprekken en die oude eenogige duif werd iedere jongen in dat lerarenquorum actief.'

Man worden

Halverwege zijn tienerjaren maakte de Tweede Wereldoorlog tegen wil en dank deel uit van de toekomst van de jongens van zijn leeftijd. Tom had de middelbare school doorlopen en zich ingeschreven voor de University of Utah. Toen hij bijna achttien was, zag het er naar uit dat hij voor de militaire dienst zou worden opgeroepen. Hij besloot voor de marine van de Verenigde Staten te kiezen. Toen hij zich ging aanmelden nam hij ter plekke een beslissing die van grote invloed op zijn toekomst zou zijn: hij besloot zich aan te melden voor de Navy Reserve. Dat betekende dat zijn dienstverband kort na het einde van de oorlog, als de strijdkrachten werden

ingekrompen, zou worden beëindigd.

Daardoor kon hij naar huis terugkeren en zijn opleiding vervolgen én zijn verkering met Frances Beverly Johnson voortzetten. (Hij bekennt dat hij de laatste reden toen veel en veel belangrijker vond dan de eerste!)

Tom en Frances hadden elkaar in het eerste jaar op de universiteit leren kennen. Hij zat al gebeiteld bij haar familie bij de eerste keer dat hij werd voorgesteld. Toen Tom langskwam, kwam Frances' vader aandragen met een foto van twee zendelingen van jaren daarvoor, beiden met een hoge hoed op. Hij wees op een van de mannen op de foto en vroeg Tom of hij familie was van deze Monson. Ja, antwoordde Tom, dat was Elias, de oom van zijn vader. Er verschenen

Tegenoverliggende pagina: President Monson vond veel plezier in het fokken van Birmingham Roller-duiven. Boven: President Monson werd al vroeg in zijn leven geconfronteerd met zware kerkroepingen. Hij was 22 toen hij als bisschop werd geroepen en 36 toen hij als apostel werd geroepen. Linksboven: Frances en Thomas Monson met hun drie kinderen: Thomas, Clark en Ann.

Boven: President Monson bezocht de Tongaanse Zending in 1965. Tegenoverliggende pagina, van boven af: President Monson is al heel lang betrokken bij de scouting. Mede dank zij hem kreeg de kerk toestemming om de Freibergtempel te bouwen (hier bij het open huis in 1985). In 1981 wordt hij door president Ronald Reagan benoemd tot lid van de President's Task Force for Private Sector Initiatives.

tranen in de ogen van Frances' vader toen hij uitlegde dat mede dank zij de inbreng van ouderling Elias Monson zijn familie het evangelie had aanvaard. Tom glimlachte innerlijk, omdat hij wist dat deze verkering wel een heel goede start had.

Thomas Monson en Frances Johnson trouwden op 7 oktober 1948 in de Salt Laketempel.

Zuster Monson kan zich geen tijd herinneren dat haar man niet druk was voor de kerk. 'Tom was in het begin van ons huwelijk eerst werkzaam als wijkadministrateur en daarna als superintendent van de JMOOV, en sinds die tijd is hij van de ene functie naar de andere gegaan', zegt ze met een glimlach. Hij heeft sinds mei 1950 zware leiderfuncties vervuld, toen hij op 22-jarige leeftijd als bisschop werd geroepen. 'Ik heb het nooit als een opoffering ervaren om mijn man het werk van de Heer te zien doen', zegt zuster Monson. 'Het is mij tot zegen geweest en het is onze kinderen tot zegen geweest. Hij wist heel goed dat ik van hem verwachtte dat hij deed wat hij moest doen om de kerk te dienen.'

President Monson zegt dat de steun van zijn vrouw van grote invloed is geweest op zijn bediening. 'Ik heb Frances niet een keer horen klagen over mijn kerktaken', zegt hij.

'Ik ben vele dagen en nachten weggeweest voor de kerk en heb maar zelden naast haar gezeten in een kerkelijke bijeenkomst. Maar er is niemand zoals zij — absoluut niemand. Zij steunt mij in elk opzicht en ze is een vrouw met een sereen, maar groot geloof.'

Zij was, zo erkent hij, de grote kracht achter het hechte gezin waarin hun drie kinderen zijn grootgebracht: Thomas Lee, Ann Frances, en Clark Spencer Monson. Die drie kinderen en hun partners hebben president en zuster Monson acht kleinkinderen en vier achterkleinkinderen geschonken.

Clark S. Monson, hun zoon, zegt dat hoewel zijn vader vaak weg was voor de kerk en veel weekenden afwezig was, 'hij toch altijd tijd wist vrij te maken voor zijn kinderen, en dat doet hij nog steeds. Ik heb mij nooit misdeeld gevoeld door mijn pa. Als hij thuis was, speelde hij spelletjes met ons en nam ons mee om een ijsje te gaan eten. In de zomer had hij meer vrije tijd en dan gingen we naar het zomerhuisje in Provo Canyon. Ik ben heel vaak gaan vissen met mijn vader. Ik kan mij geen betere manier voorstellen waarop een vader en zoon tijd met elkaar kunnen doorbrengen.'

Ann Monson Dibb, de dochter van president en zuster Monson, zegt dat ze altijd

geweten heeft dat een van de beste manieren om haar vader te steunen en te eren was haar moeder te steunen en te eren. Haar vader, zegt ze, heeft zijn kinderen, en nu zijn kleinkinderen, altijd liefgehad en altijd gesteund. 'Mijn jongens vonden het heerlijk om opa te kunnen helpen met het maaien van het gazon', zegt ze. 'Ze werken graag aan zijn zijde.' En ze voegt eraan toe: 'Iedereen in de familie zit maar al te graag rond het kampvuur bij het zomerhuisje van de familie om, terwijl ze marshmallows roosteren, naar de verhalen van opa te luisteren.' Mijn vader heeft ons altijd royaal laten meedelen in wat hij had geleerd, zegt ze.

En wat hij geleerd heeft, leerde hij uit ervaring en door hard te werken, eigenlijk al op jonge leeftijd. Wie zal zich, bijvoorbeeld, niet geïntimideerd voelen als men al op zo'n jonge leeftijd tot bisschop wordt geroepen. Het was een grote wijk van 1080 leden, onder wie 84 weduwen die aandacht van de bisschop nodig hadden. Maar bisschop Monson had geen tijd om al te veel stil te staan bij de werkdruk; hij bad en ging aan de slag. Hij werkte hard, hij had lief, hij bemoeidigde; het was zijn taak, maar het was ook wat zijn hart hem ingaf. Hij was 'belast met de opdracht van de Heer' (IV 64:29).

'Mijn vader leeft naar drie teksten uit Jakobus', zegt zuster Dibb. 'Ten eerste, Jakobus 1:22: "We moeten daders van het woord zijn, en niet alleen hoorders." Ten tweede, Jakobus 1:25: "Doch als een werkelijk dader, die zal zalig zijn in zijn doen." En ten derde, Jakobus 1:27: "Zuivere en onbevleete godsdienst voor

God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.'" Ze zegt dat president Monson de Heiland tot voorbeeld neemt in de manier waarop hij anderen hulp biedt. 'Ongeacht wat hun beproeving of verdriet is, hij steekt de helpende hand toe. Hij bouwt ze op, kalmeert ze en steunt ze terwijl zij hun eigen geloof en vertrouwen in hun Heiland, Jezus Christus, aanwenden.'

Trouw aan vrienden en aan de Heer

Zijn toegewijde aandacht voor zijn dierbare vrienden onderstreept een van zijn kwaliteiten die het meest in het oog springt bij hen die hem goed kennen: zijn trouw. Met hen die zijn

vrienden zijn — en bijna iedereen die hij ontmoet wordt een vriend van hem — ontstaat er een band die nooit meer wordt verbroken. Vrienden uit zijn jeugd zijn nog steeds goede vrienden. Wanneer daartoe in de gelegenheid, zou hij bijvoorbeeld bij een basketbalwedstrijd van de Utah Jazz, overheids- en

1971

Ontvangt van de Boy Scouts of America de onderscheiding Silver Beaver.

1974

Behaalt een mastersgraad in bedrijfsadministratie aan de Brigham Young University.

27 apr 1975

Wijdt de Duitse Democratische Republiek (Oost-Duitsland) opnieuw toe aan de verkondiging van het evangelie.

1978

Ontvangt van de Boy Scouts of America de hoogste onderscheiding, Silver Buffalo.

1981

Ontvangt een eredoctoraat in de rechten van de Brigham Young University.

23 apr 1983

Presideert de eerste spadesteking voor de Freibergtempel (Duitsland).

10 nov 1985

Aangesteld als tweede raadgever van president Ezra Taft Benson.

17 jan 1986

Wijdt de Buenos Airestempel (Argentinië) in.

1993

Ontvangt de onderscheiding, de Bronze Wolf, van het Wereldscoutingcomité.

5 jun 1994

Aangesteld als tweede raadgever van president Howard W. Hunter.

12 mrt 1995

Aangesteld als eerste raadgever van president Gordon B. Hinckley.

zakenlieden of andere invloedrijke kennissen kunnen uitnodigen om met hem in een van de skyboxes plaats te nemen. Maar veeleer zal hij ervoor kiezen om een paar minder prominente vrienden uit het verleden uitnodigen en met hen enthousiast naar de wedstrijd te kijken. Zelfs wie die vrienden niet kent, zal graag naar president Monson luisteren terwijl hij praat over de goede tijden die hij met ze heeft

gehad, en uit de spreektoon kunnen opmaken dat hij hen nog steeds zeer is toegedaan.

Dat brengt ons op een ander soort trouw dat zo kenmerkend is voor Thomas S. Monson — trouw aan de stem van de Geest. Als jonge bisschop kreeg hij op een avond een telefoontje waarin hem werd medegedeeld dat een bejaard lid van zijn wijk met spoed in het veteranenziekenhuis in Salt Lake City was opgenomen. Zou hij kunnen langsgaan om de man een zegen te geven?, was de vraag. Bisschop Monson legde uit dat hij op het punt stond om naar een ringvergadering te gaan, maar dat hij na afloop bij het ziekenhuis zou langsgaan. In

die vergadering voelde hij zich niet op zijn gemak. De ingeving was onmiskenbaar: Verlaat onmiddellijk de vergadering en ga meteen naar het ziekenhuis. Maar het zou heel onbeleefd zijn om weg te gaan terwijl de ringpresident aan het woord was, toch? Hij wachtte tot na de toespraak van de ringpresident en liep toen snel naar de deur, zelfs nog voor het slotgebed was uitgesproken. In het ziekenhuis aangekomen, rende hij de gang door. Er liepen mensen in en uit de kamer waar de man lag. Een verpleegster hield de bezoeker tegen. 'Bent u bisschop Monson?', vroeg ze. 'Ja', was zijn angstige antwoord. 'Het spijt me', ging de verpleegster verder. 'De patiënt riep uw naam vlak voordat hij overleed.'

Toen de jonge bisschop die avond het ziekenhuis verliet, nam hij zich plectig voor dat hij nooit meer een ingeving van de Heer

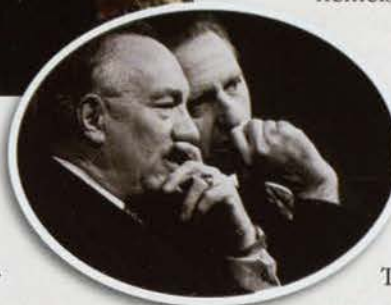

naast zich neer zou leggen. Niemand zal zich daar meer op hebben toegelegd dan hij. Want zijn leven is een aaneenschakeling geweest van wonderen, doordat hij sindsdien gehoor heeft gegeven aan de ingevingen van de Geest.

Misschien stond die ervaring in het ziekenhuis hem voor de geest toen hij jaren later als

Tegenoverliggende pagina, van links af: Voordat hij gesteund werd als president van de kerk, was president Monson werkzaam als raadgever in het Eerste Presidium onder president Ezra Taft Benson, president Howard W. Hunter en president Gordon B. Hinckley (boven en rechts).

lid van het Quorum der Twaalf Apostelen een ringconferentie bezocht, die een onverwachte wending zou nemen. Hij was dat weekend oorspronkelijk toegewezen aan een andere ring, maar om de een of andere reden kwam daar verandering in. Ouderling Monson kon geen speciale reden bedenken toen president Ezra Taft Benson (1899–1994), toenmalig president van het Quorum der Twaalf, zei: 'Broeder Monson, ik heb het gevoel dat u naar de ring Shreveport in Louisiana moet gaan.'

Bij aankomst in Shreveport kreeg ouderling Monson te horen dat de tienjarige Christal Methvin, die kanker in een vergevorderd stadium had, graag een zegen van één algemeen autoriteit in het bijzonder wilde ontvangen — namelijk van hem. Hij bekeek het schema van de ringbijeenkomsten en zag dat er geen tijd was voor een rit van 130 km naar het huis van Christal. Hij vroeg de ringpresident om Christal te laten gedenken in de gebeden van de ringconferentie. Het gezin Methvin begreep het afstandsprobleem, maar bad niettemin dat de wens van hun dochter in vervulling mocht gaan. Ouderling

Monson was zich aan het voorbereiden op zijn toespraak in de leidersvergadering op de zaterdagavond toen, zo herinnert hij zich, 'ik een stem tegen mijn geest hoorde spreken. De boodschap was kort, de woorden bekend: "Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het koninkrijk Gods" (Marcus 10:14).' Met de hulp van de ringpresident werd er snel een bezoek aan het gezin Methvin voor de volgende morgen geregeld. Het was een plechtige en heilige ervaring voor de betrokkenen. Slechts vier dagen na de verlangde zegen, keerde Christal terug naar huis, naar haar hemelse Vader.

Vaak zorgden gebeurtenissen zoals deze voor een geestelijk sneeuwbaaleffect in het leven van anderen. In de algemene oktoberconferentie van 1975 sprak ouderling Monson over Christal. Daar hij een blond meisje van ongeveer de leeftijd van Christal op het balkon van de Tabernakel zag, voelde hij zich ertoe gedreven om zijn toespraak tot haar te richten. Na over de hartewens van Christal te hebben gesproken die haar hemelse Vader liefdevol honoreerde, zei ouderling Monson tot slot: 'Tot jou, mijn vriendinnetje op het balkon, en tot alle gelovigen, geef ik mijn getuigenis dat Jezus van Nazaret van kleine kinderen houdt, dat Hij naar uw gebeden luistert en die verhoort.'

Toen ouderling Monson na afloop van die conferentiebijeenkomst naar zijn kantoor terugkeerde, bleek dat het jonge blonde meisje van het balkon en haar grootmoeder op hem zaten te wachten. Het meisje had zich afgevraagd of zij zich moest laten dopen; iemand in haar omgeving had haar geadviseerd daarmee te wachten tot ze achttien was. Ze had haar oma gevraagd om met haar naar de conferentie te gaan, in het geloof dat Jezus haar antwoord zou geven. Zij pakte ouderling Monsons hand vast en zei: 'Hij heeft via u mijn gebed verhoord. Dank u.' Al gauw liet ze zich dopen.

De bediening van Thomas S. Monson wordt gekenmerkt door geregeld terugkerende, ingrijpende ervaringen met de ingevingen van de Geest — een bezoekje op het juiste moment om een zegen te geven, de leniging van een onbesproken behoefte, de inschakeling van leiders en

leden om hulp te bieden aan iemand die dat hard nodig heeft. President Monson zou uitleggen dat die ervaringen zijn gekomen door de werkingen van de Heilige Geest en niet door een bijzonder talent of bijzondere aanleg van hem. 'Het aangenaamste gevoel dat men in deze wereld kan hebben is de hand van de Heer op je schouder te hebben', zegt hij geëmotioneerd. 'Toen ik als jongen mijn patriarchale zegen ontving, werd mij gezegd dat ik de gave des onderscheids zou hebben. Ik moet zeggen dat die uitspraak ten volle in vervulling is gegaan.' De lessen die hij als jonge man leerde zijn in de loop der jaren in kracht toegenomen en aangevuld.

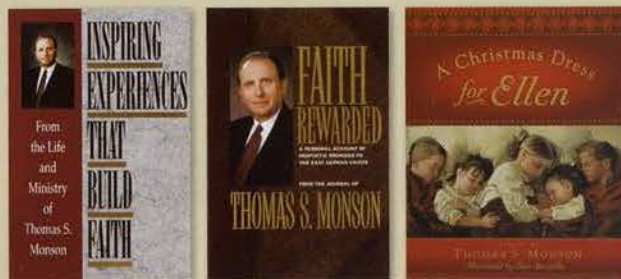
Oproep tot dienstvaardigheid

We hebben al gezien hoe jong Thomas was toen hij tot leiderfuncties werd geroepen. Op 22-jarige leeftijd werd hij als bisschop van de wijk 6-7 in de ring Temple View in Salt Lake City geroepen. Hij was 27 toen hij geroepen werd als raadgever in het presidium van die ring. Hij was in die functie werkzaam toen hij op 31-jarige leeftijd als president van de Canadese Zending werd geroepen. Toen hij terugkeerde uit Canada werd hij als lid van de hoge raad geroepen en nam hij zitting in verschillende algemene kerkelijke comités. Het was iets meer dan een jaar later, op 36-jarige leeftijd, dat hij geroepen werd tot het heilige apostelambt.

Toen Thomas S. Monson geroepen werd om een opengevallen plek in het Quorum der Twaalf Apostelen in te nemen, kunnen de leden die niets van zijn achtergrond wisten, gedacht hebben dat hij uit het niets ten tonele was verschenen. Het was sinds 1910 niet meer gebeurd dat een man zo jong tot dat ambt werd geroepen, toen Joseph Fielding Smith op 33-jarige leeftijd werd geroepen. Maar wie hem kenden, wisten dat ouderling Monson was voorbereid op het ambt.

Hij ging al vroeg in zijn leven om met leiders van de kerk. President Harold B. Lee (1899-1973) was president van zijn ring geweest, en in 1950 had Tom Monson zich tot zijn vriend gewend, die toen al deel uitmaakte van het Quorum der Twaalf, om raad over een belangrijke beslissing. Toen Tom na de Tweede Wereldoorlog als onderofficier belast met administratieve werkzaamheden in de Navy Reserve werkzaam was, bood men hem een baan

als marineofficier aan. Zou hij ingaan op dat aanbod, hoewel hij wist dat zijn eenheid uitgezonden zou kunnen worden? Toen ouderling Lee hem adviseerde het aanbod af te slaan en de marine vaarwel te zeggen, had Tom daar zo zijn bedenkingen over, omdat de bevordering tot officier iets was wat hij altijd had gewild. Hij volgde de raad niettemin op. Toen Tom niet lang daarna als

BOEKEN VAN THOMAS S. MONSON

Pathways to Perfection, 1973, 1976
Behold Thy Mother, 1976
In Search of the Christmas Spirit, 1977, 2007
Be Your Best Self, 1979
Conference Classics, vol. 1, 1981
Honor Thy Mother, 1981
Christmas Gifts, Christmas Blessings, 1983
Conference Classics, vol. 2, 1983
Conference Classics, vol. 3, 1984
Favorite Quotations from the Collection of Thomas S. Monson, 1985
Invitation to Live the Good Life, 1988, 1993
The Church in a Changing World, 1989
The Search for Jesus: A Christmas Message, 1992
Inspiring Experiences That Build Faith, 1994
Faith Rewarded: A Personal Account of Prophetic Promises to the East German Saints, 1996
An Invitation to Exaltation, 1997
Meeting Your Goliath, 1997
A Christmas Dress for Ellen, 1998, 2004

President Hinckley en president Monson kregen hulp van een jong kerklid bij de eerstespadesteking voor de Palmyratempel (New York), 25 mei 1999.

bisschop werd geroepen, legde ouderling Lee, die hem aanstelde, uit dat de roeping van bisschop waarschijnlijk niet was gekomen als hij voor een carrière bij de marine had gekozen. Noch, zo nemen we aan, de reeks belangrijke roepingen die daarna volgden.

Het was ouderling Lee naar wie Thomas Monsons oudste zoon, Tom, is vernoemd. De tweede zoon van de Monsons, Clark, is vernoemd naar een andere vriend van de familie: president J. Reuben Clark (1871–1961), raadgever in het Eerste Presidium. In zijn baan van drukker werkte Tom Monson nauw samen met president Clark in verband met de boeken van de kerkleider, met inbegrip van het klassieke werk, *Our Lord of the Gospels*. De relatie tussen de twee mannen had veel weg van een relatie tussen vader en zoon.

Tom Monson kreeg door zijn werk ook een goede band met en grote bewondering voor ouderling LeGrand Richards (1886–1983) van het Quorum der Twaalf. Toen hij het zendingsgebied in Toronto presideerde, leerde hij de

Canadese zakenman en politicus, Nathan Eldon Tanner (1898–1982) kennen. En de opgevallende plek die Thomas Monson in 1963 innam in het Quorum der Twaalf was ontstaan doordat president Tanner vanuit dat quorum in het Eerste Presidium was geroepen, als raadgever van president David O. McKay (1873–1970).

Terug in Salt Lake City na zijn werkzaamheden als zendingspresident, werd broeder Monson geroepen in het comité zendingswerk van de kerk, dat toen werd voorgezeten door ouderling Spencer W. Kimball (1895–1985) van het Quorum der Twaalf. Thomas had ook zitting in het genealogisch comité onder leiding van ouderling Tanner. Later was hij werkzaam in het comité coördinatie volwassenen en het huisonderwijscomité onder leiding van ouderling Marion G. Romney (1897–1988), die toen lid was van het Quorum der Twaalf Apostelen en later raadgever in het Eerste Presidium was. Broeder Monson werd zo in beslag genomen door zijn werk in de comités van de kerk dat hij op de dag dat hij tot het Quorum der Twaalf Apostelen werd geroepen, dacht dat president McKay een van zijn taken in de comités met hem wilde bespreken, toen hij in zijn kantoor werd geroepen.

Een leerling, een leraar

In het begin van zijn omgang met kerkleiders was ouderling Monson uitermate leer gierig. Zowel zijn talent en aanleg voor dienstvaardigheid werd alom bekend onder zijn broeders van het quorum. President Kimball noemde hem 'een oprecht "doe het"-mens' — iemand die 'prompt en resoluut handelt'. Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van de Twaalf noemde hem eens een 'genie in kerkbestuur'. Ouderling James E. Faust (1920–2007), die later met hem in het Eerste Presidium diende, heeft

1996

Ontvangt eredoctoraat in klassieke letteren van het Salt Lake Community College.

1997

Ontvangt de onderscheiding Minuteman van de Utah National Guard.

Ontvangt de onderscheiding Exemplary Manhood van de Brigham Young University.

1998

Ontvangt met zijn vrouw de 'Continuum of Caring Humanitarian Award' van de Sisters of Charity of St. Joseph Villa (zie onderaan).

2000

Wijdt zes tempels in.

24 apr 2003

Spreekt de grootste groep afstuderenden toe in de geschiedenis van de Brigham Young University.

21 okt 2005

Houdt een toespraak ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van BYU-Hawaiï.

2007

Ontvangt de onderscheiding Special Worldwide Humanitarian Award tijdens de Rotary International Convention.

Ontvangt een eredoctoraat in bedrijfskunde van de University of Utah.

over zijn grote trouw aan anderen gezegd: 'Dat verstand van hem vergeet niets, maar zijn hart ook niet — vooral mensen niet.' Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) van het Quorum der Twaalf heeft over Thomas Monson gezegd dat zijn bestuurlijke en leidinggevende talenten 'van nature in hem zitten. Hij hoeft geen twintig jaar na te denken over een kwestie om het belang ervan in te zien. Terwijl anderen nog in de stofomslag van de kwestie verdiept zijn, heeft hij de inhoud al verslonden.' President Boyd K. Packer, die al hun jaren samen in het Quorum der Twaalf naast president Monson heeft gezeten, heeft dit over hem gezegd: 'Als ik iemand nodig had om een gevoelige kwestie zorgvuldig door de raden van de kerk te loodsen, dan zou ik daar Thomas S. Monson voor uitkiezen.'

Toen president Monson nog deel uitmaakte van het Quorum der Twaalf Apostelen was hij voorzitter van het coördinatiecomité volwassenen, het comité zendingswerk en het comité welzijnszorg tegelijk. Zijn interesse in welzijnszaken is alom bekend; hij is de stuwende kracht achter de betrokkenheid van de kerk bij de leniging van behoeften in de samenleving, zowel in de Salt Lake Valley als in de wereldwijde kerk. Zijn interesse is niet abstract. Hij heeft letterlijk zijn eigen kleding weggegeven aan leden die zo in nood waren dat ze geen nieuwe kleding konden kopen. De hulp die hij geeft is vaak niet bekend aan het grote publiek. 'Zo veel vindt in stilte plaats', zegt zijn dochter, Ann. Vaak horen zijn zoons of dochter er pas later van uit de mond van de mensen die zijn geholpen. 'Zelfs wij, zijn kinderen, weten niet alles wat hij doet', zegt ze.

In het Quorum der Twaalf zat ouderling Monson ook het comité leiderschapszaken voor, verantwoordelijk voor de instructie van algemene autoriteiten in kerkprogramma's,

zodat zij op hun beurt die instructie kunnen doorgeven in ringconferenties. Was hij eerder een leergierige leerling van al die grote leiders die hem voorgingen in de rangen van de bijzondere getuigen van de Heer Jezus Christus, nu is hij een bereidwillige en kundige leraar van ons die na hem kwamen. Ik ben — als een van de juniorleden in het Quorum der Twaalf Apostelen — samen met alle andere broeders in het quorum in grote mate beïnvloed door president Monson. Zijn enthousiasme, zijn oog voor detail, zijn persoonlijke lessen uit een ervaringsvol leven — die en zoveel andere invloeden hebben grote impact gehad, vooral omdat ze al zo lang komen van iemand die op zo'n jonge leeftijd tot het apostelambt is geroepen. We hebben zijn trouw gevoeld bij zulke zaken, zoals eens zijn eerste vrienden aan de westkant van Salt Lake City dat hebben gevoeld.

President Monson heeft sinds zijn twintigste de jongeren van de kerk gediend en

LINKS: FOTO LAURA SEITZ; RECHTS: FOTO JEFFREY D. ALLRED EN TOM SWART; FOTO'S MET DANK AAN DESERET MORNING NEWS, KOPIËREN NIET TOEGESTAAN

Boven: President Monson spreekt tijdens een devotional aan de BYU. Boven: President Monson en zijn vrouw, Frances, zwaaien naar de menigte tijdens de parade ter gelegenheid van Pioneer Day in Salt Lake City. Links: President en zuster Monson poseren samen op zijn tachtigste verjaardag.

gesterkt. Zijn zorg voor het geestelijke welzijn van de jeugd is zichtbaar in zijn eigen leven. Hij heeft bijvoorbeeld al vanaf 1969 zitting in het dagelijks bestuur van de Boy Scouts of America, en vanwege zijn verdiensten heeft hij de hoogste nationale en internationale scoutingonderscheidingen ontvangen.

Door zijn kerkroepingen heeft hij wereldwijd kennisgemaakt met leiders bij overheden, in de zakenwereld en in burgerzaken. Door het respect dat hij van hen heeft gekregen, kon hij zijn invloed laten gelden ten gunste van de kerk. Een van zijn belangrijkste prestaties was dat hij toestemming wist te krijgen voor de bouw van een tempel in de voormalige DDR, toen nog achter het IJzeren Gordijn. Ook lukte het hem om diezelfde regering zover te krijgen dat de zendelingen van de kerk

het land in en uit mochten gaan voordat de Berlijnse Muur viel.

De bediening van president Monson is te boek gesteld — een boek dat de heiligen der laatste dagen, jong en oud, graag lezen. De opbouwende verhalen uit zijn toespraken en boeken houden stand omdat ze de uitstraling hebben van moderne gelijkenissen. Veel van die verhalen zijn bijeengebracht in een boek dat in 1994 is verschenen: *Inspiring Experiences That Build Faith: From the Life and Ministry of Thomas S. Monson*. Op de pagina na de inhoudsopgave staat deze kop: 'Dienstvaardigheid'. Onder deze kop staat de bekende tekst uit Mosiah 2:17: 'Wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, [zijt] gij louter in de dienst van uw God.' Dat is een passende schriftuurlijke raad die goed samengaat met het leven van Thomas S. Monson, want hij heeft haar diep in zijn hart gegrift. Hij leeft ernaar.

Toegewijd leven

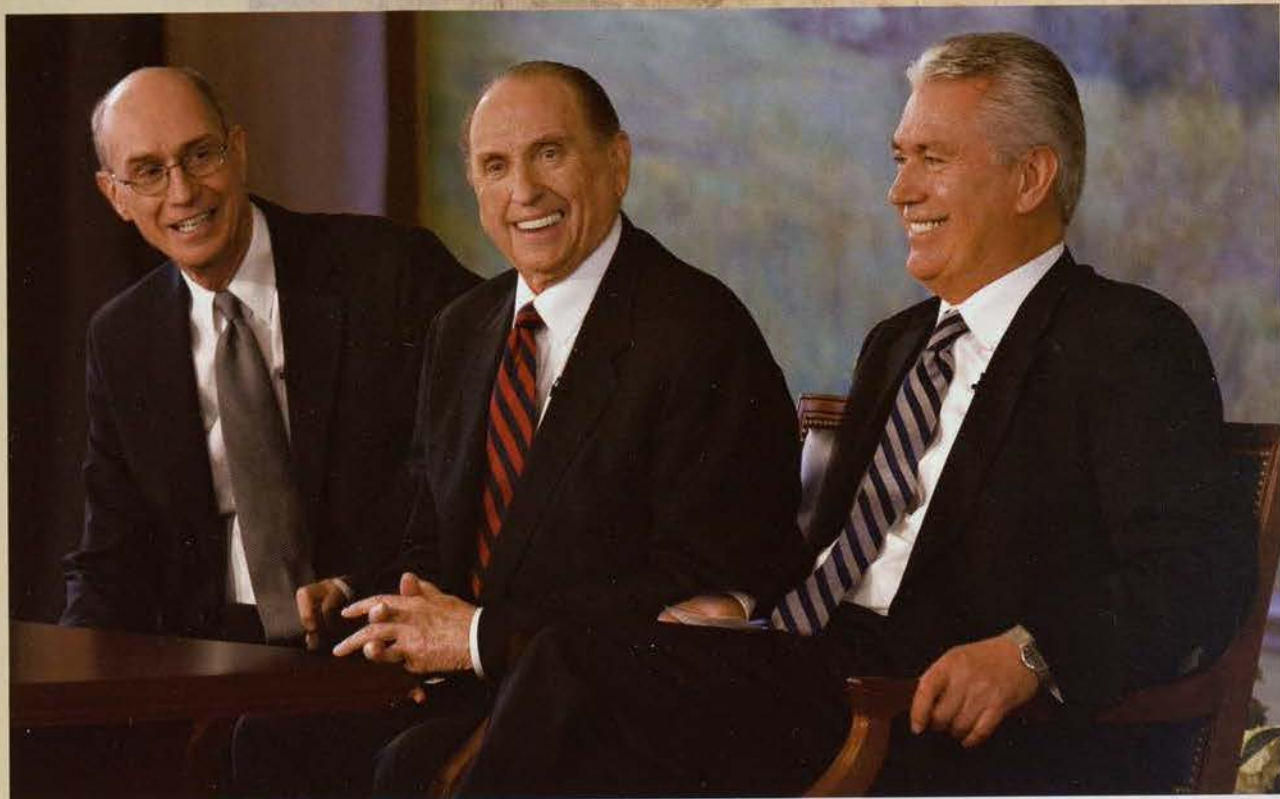
In de vele dienstvaardige jaren heeft president Monson zich aan de belofte gehouden die hij op 4 oktober 1963 heeft gedaan, de dag dat hij werd gesteund als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Toen hij de eerste keer als algemeen autoriteit in de tabernakel sprak, zei hij:

'Mijn oprechte gebed is nu, president McKay, dat ik u en mijn broeders altijd zal gehoorzamen. Ik draag mijn leven op, alles wat ik heb. Ik zal echt alles geven wat ik in mij heb om te worden wat u wilt dat ik word. Ik ben dankbaar voor de woorden van Jezus Christus, onze Heiland:

"Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen' (Openbaring 3:20).

'Ik bid vurig, broeders en zusters, dat deze belofte van onze Heiland in mijn leven in vervulling zal gaan.'

Nu hij de kerk leidt, zal president Monson wellicht hetzelfde tegen ons allen zeggen wat hij in september 2007 in de algemene ZHV-bijeenkomst tegen de zusters heeft gezegd: 'Bid niet om taken die u aankunt, maar om de capaciteiten waarmee u uw taken aankunt. Dan is de uitvoering van uw taken geen wonder, maar bent

3 feb 2008

Aangesteld als zestiende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

10 feb 2008

Wijdt de Rexburgtempel (Idaho) in (zie onderaan).

Tijdens een persconferentie op 4 februari 2008 in het kantoorgebouw van de kerk is president Monson geïntroduceerd als president van de kerk, met president Henry B. Eyring (links) als eerste raadgever en president Dieter F. Uchtdorf (rechts) als tweede raadgever.

ú het wonder.' Voor wie hun twijfels hebben over hun kundigheid, zou hij er misschien aan toevoegen wat hij in de algemene aprilconferentie van april 1996 heeft gezegd: 'Bedenk dat dit werk niet enkel van u of van mij is. Het is het werk van de Heer, en als wij in dienst van de Heer zijn, hebben wij recht op zijn hulp. Denk eraan: wie de Heer roept, maakt de Heer ook geschikt.' Het is duidelijk voor hen die hem kennen dat de Heer president Thomas S. Monson geschikt gemaakt heeft voor zijn huidige roeping.

In 1985, het jaar dat hij in het Eerste Presidium werd geroepen, gaf hij aan zijn dierbaren zijn persoonlijke memoires in boekvorm. In dat boek schreef hij: 'Terugkijkend op mijn leven erken

ik zonder meer de leidende invloed van mijn liefdevolle hemelse Vader. Ik getuig dat zijn waakzame zorg en beloofde zegeningen mij zeer welkom waren. Zijn woorden hebben post gevat in mijn leven: "Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen" (IV 84:88).'

Na zijn dank te hebben geuit jegens zijn geliefde Frances en hun kinderen en kleinkinderen, schrijft hij tot slot: 'Moge ik altijd bezig zijn met "de opdracht van de Heer."'

Die gebedvolle hoop, 23 jaar geleden geuit, is nu zekerheid geworden. Thomas Spencer Monson zal, hiertoe door God geroepen, de rest van zijn leven 'rondgaan en weldoen', zoals de Heiland die hij zeer liefheeft, vóór hem heeft gedaan. Hij zal in zijn voetsporen treden, en dat zal hij doen met de inspiratie van een lievelingsschilderij, die hem elke dag van zijn heilige bediening zal leiden. ■

DUTCH

Geloof in God

Boven (van links naar rechts): Margaret S. Liffert, eerste radgeefster; Cheryl C. Lant, presidente; en Vicki F. Matsumori, tweede raadgeefster.

HET ALGEMEEN JEUGDWERKPRESDIUM

Shelby van negen sprak tijdens de gezinsavond het openingsgebed uit. Haar moeder zei: 'Shelby, ik denk dat je bijna klaar bent met een van je opdrachten uit Geloof in God. Je hebt een paar weken geleden het slotgebed op de gezinsavond uitgesproken. Nu moet je ons nog vertellen hoe het gebed ons beschermt en ons helpt om dicht bij onze hemelse Vader en de Heiland te blijven.

Shelby ging de kamer uit en kwam terug met haar dagboek. Ze

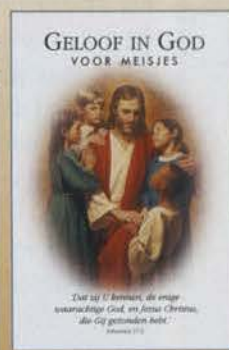
las voor dat ze enkele dagen eerder achterin de auto om hulp had gebeden toen de auto niet wilde starten. Bijna meteen was er een buurman gekomen om te helpen. Shelby had eraan gedacht om te bidden omdat ze aan de opdracht uit Geloof in God had zitten denken.

Net als veel kinderen uit de hele wereld heeft Shelby gemerkt dat Geloof in God meer is dan een programma. Het is een manier om geloof te ontwikkelen door het evangelie van Jezus Christus na te leven.

Toen het programma Geloof in God in 2003 werd geïntroduceerd, schreven president Gordon B.

Hinckley, president Thomas S. Monson en president James E. Faust in een brief: 'Wij willen graag dat jongens en meisjes groter geloof en grotere moed ontwikkelen door het evangelie te leren en na te leven, zich dienstbaar op te stellen tegenover andere mensen en hun talenten te ontwikkelen.' (Brief van het Eerste Presidium, 2 april 2003.)

In deze wereld heb je veel geloof

en moed nodig. Je kunt deze eigenschappen ontwikkelen door iedere dag te bidden, geregeld de Schriften te bestuderen en de geboden te onderhouden. Deze en andere manieren om het evangelie na te leven maken deel uit van het lijst met vereisten in het boekje. Als je acht wordt, krijg je het boekje *Geloof in God*.

In sommige gebieden in de wereld komen kinderen twee keer per maand bij elkaar met een leidster activiteitendagen om vriendschappen te versterken, evangeliebegin-selen te leren en plezier te hebben. In andere delen van de wereld, waar niet veel leden van de kerk zijn of waar de afstanden tussen de leden te groot zijn, werken de kinderen met een ouder of zelf aan hun *Geloof in God*. Wat jouw situatie ook is, het belangrijkste is dat je een manier vindt om het evangelie van Jezus Christus na te leven.

De jeugdwerkleidsters kunnen je daarbij helpen. De leden van het jeugdwerkpresidium kunnen je aanmoedigen en je de kans geven om verslag uit te brengen over opdrachten die je hebt gedaan. De leerkrachten kunnen je helpen de geloofsartikelen uit het hoofd te leren. Voor jongens in de Verenigde Staten en Canada kunnen de nestleiders bepaalde scoutingactiviteiten op de doelen van *Geloof in God* afstemmen.

Geloof in God is ook een manier om het gezin te versterken. Lindsey was net acht geworden en had haar exemplaar van *Geloof in God* ontvangen. Haar ouders hadden het boekje met haar doorgenomen. Lindsey had aangeboden om tijdens een gezinsavond de les te geven. Ze koos een van de onderwerpen uit *Geloof in God*. Met de hulp van haar ouders gaf Lindsey de les en had ze een opdracht uitgevoerd.

Andere gezinnen hebben ook *Geloof in God* gebruikt in hun gezinsavond. Er is een gezin dat iedere week een ander geloofsarti-

kel bestudeerde en uit het hoofd leerde. Een ander gezin liet hun kinderen een activiteit uit het boekje kiezen als het kind aan de beurt was om les te geven.

Voor een vrijwilligersproject (zie pagina 9 in het boekje) besloot Michaels gezin om appeltaarten te maken die ieder lid van het gezin naar iemand toe kon brengen. Michael vroeg of hij zijn taart naar een gezin mocht brengen dat

Als je aan alle vereisten uit *Geloof in God* voldoet, zul je ook beter zijn voorbereid om het Aäronisch priesterschap te ontvangen of een rechtschapen jongevrouw worden. Dan heb je je op een rechtschapen leven voorbereid en heb je de kans gehad om het evangelie na te leven, anderen te helpen en je talenten te ontwikkelen. Maar het beste is dat je je getuigenis van Jezus Christus hebt versterkt. ●

onvriendelijk was geweest. Hoewel zijn moeder twijfelde of dat wel zo verstandig was, bleef Michael aandringen. Als gezin gaven ze de taart af. Ze kwamen erachter dat het gezin een moeilijke tijd doormaakte en dat de onvriendelijkheid niet op hen gericht was. De twee gezinnen sloten vriendschap omdat Michael het evangelie van Jezus Christus wilde naleven.

Als je aan alle vereisten hebt voldaan, krijg je het certificaat dat achter in het boekje zit. De jeugdwerkpresidente en de bisschop of gemeentepresident zullen het tekenen. Maar de grootste zegen is dat je goede dingen hebt geoeft zodat je beter het evangelie kunt naleven en sterk en moedig kunt zijn.

Mijn evangeliënnormen, combinatiespel

Trek een lijn tussen de helften die bij elkaar horen.
Gebruik de achterkant van *Geloof in God* als je hulp nodig hebt.

Ik volg het

vloek niet en gebruik geen grove taal.

Ik gedenk mijn doopverbond en

doe wat ik kan om mijn huisgenoten te sterken.

Ik kies de goede weg. Ik weet

ik neem niets tot me dat schadelijk voor me is.

Ik ben eerlijk tegenover

goed zijn in de ogen van mijn hemelse Vader.

Ik gebruik de naam van onze hemelse Vader en van Jezus Christus met eerbied. Ik

ben aardig voor andere mensen.

Op de sabbat doe ik dingen waardoor

plan dat mijn hemelse Vader voor mij heeft.

Ik eer mijn ouders en

ik me dicht bij mijn hemelse Vader en Jezus Christus voel.

Ik houd mijn gedachten en lichaam heilig en rein, en

mijn hemelse Vader goedkeurt.

Ik kleeid me fatsoenlijk om

te werken aan een eeuwig gezin.

Ik lees en kijk alleen naar dingen die

luister naar de Heilige Geest.

Ik luister alleen naar muziek die

mijn hemelse Vader en mijzelf respect te tonen.

Ik zoek goede vrienden en

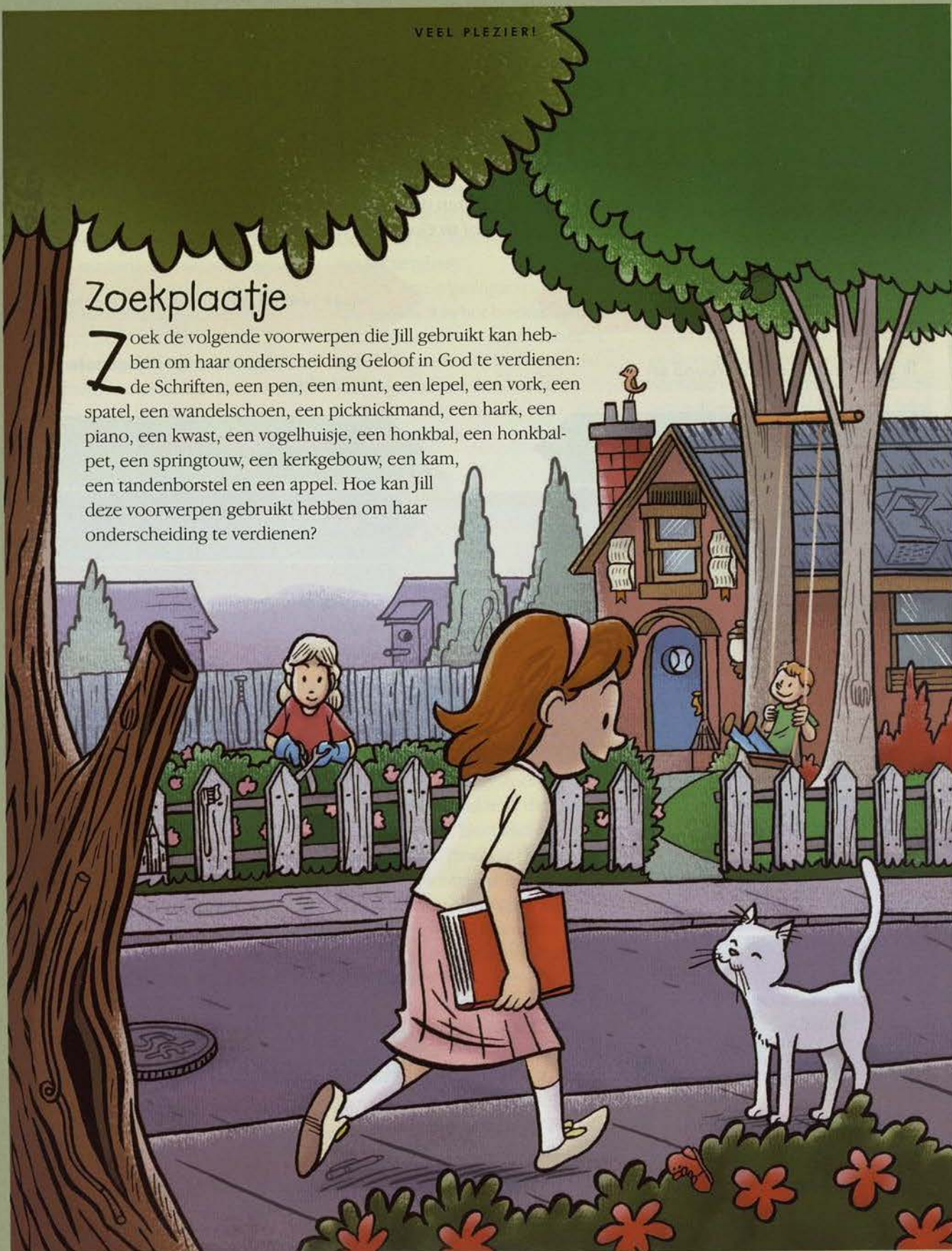
mijn hemelse Vader, andere mensen en mijzelf.

Ik leef nu al goed zodat ik later naar de tempel kan gaan om

dat ik me kan bekeren als ik een vergissing maak.

Zoekplaatje

Zoek de volgende voorwerpen die Jill gebruikt kan hebben om haar onderscheiding Geloof in God te verdienen: de Schriften, een pen, een munt, een lepel, een vork, een spatel, een wandelschoen, een picknickmand, een hark, een piano, een kwast, een vogelhuisje, een honkbal, een honkbalpet, een springtouw, een kerkgebouw, een kam, een tandenborstel en een appel. Hoe kan Jill deze voorwerpen gebruikt hebben om haar onderscheiding te verdienen?

Op zijn zondags in Brazilië

'Onderhoud de sabbatdag, dat jij die heiligt' (Deuteronomium 5:12).

NATHAN N. WAITE

In Minas Gerais (Brazilië) is het nooit winter. De enige seizoenen zijn een droog seizoen en een nat seizoen. Het kan een hete en vochtige plek zijn! De jeugdwerkkinderen in de gemeente Conselheiro Lafaiete hebben de zegeningen ontdekt die zij krijgen als zij hun zondagse kleding dragen, ook als het bloedheet is.

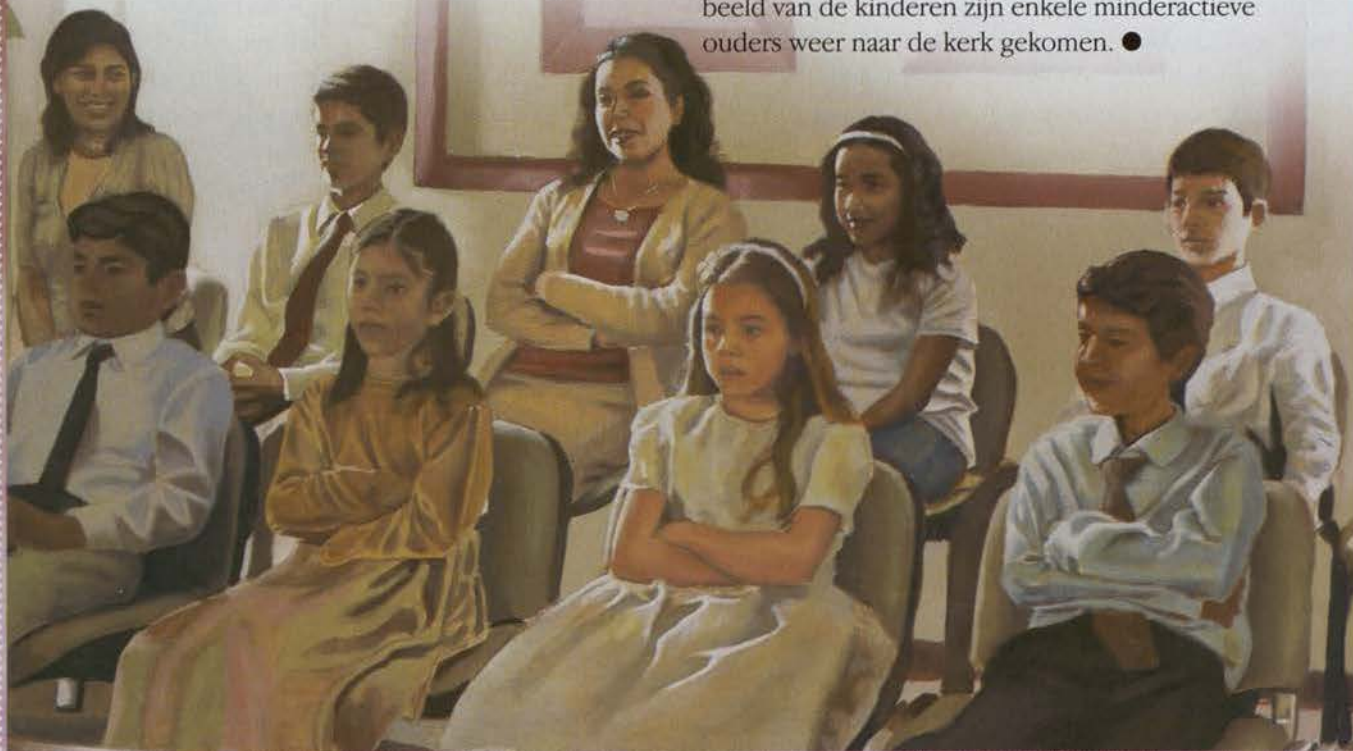
Zuster Patrícia da Costa was jeugdwerkpresidente toen ze zich zorgen begon te maken over de kleding in het jeugdwerk. 'Het is moeilijk voor de kinderen om zondagse kleding te dragen omdat het zo heet is', zegt ze. 'En niemand had er vroeger iets van gezegd.' Hoewel nette kleding in de kerk misschien niet zo belangrijk lijkt, wist zuster da Costa dat de jeugdwerkkinderen meer

respect voor hun hemelse Vader zouden krijgen. De kinderen zouden goede gewoonten voor de toekomst aanleren.

Het jeugdwerk stelde enkele doelen. De gezinnen kochten zondagse kleding voor de kinderen die dat niet hadden. Ze hielden zelfs een 'optocht' in het jeugdwerk om de zondagse kleding te laten zien.

Het was niet makkelijk, maar ze bereikten hun doel. 'Op de dag van het kinderprogramma in de avondmaalsdienst was iedereen netjes gekleed', zegt zuster da Costa. 'Het was geweldig!'

Veel leden van de gemeente hebben het verschil gezien. De kinderen zijn eerbiediger en nu hoeven de ouders niet meer tegen ze te zeggen dat ze hun zondagse kleding moeten aantrekken. En er is nog een onverwachte zegen uit voortgekomen: door het voorbeeld van de kinderen zijn enkele minderactieve ouders weer naar de kerk gekomen. ●

Niet alleen vande

WENDY ELLISON

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Om tezamen te komen en op te gaan naar de tempel' (Mosiab 1:18).

Die zaterdag begon hetzelfde als elke andere dag. De zon kwam op boven de bergen bij het huis waar Kolin woonde, en het licht begon door zijn slaapkamerraam naar binnen te schijnen. Op een andere dag was hij misschien onder de dekens gekropen en in bed gebleven. Maar Kolin gaapte, strekte zich uit en kroop uit bed omdat het een bijzondere dag was en hij zich moest klaarmaken.

Zaterdag was meestal een dag om met zijn vriendjes te spelen, in de tuin te helpen of bij opa en oma langs te gaan als de boodschappen waren gedaan. Hij droeg vaak gemakkelijke kleding die vies mocht worden. Maar vandaag trok hij zijn zondagse kleding aan die zijn moeder had gewassen en gestreken. Hij trok zijn witte overhemd aan en stopte het netjes in. Hij deed zijn sokken en schoenen aan en deed zijn stropdas om — zijn vader hielp hem met het stroppen. Toen zijn moeder riep dat het tijd was om te gaan, stond hij al klaar.

Toen iedereen in de auto zijn riem om had, reed zijn vader de straat uit en de hoek om. Kolin glimlachte toen ze bij de tempel aankwamen. Hij zag de gladde muren in het zonlicht glimmen en de kleurrijke glas-in-loodramen die bijna tot aan de spits en de engel Moroni reikten.

Kolin had de tempel al vaak gezien. Hij was zelfs al in de tempel geweest: toen hij zes maanden oud was en aan zijn ouders werd verzegeld en opnieuw nadat zijn ouders zijn jongere broer Kaden hadden geadopteerd. Kolin was te jong om zich deze bezoeken te herinneren, maar toen hij opgroeide leerde hij dat het erg belangrijk is wat daar was gebeurd. En Kolin begreep dat zijn

geadopteerde zusje, Shayla, na dit bijzondere tempelbezoek op zaterdag, voor eeuwig deel zou uitmaken van hun gezin.

Op enige andere dag zou Kolin veel gelachen en gepraat hebben. Maar toen hij met het hele gezin door de grote deuren de tempel inging, probeerde hij al zijn gewiebel en gegiechel buiten te laten. Hij wist dat het een heilig gebouw was.

Vriendelijke tempelwerkers namen Kolin, Kaden en Shayla naar een kamer die speciaal voor kinderen is, waar ze in het wit werden gekleed en waar ze bleven tot het tijd was om naar de verzegelkamer te gaan, waar hun ouders zaten te wachten. In de verzegelkamer zag Kolin zijn opa en oma, ooms en tantes, vrienden van zijn ouders en enkele leden van de wijk. Het was een fijne dag, hoewel sommige mensen moesten huilen.

De verzegelaar begroette de jongens met een stevige handdruk en een glimlach. Hij zei dat ze er mooi uitzagen in hun witte kleding. Hij moedigde hen aan om altijd goede beslissingen te nemen zodat ze zich op een zending konden voorbereiden en naar de tempel terug konden komen. En toen herinnerde hij hen eraan hoe belangrijk deze gebeurtenis was waarvoor ze gekomen waren. Daarna begon hij met de verzegelverordening.

Na de verzegeling keken Kolin en de andere familieleden in de spiegels die tegenover elkaar hingen. Hij zag zichzelf met zijn vader, moeder, broer en zusje. Het spiegelbeeld hield niet op, net als hun eeuwige gezin. Kolin wist dat hun gezin door de tempel niet alleen die dag bij elkaar zou zijn, maar voor eeuwig. ●

aag

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf
Apostelen, 'Wortels en takken', *Liahona*, mei
2004, p. 29.

'We dienen een gezin te vormen en te worden verzegeld in een heilige tempel, in vreugde en liefdevolle relaties die eeuwig voortduren.'

KLEURPLAAT

*Maak een tekening van jezelf op de voorgrond
en de tempel op de achtergrond.*

DE TEMPEL IS EEN ZEGEN VOOR MIJ EN ONS GEZIN

'Want voorwaar, Ik zeg u: Laat dit huis worden gebouwd voor mijn naam, opdat
Ik mijn verordeningen daarin zal kunnen openbaren aan mijn volk' (IV 124:40).

Het evangelie van Jezus Christus leert ons dat er een voorsterfelijk bestaan is

Behandel de schriftteksten en leringen die tegemoet komen aan de behoeften van de zusters die u bezoekt. Geef uw getuigenis van de leerstelling. Vraag de zusters die u onderwijst om te vertellen wat ze voelen en leren.

Wat weten we over het voorsterfelijk bestaan?

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Ons voorsterfelijk bestaan heeft zich in de tegenwoordigheid van God onze heilige Vader en zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, afgespeeld. (...). Ons werd gezegd:

"Wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen;

"en wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Heer, hun God, hun ook zal gebieden;

"en aan hen die hun eerste staat behouden [dat wil zeggen wie in het voorsterfelijk bestaan gehoorzaam waren] zal worden toegevoegd; (...) en zij die hun tweede staat behouden [dat wil zeggen wie in dit sterfelijk leven gehoorzaam zijn] op hun hoofd zal heerlijkheid worden toegevoegd voor eeuwig en altijd" [Abraham 3:24–26].

'(...) u werd ingelicht en voorbereid op de omstandigheden waaronder u op aarde zou leven. (...). Uw herinneringen aan een voorsterfelijk leven

werden bij u weggenomen om er zeker van te zijn dat deze test zijn waarde behield, maar u zou wel een innerlijk richtsnoer krijgen om een goed leven te leiden. In dit leven zou het heilsplan van onze Vader, dat u de kans zou bieden om bij Hem terug te keren, het evangelie van Jezus Christus heten' ('De waarheid hersteld', *Liabona*, november 2005, pp. 78–79).

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'In een voorsterfelijke raad waarin wij allen aanwezig waren, aanvaardde [Jezus] het grote plan dat onze Vader voor het geluk van zijn kinderen had, en werd Hij door de Vader gekozen om dat plan uit te voeren. Hij voerde de goede krachten aan tegen die van Satan en zijn volgelingen in een strijd om de ziel van de mens, die al begonnen was voordat deze aarde was geschapen. Die strijd duurt tot op de dag van vandaag voort. Wij stonden destijds allemaal aan de kant van Jezus. Wij staan ook nu nog aan

Jezus' kant.' ('Christenen in geloof en daad', *De Ster*, januari 1997, p. 68.)

Waarom is het van belang dat we het voorsterfelijk bestaan begrijpen?

Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente: 'De vrouw heeft al vóór de grondlegging van de wereld specifieke taken gekregen. (...) We weten dat wij tijdens de strijd in het voorsterfelijk bestaan voor onze Heiland Jezus Christus hebben gekozen, met de mogelijkheid om bij een eeuwig gezin te horen. We weten dat wij dochters van God zijn en we weten wat we moeten doen. (...) We geloven in de vorming van eeuwige gezinnen. (...) We weten dat het gebod om ons te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen van kracht blijft. (...) We geloven dat we met de hulp van de Heer kinderen kunnen opvoeden en onderrichten. Dat zijn essentiële taken in het heilsplan. En als vrouwen deze taken met heel hun hart op zich nemen, zullen ze gelukkig zijn!' ('Vrouwen van de kerk op hun best: sterk en onverzettelijk', *Liabona*, november 2007, p. 110).

President Spencer W. Kimball (1895–1985): 'Als wij dit leven zouden zien als ons volledige bestaan, dan zouden de pijn, het verdriet, de mislukking en het korte leven een ramp zijn. Maar als we het leven beschouwen als iets eeuwig dat tot ver in het voorsterfelijke verleden en in de eeuwige nasterfelijke toekomst reikt, kunnen we alle gebeurtenissen in het juiste perspectief plaatsen.' (*Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* [2006], p. 16.)

Zie Jeremia 1:4–5; LV 138:55–56 voor aanvullende studie. ■

'Eén keertje sterkedrank of tabak uitproberen kan toch geen kwaad?'

In de Schriften staat dat om onze keuzevrijheid te kunnen gebruiken, er in de wereld tegenstelling moet zijn — goed en kwaad — en dat we 'door het een of het ander [moeten worden] *verlokt*' (2 Nephi 2:16; cursivering toegevoegd). We hoeven niet af en toe aan verleidingen toe te geven of verkeerde beslissingen te nemen om onze keuzevrijheid te gebruiken. Het vermogen om goed en kwaad te onderscheiden is belangrijk. We hoeven niet het goede *en* het kwade te leren kennen. We moeten het goede *van* het kwade kunnen onderscheiden. En dan het goede kiezen.

Je denkt misschien dat het geen kwaad kan om een keer sterkedrank of tabak uit te proberen. Maar dat is niet waar. Het zijn schadelijke stoffen, en als je ze gebruikt kun je de Geest niet bij je hebben. Voor sommige mensen leidt dat uitproberen tot een levenslange verslaving.

Er is nooit 'een enkele keer'.

Nee, je mag het niet proberen, ook niet een enkele keer! Je zegt misschien dat je het nooit meer zult doen, maar sterkedrank en tabak zijn verslavend. Ik heb een vriendin die één keer sterkedrank heeft uitprobeerd. En wat gebeurde er de volgende keer toen ze uitging? Ze dronk opnieuw. Iedereen wist dat ze slechts 'één keer' had gedronken. Dus werd het 'nog eentje'. Als lid van de kerk worden we voortdurend in de gaten gehouden door mensen die geen lid van de kerk zijn. Het staat een beetje raar als wij onze eigen normen niet naleven. En dan heb ik het nog niet eens over de teleurstelling van onze ouders.

Kaila W. (17), New South Wales, Australië

De geboden beschermen je.

Onze dierbare Vader in de hemel weet alles wat er in ons leven gebeurt en de gevolgen daarvan. Daarom heeft hij ons het woord van wijsheid gegeven. Hij heeft ons zo lief dat Hij ons tegen de duivel wil beschermen. Dat is een van de manieren waarop Hij ons probeert te beschermen — door de geboden. Je weet dat het een gebod is om nooit drugs te gebruiken, dus neem geen risico's. Bid om zijn leiding zodat je niet de gedachten zult hebben dat je iets wil uitproberen waarvan je weet dat het niet goed is.

Asenaca V. (18), Suva, Fiji

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

Leef het woord van wijsheid na.

Bedenk dat het woord van wijsheid een gebod van God is. Daarom

moeten we het goed naleven. Anders begaan we een zonde, en een zonde is altijd een zonde, ook als we het slechts een enkele keer doen. Vergeet niet dat ernstige zonden alleen plaatsvinden als we eerst aan kleine verleidingen toegeven, zoals het uitproberen van sterke-drank of tabak.

Ana M. (20), Michoacán, Mexico

Weersta de verleiding.

Alle schadelijke stoffen waar we ons lichaam aan blootstellen, zijn een overtreding van het woord van wijsheid. Experimenteer er niet mee! Het gebruik van deze stoffen, zelfs in de kleinste hoeveelheden, kan tot een vernietigende verslaving leiden. Wie het woord van wijsheid overtreedt, sluit zich zelf af van de vele zegeningen die hij of zij had kunnen ontvangen. Dan besmetten we onze geest. Bidden, vasten en de Schriften bestuderen zijn de beste wapens om verleidingen te weerstaan.

Oleg P. (16), Krim, Oekraïne

Leer niet door schade en schande.

Onze kerkleiders zeggen niet 'één enkele keer'; ze zeggen 'nee'. We moeten het geloof hebben dat de kerk het beste met ons voorheeft, zodat we niet door schade en schande wijs hoeven te worden. Vergeet ook niet dat priesterschapsleiders tijdens een gesprek voor een tempelaanbeveling vragen of we het woord van wijsheid naleven.

Lauren R. (15), Maryland, VS

Rationaliseren kan tot verslaving leiden.

'Een enkele keer' is verkeerd omdat je toch iets doet wat niet mag. Als je het toch doet, zal dat je weerstand verlagen om het weer te doen. Rationaliseren dat we het 'slechts één keer' doen, kan ons van het rechte en smalle pad afleiden. Als je eenmaal die richting opgaat, is het niet zo makkelijk om terug te gaan. Want dan zeg je: 'Nog maar één keer; ik kan trouwens altijd stoppen als ik wil.' Maar dat kan uiteindelijk leiden tot: 'Ik moet er nog eentje' of 'Er is geen hoop meer voor me.'

Adam H. (16), British Columbia, Canada

VOLGENDE VRAAG

'Enkele van mijn vrienden in de kerk redetwisten met vrienden die geen lid zijn over welke kerk waar is. Ik weet dat woordenstrijd niet goed is. Hoe kan ik mijn vrienden toch over het evangelie vertellen?'

Stuur je antwoord vóór 15 juli 2008

naar:

Liahona, Questions & Answers 7/08

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Of e-mail: liahona@ldschurch.org

Je dient de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief te vermelden:

VOLLEDIGE NAAM

GEBOORTEDATUM

WIJK (of gemeente)

RING (of district)

Ik geef toestemming om antwoord en foto af te drukken:

HANDTEKENING

HANDTEKENING OUDER (als je jonger dan achttien bent)

Ook één enkele keer is schadelijk

'Enkele jaren geleden vroeg een van onze zoons me waarom het niet goed is om sterke-drink en tabak eens uit te proberen. Hij kende het woord van wijsheid

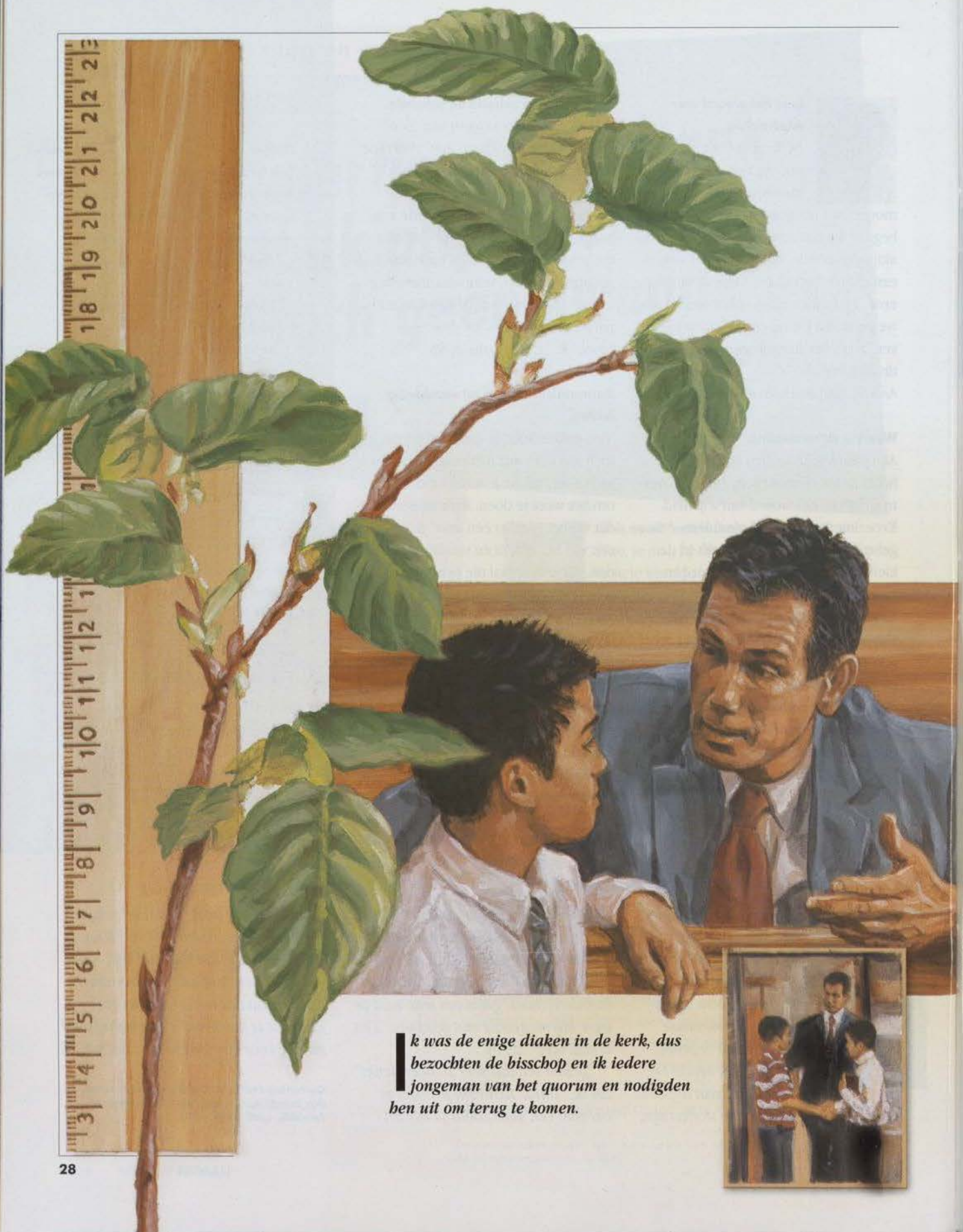
en wist hoe schadelijk die stoffen zijn,

maar hij vroeg zich af waarom hij ze niet een keer zelf zou mogen uitproberen. Ik antwoordde dat als hij iets wilde uitproberen, hij maar naar de boerderij moest gaan om wat mest te eten. Hij reageerde met afschuw. "Dat is echt vies", zei hij.

"Ik ben blij dat je er zo over denkt", zei ik, "maar waarom probeer je het niet een keer zodat je het uit

eigen ervaring weet? Je wil iets uitproberen dat niet goed voor je is. Welnu, waarom pas je dat beginsel niet eens toe op andere stoffen?" Dat voorbeeld van hoe dwaas het is om "het voor jezelf uit te proberen" was overtuigend genoeg voor een jongen van zestien.' ■

Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Sin and Suffering', Tambuli, april 1994, p. 32.

Ik was de enige diaken in de kerk, dus bezochten de bisschop en ik iedere jongeman van het quorum en nodigden hen uit om terug te komen.

EEN OPROEP OM TE BLIJVEN GROEIEN

OUDERLING ULISSES SOARES
van de Zeventig

Ik ben in Brazilië geboren, in een goed gezin met vier zoons en goede ouders. Toen ik werd geboren, waren mijn ouders geen lid van de kerk. Zij werden lid van de kerk toen ik nog klein was. Op mijn achtste werd ik gedoopt en bevestigd als lid van de kerk.

Toen ik twaalf werd, nodigde mijn bisschop me uit voor een gesprek. In dat gesprek legde hij uit wat het Aäronisch priesterschap is. Hij vertelde me wat mijn taken als priesterschapsdrager waren. Omdat ik het enige actieve lid van het diakenenquorum was, werd ik aangesteld als president van het quorum. Mijn bisschop leerde me toen een belangrijke les over dienstbaarheid in de kerk.

Een eenvoudige uitnodiging

We zaten op een zondag in de kapel voordat de priesterschapsvergadering begon. Hij keek me aan en vroeg: 'Waar zijn de andere jongens? Waar zijn de diakenen uit je quorum?'

Ik zei: 'Ik ben de enige. Ik ben de enige diaken die ik ken.'

'Wat doe je eraan om de leden van je quorum te leren kennen?' vroeg hij.

Ik zei: 'Ik weet niet wat ik moet doen.'

En toen zei hij vriendelijk tegen mij: 'Ik zal je vertellen wat je moet doen.'

Na de vergadering nam hij me mee, en samen bezochten we iedere jongeman op de lijst van het quorum en nodigden we hen uit om terug te komen. Enkelingen zijn na een paar bezoeken ook teruggekomen. Sommigen zijn op zending gegaan, hebben nu een geweldig gezin en zijn bisschop of ringpresident geworden. En dat begon allemaal met dat eenvoudige bezoek van mijn bisschop en mij. Hij besteedde aandacht aan een bijzondere behoefte in onze kleine wijk, en ik ben hem dankbaar voor de les die hij me toen heeft geleerd.

In de loop van mijn leven heb ik geleerd dat mensen bereid zijn om op onze uitnodiging in te gaan en terug te komen. Maar we moeten ze wel uitnodigen. Zelfs een jongen zoals ik toen, zonder enige ervaring in de

Mijn bisschop gaf me een opdracht waaruit ik leerde hoeveel vreugde je kan hebben als je in de kerk werkzaam bent en met je getuigenis aan de slag gaat.

Toen ik bijna zestien was, riep mijn bisschop me als leerkracht in de zondagsschool. Ik was bang en zenuwachtig. Toen ik een les voorbereidde, knielde ik neer om te bidden. De volgende zondag kon ik de klas vertellen dat onze hemelse Vader onze gebeden verboort als wij geloof hebben.

priesterschap, kan veel doen om de groei van het koninkrijk te bevorderen.

Ik heb veel gehad aan die ervaring als quorumpresident. Die bisschop was een wijs man. Hij keek met visie naar de toekomst. Hij vertrouwde mij die opdracht toe omdat hij wist dat ik een jongeman was die een coach nodig had. En hij besloot zelf die coach te zijn. Daarom nam hij de tijd om mij te helpen en te steunen en met me mee te gaan. Dankzij hem leerde ik hoeveel vreugde je kan hebben als je in de kerk werkzaam bent en met je getuigenis aan de slag gaat. Het was geweldig. Ik ben hem daar eeuwig dankbaar voor.

Een les over het getuigenis

Toen ik bijna zestien was, gaf diezelfde bisschop mij de opdracht om tijdelijk in te vallen voor een jonge zondagsschoolleerkracht. Toen hij me daarover aansprak,

was ik bang en zenuwachtig. Ik vond dat ik niet genoeg kennis had om les te geven. Ik dacht: 'Hoe kan ik in die klas lesgeven? Het lijkt wel of de ene blinde de anderen leidt.'

Ik kan me nog een bepaalde les herinneren die ging over een getuigenis van Jezus Christus. We bestudeerden in het Boek van Mormon hoe we een getuigenis van het evangelie konden krijgen. Ik voelde in mijn hart dat de kerk waar is en dat Jezus de Christus is. Maar ik had daar nog nooit over gebeden. Ik dacht: 'Hoe kan ik in hemelsnaam deze kinderen vertellen dat ze om een antwoord moeten bidden terwijl ik dat zelf nog nooit heb gedaan?'

Vanaf mijn geboorte ben ik onderricht in het geloof in Jezus Christus. En nadat ik lid van de kerk was geworden, had ik altijd dat warme gevoel in mijn hart over Jezus Christus, mijn hemelse Vader en de kerk. Ik had nooit stilgestaan bij de vraag of dit wel de ware kerk van Jezus Christus was. Ik had er nooit over gebeden omdat die gevoelens al zo sterk waren. Maar in die week waarin ik me op die les voorbereidde, kwam ik tot het besluit dat ik moest bidden om de bevestiging dat het evangelie waar is.

Ik knielde in mijn kamer neer en besloot met heel mijn hart te bidden om de bevestiging te krijgen dat dit de ware kerk van Jezus Christus is. Ik verwachtte geen grote manifestatie of engel of zoiets. Ik wist gewoon niet wat ik moest verwachten.

Toen ik neerknielde en de Heer vroeg of het evangelie waar is, kreeg ik een heel fijn gevoel in mijn hart, een zachte stem die bevestigde dat het evangelie waar is en dat ik erin moest volharden. Het gevoel was zo sterk dat ik het nooit heb kunnen ontkennen. En ik heb het nooit naast me neer kunnen leggen. Hoewel het een zachte stem was, was het een heel sterk gevoel in mijn hart.

De volgende dag voelde ik me zo gelukkig dat ik alleen maar aan goede dingen kon denken. Als de kinderen op school iets slechts zeiden, luisterde ik niet eens naar ze. Het leek wel of ik in de hemel was met dat heerlijke gevoel in mijn hart.

Toen ik de volgende zondag voor de klas met kinderen stond, kon ik mijn getuigenis geven en ze vertellen dat onze hemelse Vader onze gebeden verhoort als wij geloof hebben. Ik las Jakobus 1:5 voor, dezelfde tekst

die Joseph Smith had gelezen voordat hij God om raad vroeg. Maar in het volgende vers staat dat we in geloof moeten bidden, 'want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt' (Jakobus 1:6). Er staat ook dat iemand geen antwoord mag verwachten als hij of zij tijdens het bidden geen vertrouwen heeft in zijn of haar hart. En toen vertelde ik mijzelf en mijn klasje dat we in oprecht geloof moeten vragen en naar een antwoord moeten verlangen. Dan zal de Heer ons antwoorden.

Sindsdien heeft mijn getuigenis mij geholpen om goede beslissingen te nemen, vooral in moeilijke tijden. Het was voor ons allemaal moeilijk om de normen van het evangelie na te leven, vooral voor wie, net als ik, het enige lid van de kerk op hun school waren. Vooral als ik door mijn vrienden onder druk werd gezet om iets verkeerd te doen, herinnerde mijn getuigenis diep in mijn hart mij eraan dat ik het ware evangelie van Jezus Christus wilde naleven. Na die ervaring heb ik dat getuigenis nooit kunnen verwerpen.

Die dag is mijn leven veranderd. Met de hulp van mijn geweldige bisschop en mijn familie heb ik me daarna op een zending voorbereid. Ik heb een zending vervuld, en toen ik terugkwam, ben ik gaan studeren. Ik ben getrouwd en heb een gezin gesticht. En dat allemaal als gevolg van dat gebed toen ik zestien jaar oud was.

Een leven lang blijven groeien

Zoals ik al eerder zei, wist ik dat het evangelie waar is, maar ik moest het vragen en vervolgens andere mensen over mijn ervaring vertellen. Dat heeft me ook op mijn zending geholpen, want als ik mensen uitnodigde om te bidden, kon ik ze over mijn eigen ervaring vertellen en ze laten weten dat ik het ook gedaan had. Ik kon getuigen dat zij een antwoord konden ontvangen als ze in geloof zouden bidden.

Ik heb grote zegeningen ontvangen als gevolg van die kansen om te leren, te dienen en te groeien in mijn roeping en opdrachten in de kerk. Ik bid dat als jullie ook zulke kansen krijgen aangeboden, dat je er gebruik van zult maken. Ze kunnen een grote invloed op je leven hebben. ■

Een slingeraar doet beide einden van de slinger in zijn werphand, waarbij hij soms de ene kant van de slinger rond zijn vingers bindt en de andere kant tussen zijn duim en wijsvinger houdt. In de regel slingert de slingeraar de slinger niet boven zijn hoofd in de rondte, maar slingert een enkele keer en laat dan met een gooibeweging (boven- of onderhands) het einde tussen zijn duim en wijsvinger los om de steen te werpen.

De slingers werden vroeger gemaakt van een lange reep gevlochten wol of vlas met een zakje in het midden voor de steen. Hoe langer de slinger was, hoe verder de steen gegooid kon worden. De langste slingers konden een steen zo'n 250 meter ver gooien, met een snelheid tussen de 100 en 160 kilometer per uur.

Slingeraars gaven de voorkeur aan **stenen** die rond en iets zwaarder waren omdat die nauwkeuriger gericht konden worden. De stenen hadden meestal een doorsnee van zo'n vijf centimeter (ongeveer de grootte van een golfbal).

JE GOLIATS VERSLAAN

David was waarschijnlijk niet veel ouder dan een jaar of zestien toen hij met Goliat vocht. Hij wordt beschreven als 'rossig', met rood haar of rode wangen (jeugdig).

'Deze dag zal de Here u in mijn macht overleveren (...), opdat de gehele aarde wete, dat Israël een God heeft' (1 Samuël 17:46).

Basketballing, drie meter

Goliat, zo'n twee meter en zeventig centimeter

David

Een leeuw en een beer vielen de kudde van Davids vader aan en werden door David verslagen, waardoor hij het zelfvertrouwen kreeg om tegen Goliat te vechten.

We krijgen allemaal met Goliats te maken: beproevingen, moeilijkheden en verleidingen die onoverkomelijk lijken. Maar als we op God vertrouwen en ons deel doen, kunnen we ze net als David overwinnen. President Gordon B. Hinckley (1910–2008) heeft gezegd: 'Als er verleidingen op uw pad komen, noem die dan de opschepperige, bedrieglijke reus "Goliat" en doe wat David met de Filistijn uit Gat deed.' ('Onze Goliats overwinnen', *Liahona*, februari 2002, p. 5.)

Wat kunnen leren van de strijd tussen David en Goliat als we 1 Samuël 17 lezen? Hoe werd David door zijn vertrouwen in God geholpen? Hoe was hij op de strijd voorbereid? Hoeveel invloed kan één tiener hebben in de opbouw van het koninkrijk van de Heer?

Hier zijn enkele bijzonderheden als aanvulling op je studie van dit opmerkelijke verhaal.

Goliats pantser

woog 'vijfduizend sikkels', tussen de 57 en 90 kilogram.

De schacht van Goliats lans

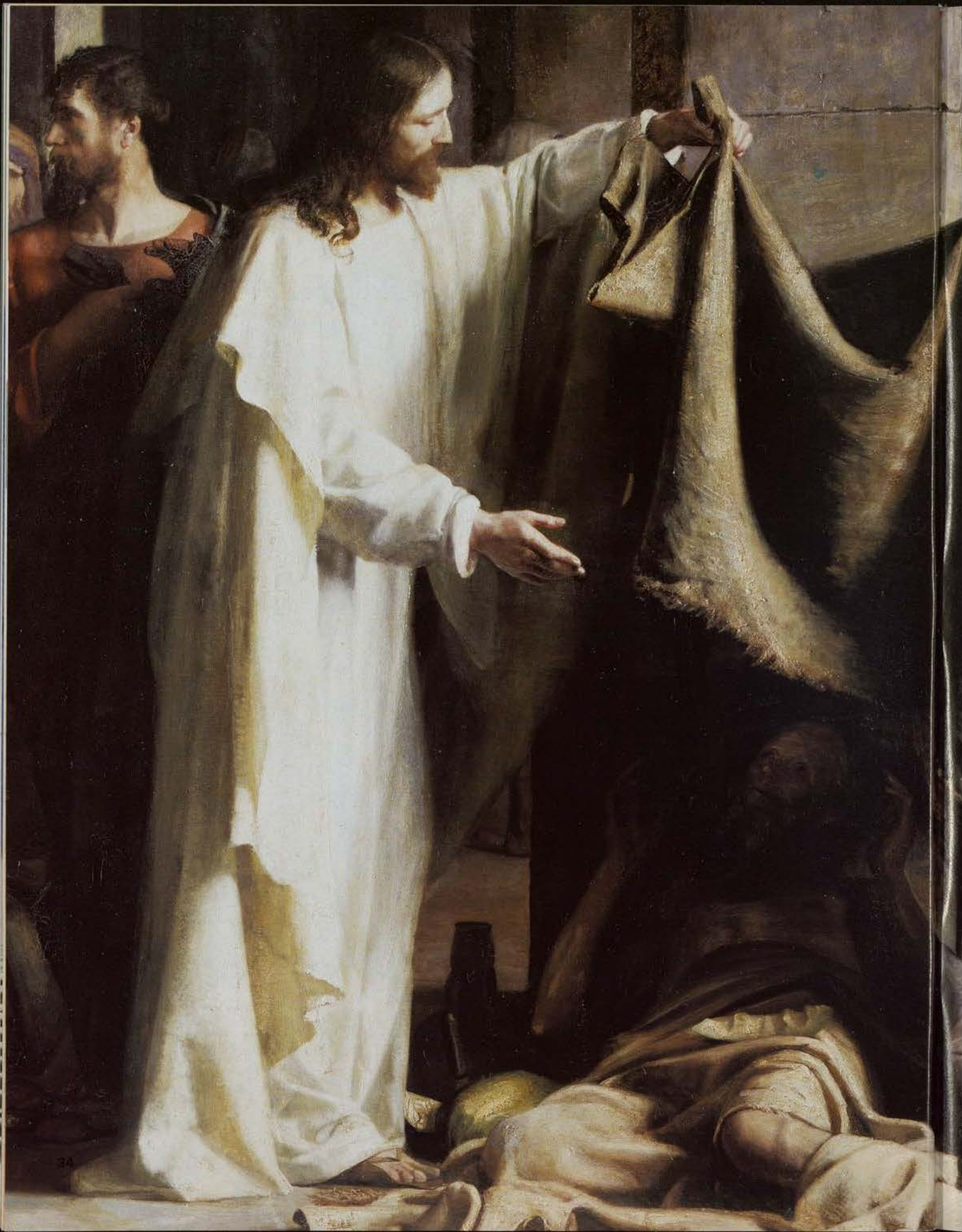
was 'als een weversboom' — waarschijnlijk zo'n 9 kilogram. De punt van de lans woog 'zeshonderd sikkels ijzer' — 7 tot 11 kilogram.

De Filistijnen waren waarschijnlijk afkomstig uit het gebied rond de Egeïsche Zee. Goliat kan afkomstig zijn geweest van een volk dat als erg lang ('reuzen') bekend stond. (Zie Deuteronomium 2:10–11; Jozua 11:22.)

Goliats helm was waarschijnlijk van brons, koper of ijzer gemaakt. Hij kan aan een **halsstuk** zijn vastgemaakt dat diende om de rug en de nek te beschermen.

De geestelijke component van genezing

OUDERLING ALEXANDER B. MORRISON
Lid van de Zeventig (1987–2000)

De schriftuurlijke verslagen van Jezus' leven en leringen bevatten veel voorbeelden van zijn ongeëvenaarde vermogen om alle soorten ziekte te genezen. Uit de evangeliën blijkt dat Jezus meer dan twintig keer zieken genezen heeft: van de genezing van de zoon van de hoveling (zie Johannes 4:46–53)

tot de genezing van het afgehakte oor van Malchus, de dienaar van de hogepriester (zie Lucas 22:50–51; Johannes 18:10).

Christus' genezingskracht was niet beperkt tot lichamelijk kwalen, maar betrof *'alle ziekte en alle kwaal onder het volk'* (Matteüs 4:23; cursivering toegevoegd; zie ook Mosiah 3:5; 3 Nephi 17:5–10). Jezus genas in zijn oneindige mededogen niet alleen mensen met lichamelijke kwalen, maar ook mensen met mentale of emotionele kwalen.

Deze genezingen zijn een integraal component van de verzoening van Jezus Christus. Die is zo krachtig — zo allesomvattend in haar omvang en reikwijdte — dat zij niet alleen de losprijs van zonde voldoet, maar

ook elke kwaal kan genezen. Hij die uitging en pijnen en benauwingen van elke soort doorstond, opdat Hij volmaakt zou weten hoe Hij zijn volk te hulp kon komen (zie Alma 7:11–12), en die de onbegrijpelijke zondenlast van allen die tot het geslacht van Adam behooren, droeg (zie 2 Nephi 9:21), biedt zijn genezingskracht aan ieder aan, ongeacht de oorzaak van hun benauwing. 'Door zijn striemen is ons genezing geworden' (Jesaja 53:5).

Daarom is de goddelijke gave van genezing toegesneden op de individuele behoeften van wie haar ontvangen van Hem die hen het beste kent, omdat Hij het meeste van hen houdt.

CARL HEINRICH BLOCH, HET BAD VAN BETESDA, MET DANK AAN HET BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY MUSEUM OF ART

Het geloof van de ontvanger is de belangrijke voorwaarde van genezing. Zonder geloof zal het wonder van genezing niet plaatsvinden.

De rol van de priesterschap

De Heiland kon door zijn goddelijke macht iedereen genezen, maar sterfelijke mannen die het gezag van het heilig Melchizedeks priesterschap uitoefenen zijn afhankelijk van zijn wil. Soms zijn zij niet bij machte om iemand die zij bedienen te genezen, omdat het Gods wil niet is. De apostel Paulus bijvoorbeeld bad de Heer driemaal om de niet nader omschreven 'doorn in het vlees' die hem kwelde, te verwijderen (2 Korintiërs 12:7-8). Maar de Heer wees zijn verzoek af met de mededeling: 'Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid' (2 Korintiërs 12:9). Paulus begreep beter dan menigeen dat beproeving en lijden noodzakelijk zijn en onvermijdelijk deel uitmaken van het leven.

President Spencer W. Kimball (1895-1985) zag de wijsheid in van de beperkingen die

op de genezingskracht van priesterschapsdragers is gelegd. Hij heeft gezegd: 'De kracht van het priesterschap is oneindig, maar God heeft in zijn wijsheid ieder van ons bepaalde beperkingen gegeven. (...) Ik ben dankbaar dat ik niet alle zieken kan genezen met het priesterschap. Ik zou mensen genezen die eigenlijk moeten sterven. (...) Ik ben bang dat ik de doeleinden van God zou dwarsbomen.'¹

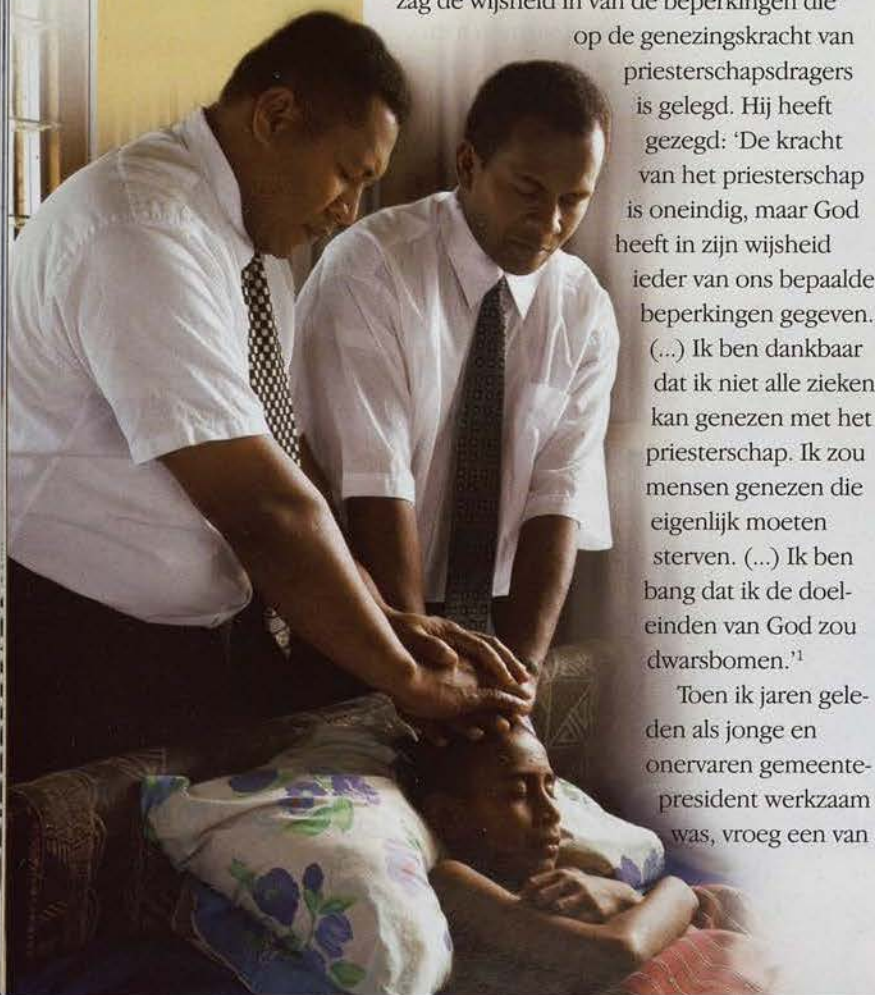
Toen ik jaren geleden als jonge en onervaren gemeente-president werkzaam was, vroeg een van

de leden in de gemeente of ik zijn ernstig zieke vrouw een zegen wilde geven. De man wilde duidelijk dat ik zijn vrouw zegende met volledige genezing van haar ziekte. Dat was ik ook van plan; zowel de man als de vrouw was hard nodig in onze kleine gemeente.

De man zalfde het hoofd van zijn vrouw met gewijde olie op de voorgeschreven manier, waarna ik de zalving bezegelde (zie Jakobus 5:14). Tot mijn verbazing sprak ik echter woorden uit die ik niet van plan was: de vrouw was 'ten dode (...) bestemd' (LV 42:48). Zij zou niet genezen van haar ziekte, maar dit leven vredig verlaten, veilig in de liefdevolle armen van de Heiland.

De vrouw stierf de volgende dag. Ik presideerde haar begrafenis, verdrietig maar wijzer. Ik had een belangrijke les geleerd: Als we zieken bedienen, moet onze stelregel zijn: 'Doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede' (Lucas 22:42).

Daarom komt de goddelijke gave van genezing op verschillende manieren tot uiting, toegesneden op de individuele behoeften van wie haar ontvangen, van Hem die hen het beste kent, omdat Hij het meeste van hen houdt. Christus' genezingskracht kan permanente genezing verschaffen, in die zin dat onvoldoende functionerende lichaamsdelen worden hersteld en de zware last van lijden uit het vermoeide hart wordt weggenomen. Maar de vrede, rust en verlichting van lijden waar zozeer naar wordt verlangd door hen wiens pijn soms ondraaglijk lijken, hoeven niet voort te vloeien uit een genezing in medische zin, maar uit de gave van meer kracht, begrip, geduld en mededogen, die de gekwelden in staat stelt hun lasten te dragen. Evenals Alma en zijn broeders kunnen zij dan 'hun lasten met gemak (...) dragen' en 'zich met blijdschap en geduld aan de ganse wil des Heren' onderwerpen (Mosiah 24:15).

De rol van medicijnen

We moeten niet denken dat iedereen die ziek is, wat de oorzaak ook mag zijn, alleen een priesterschapszegen nodig heeft om verlichting te krijgen, misschien zelf permanent. Ik ben een groot voorstander en pleitbezorger van priesterschapszegens. Ik weet uit *vele* persoonlijke ervaringen dat Jezus Christus, en Hij alleen, eigenaar is van de kostbare 'balsem in Gilead' (Jeremia 8:22), noodzakelijk voor een volledig genezing. Maar ik weet ook dat God ons verbazingwekkende kennis heeft gegeven die van onschatbare waarde kan zijn in de bestrijding van pijn. Ik ben van mening dat we gretig gebruik moeten maken van dergelijke van God afkomstige informatie.

Soms denken zieken die een priesterschapszegen hebben gekregen en vurig hebben gebeden om verlichting, dat ze een beklagenswaardig gebrek aan geloof ten toon spreiden als ze daarnaast ook medische hulp invoeren. Dat zou hen er zelfs toe kunnen brengen om de voorgeschreven medicijnen niet in te nemen, omdat ze ten onrechte denken dat hun geloof daar een goede vervanging van is. Een dergelijke denkwijze is gewoon verkeerd. Professionele medische hulp en geloofsoefening zijn *niet* met elkaar in conflict. In feite kan geloof oefenen vergen dat het advies van kundige medici wordt opgevolgd.

Verstandige beroepsmedici — ongeacht hun academische opleiding of richting, medisch of psychologisch — zien steeds vaker in dat spiritualiteit een belangrijk component van hun therapeutische behandelingswijze is. Nog geen tien jaar geleden bood slechts een handvol medische faculteiten in de Verenigde Staten cursussen aan in spiritualiteit en genezing, nu is dat meer dan de helft. Er begint bewijs vrij te komen, in het bijzonder in het geval van religieuze patiënten, dat een spirituele benaderingswijze van, bijvoorbeeld, de psychotherapie voor depressiviteit min-

stens zoveel baat heeft als de puur wetenschappelijke benaderingswijze. Een toenemend aantal artsen en psychotherapeuten maakt nu gebruik van spiritueel georiënteerde methodes en ingrepen bij de behandeling van patiënten met zowel lichamelijke als psychische stoornissen.

De rol van geloof

Het geloof van de ontvanger is de belangrijke voorwaarde van genezing (zie 2 Nephi 26:13; Mosiah 8:18; IV 35:9). Geloof — 'de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet' (Hebreeën 11:1) — is een gave van de Geest, een beloning voor rechtchapheid (zie 1 Korintiërs 12:9; IV 46:19–20). Zonder geloof zal het wonder van genezing niet plaatsvinden. 'Want indien er geen geloof onder de mensenkinderen is, kan God geen wonder onder hen verrichten; daarom toonde Hij Zich pas na hun geloof' (Ether 12:12).

Voor een complete genezing, haar geestelijke component daarbij inbegrepen, moeten we ook begrip hebben van onze natuur als Gods kinderen en van onze relatie tot Hem.

Uit de Schriften leren we, en de hedendaagse profeten bevestigen dat, dat stervelingen uit lichaam en geest bestaan — de eerste vergankelijk, de laatste eeuwig — en de twee verenigd zijn een levende ziel. Uit

Mensen die lijden aan allerlei kwalen putten hoop en bemoediging uit de wonderbaarlijke manifestaties van Christus' universele liefde. Zijn liefde staat vast en vergaat nooit.

het grote plan van geluk van de Vader leren we dat lichaam en geest, gescheiden door de dood die alle stervelingen ondergaan, in Gods tijd worden herenigd: 'En alle mensen worden onverderfelijk en onsterfelijk, en [zij worden] levende zielen, met een volmaakte kennis' (2 Nephi 9:13; zie ook Alma 11:42–45).

Geloof in een liefdevolle hemelse Vader en in zijn Zoon, onze Heiland — samen met het begrip dat we letterlijk Gods kinderen zijn, met de mogelijkheid om goddelijk te worden zoals Hij, en het besef dat zijn liefde voor ons eeuwig en onveranderlijk is — schenkt ons gemoedsrust. Die gemoedsrust blijft bestaan, zelfs als de medische, psychologische of sociale dimensies van kwalen — of ze nu fysiek of mentaal van oorsprong zijn — aanhouden als 'een doorn in het vlees'.

De rol van lijden

Ik geloof dat onze geestelijke kracht direct verband houdt met de mate waarin onze ziel wordt beproefd. Maar we moeten niet uit zijn op lijden noch roemen in verdrukking. Er schuilt geen intrinsieke waarde in lijden in en

van zichzelf. Lijden kan de ziel verwonden en verbitteren net zo goed als het die kan sterken en louteren. Sommige mensen putten kracht uit lijden, anderen buigen en breken erdoor. De auteur Anne Morrow Lindbergh heeft terecht gezegd: 'Als men alleen door te lijden wijs wordt, zou de hele wereld wijs zijn, want iedereen lijdt.'² Als we deel willen zijn van 'de gemeenschap aan [Christus]' lijden (Filipenzen 3:10), moeten we al het mogelijke doen om Hem met ons hele hart te kennen en Hem na te volgen. Dat zou heel goed lijden kunnen inhouden, maar aan dat lijden moeten we wel mededogen, empathie, geduld en nederigheid toevoegen, alsmede de bereidheid om onze wil aan Gods wil te onderwerpen.

Mensen die lijden aan allerlei kwalen putten hoop en bemoediging uit de wonderbaarlijke manifestaties van Christus' universele liefde. Zijn liefde staat vast en vergaat nooit. Daarvan getuigde Paulus:

Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? (...)

'Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here' (Romeinen 8:35, 38–39).

De oneindig liefdevolle en mededogende Jezus weet van onze benauwingen en smarten, want Hij is 'ieder volk indachtig (...), in welk land het zich ook moge bevinden; ja, Hij telt zijn volk, en zijn barmhartigheid strekt zich over de ganse aarde uit' (Alma 26:37). ■

NOTEN

1. *Leringen van kerkpresidenten*: Spencer W. Kimball (2006), p. 18.
2. 'Lindbergh Nightmare', *Time*, 5 februari 1973, p. 35.

LESSEN UIT HET

BOEK VAN MORMON

Een verandering van hart ondervinden

*U en ik kunnen
deelhebbers worden
van een machtige
verandering van
hart en een geeste-
lijke wedergeboorte,
waarmee wij
beslag leggen op de
beloofde zegeningen
van vrede, liefde,
vreugde en de wil
om voortdurend
het goede te doen.*

OUDERLING KEITH K. HILBIG
van de Zeventig

Een aantal jaren geleden in Oost-Europa hoorde ik een jonge zending in een zoneconferentie zijn medezendingen een ervaring vertellen die zijn leven had veranderd. Zijn collega en hij hadden in een andere stad een man van middelbare leeftijd, Ivan genaamd (naam is veranderd), gevonden en onderwezen. Hun onderzoeker had een zwaar leven achter zich, en dat was goed te zien aan zijn versleten kleding, zijn pluizige baard en zijn onzekere voorkomen. Het had

hem niet meegezeten in het leven.

Daar hij niet kerkelijk was opgevoed, had Ivan heel wat in te halen. Hij moest gewoonten afleren die niet in overeenstemming waren met het herstelde evangelie. Hij moest nieuwe beginselen aannemen en toepassen. Ivan was leergierig. Hij bereidde zich ijverig op zijn doop en bevestiging voor. Zijn kleding was nog steeds versleten en zijn baard pluizig, maar hij had de eerste stap gezet. Kort na Ivans doop was de zending overgeplaatst. Hij hoopte dat hij Ivan nog eens zou zien.

Een half jaar later wees de zendingspresi-

GARY L. KATE DE BEKERING VAN ALMA, JOHN WILLARD CLAWSON, BRIGHAM YOUNG

Alma de jonge ervoer persoonlijk wat het inhoudt om te veranderen van een vijand van God in een nieuwe mens, iemand die bekeerd is en daarom toegewijd aan de opbouw van het koninkrijk.

dent de jonge zendeling toe aan dezelfde gemeente. Hoewel hem dat verraste, was hij maar wat graag bereid terug te gaan. Op de eerste zondag ging de zendeling met zijn nieuwe collega al vroeg naar de kerk voor de avondmaalsdienst. De leden vonden het fijn om de zendeling weer in hun midden te hebben. Breed glimlachend begroetten zij hem allerhartelijkst.

De zendeling herkende bijna iedereen in de kleine gemeente. Tevergeefs zocht hij echter naar het gezicht van de man die hij en zijn collega een half jaar eerder hadden lesgegeven en gedoopt. De zendeling voelde een lichte mate van teleurstelling en verdriet bij hem opkomen. Was Ivan naar zijn oude gewoonten teruggekeerd? Had hij zijn doopverbond niet geëerd? Was hij de zegeningen

misgelopen die door zijn bekering binnen zijn bereik waren gekomen?

De zendeling onderbrak zijn angstige bespiegelingen omdat er een onbekende man op hem afkwam die hem wilde begroeten. De fris geschoren man had een zelfverzekerde glimlach en aan zijn blik kon je zien dat het een goed mens was. Hij droeg een wit shirt en een zorgvuldig geknoopte stropdas, en stond op het punt om die sabbatmorgen het avondmaal voor te bereiden voor de kleine gemeente. Pas toen de man tegen hem begon te praten, herkende de zendeling hem. Het was de nieuwe Ivan, niet de oude Ivan die ze hadden lesgegeven en gedoopt! De zendeling zag in zijn vriend de belichaming van geloof, bekering en vergeving; hij zag de verzoening in werking.

De zending vertelde zijn collega's op de zoneconferentie dat Ivan was veranderd en ontzettend was gegroeid in de maanden dat ze elkaar niet hadden gezien. Ivan had het evangelie aanvaard en dat straalde van hem af. Hij had een 'verandering van hart' (Alma 5:26) ervaren, groot genoeg om zich te laten dopen en voorwaarts te streven in het voortgaande bekeringsproces. Hij was zich aan het voorbereiden op het hoge priesterschap en de verordeningen van de tempel. Ivan was met recht 'wedergeboren' (Alma 7:14).

Aan het eind van zijn relaas vroeg de zending zich hardop af: 'In hoeverre heb *ik* in het laatste half jaar een "verandering van hart" ondergaan?' Waarop hij liet volgen: 'Ben *ik* "wedergeboren"?' Dat zijn twee belangrijke vragen die ieder van ons zich privé op geregelde basis zou moeten afvragen.

In de afgelopen jaren heb ik nagedacht over de woorden van de jonge zending en de verandering in Ivan. Ik heb de rol bepeinsd die een 'machtige verandering' (Alma 5:12) in ons hart en 'geestelijk uit God geboren' (Alma 5:14) worden, spelen bij de aanvaarding van het herstelde evangelie. Ik ben tot de slotsom gekomen dat ze een belangrijke plaats innemen in het evangelie van Jezus Christus, en dat het niet slechts eenmalige, afgeronde ervaringen zijn. Ze bieden ons voortdurend de kans om ons bekeringsproces en onze individuele verfijning te verdiepen. Ze bereiden ons voor op het eeuwige leven.

De geestelijke wedergeboorte — een uitdaging

De wedergeboorte en de machtige verandering van hart zijn een uitdaging waar we allemaal voor komen te staan. Er zijn mensen in de christelijke gemeenschap die geloven dat de wedergeboorte niet meer inhoudt dan Christus als de Redder van de wereld aan te nemen, los van iemands levenswijze. Anderen beweren dat het voldoende is de rol van Christus te *erkennen*, eventueel gecombineerd met een *mondelijke uiting van geloof* in Christus, om ons uiteindelijk terug in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon te brengen. Hoe goed bedoeld deze manier van denken ook is, zij is niet juist.

In het Nieuwe Testament staan vele verwijzingen naar de

President Brigham Young verklaarde dat 'een nieuwe geboorte' hen omschrijft die volledig en uitsluitend aan de Geest van waarheid en aan God toegewijd zijn.

wedergeboorte, maar uit de vertaling blijkt niet altijd precies *hoe* die wordt bereikt. De Heiland (zie Johannes 3:5–7), Johannes de Doper (zie Matteüs 3:11), en Paulus (zie Romeinen 6:2–6; 2 Korintiërs 5:17; Galaten 4:29; Efeziërs 4:24) verkondigen de wedergeboorte, maar ze leggen niet uit wat die inhoudt.

In het Boek van Mormon daarentegen wordt beter uitgelegd hoe iemand tot een verandering van hart of een wedergeboorte komt. De profeten in het boek geven een duidelijke leerstellige uitleg van het proces. Beide zinsneden worden behandeld door Alma de jonge, die de leden van de kerk drie vragen stelde: 'Ik vraag u, mijn broeders der kerk: zijt gij geestelijk uit God geboren? Hebt gij zijn beeld

in uw gelaat ontvangen? Hebt gij die machtige verandering in uw hart ondervonden?' (Alma 5:14.)

We weten uit de standaardwerken dat we door de doop door onderdompeling lid van de kerk worden, maar dat de verordening op zich *niet* de geestelijke wedergeboorte is, die ons in staat stelt om in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader terug te keren. Evenzo hebben we, doordat we na onze doop bevestigd worden, het *recht* op het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest. Maar alleen als we ons werkelijk hebben bekeerd — en dus echt de Heilige Geest hebben *ontvangen* — kunnen we geheiligd worden en geestelijk wedergeboren worden. Vandaar dat we Alma's indringende vragen herhaaldelijk ter harte moeten nemen.

President Brigham Young (1801–1877) heeft ooit als volgt over de 'nieuwe geboorte' gesproken: 'Er is zoiets als de geboorte van de Geest terwijl we nog in dit leven zijn. En wanneer we onze eigen onafhankelijke schepping volmaakt gaan begrijpen, die God ons geschonken heeft, en de geestenwereld, en de beginselen en invloeden die op dit organisme van kracht zijn, gaan we begrijpen dat iemand zo volledig en uitsluitend aan de Geest van waarheid en aan God kan zijn toegewijd, en zo opgaat in die Geest dat met recht van een nieuwe geboorte kan worden gesproken.'¹

Koning Benjamin leerde zijn volk in een bezielende redevoering hoe zij de evangeliebeginselen moesten naleven (zie Mosiah 2–4). Toen vroeg hij stoutmoedig of zij

zijn woorden geloofden. Hun aangrijpende antwoord verschaft een krachtig voorbeeld: 'En allen riepen zij als met één stem, zeggende: Ja, wij geloven alle woorden die gij tot ons hebt gesproken; en ook weten wij dat ze zeker en waar zijn, dankzij de Geest van de almachtige Heer, die een grote verandering in ons, ofwel in ons hart, heeft teweeggebracht, waardoor wij niet meer geneigd zijn om kwaad te doen, maar wél om voortdurend goed te doen' (Mosiah 5:2).

Ook zeiden zij: 'Wij zijn bereid een verbond met onze God aan te gaan dat wij voor de rest van onze levensdagen zijn wil zullen doen, en gehoorzaam zullen zijn aan zijn geboden in *alle* dingen die Hij ons zal gebied-

Koning Benjamin legde toen aan het volk uit wat er was gebeurd en wat het gevolg was, waarmee hij een uitstekende definitie van de wedergeboorte gaf:

'Gij hebt de woorden gesproken die ik verlangde; en het verbond dat gij hebt gesloten, is een rechtvaardig verbond.

'En nu, wegens het verbond dat gij hebt gesloten, zult gij de kinderen van Christus worden genoemd, zijn zonen en zijn dochters; want zie, heden heeft Hij u geestelijk verwekt; want gij zegt dat uw hart door geloof in zijn naam is veranderd; daarom zijt gij uit Hem geboren en zijn zonen en zijn dochters geworden' (Mosiah 5:6-7).

Deze volgelingen van koning Benjamin hadden duidelijk een dusdanig grote verandering van hart ondervonden, dat ze niet meer geneigd waren om kwaad te doen; verder waren ze duidelijk geestelijk verwekt, ofwel wedergeboren.

Denk eraan dat de wedergeboorte niet onze herinneringen aan voorbij zonden uitwist, maar zij verschaft wel gemoedsrust en opheffing van wroeging (zie Mosiah 27:29; Alma 36:19).

Zegeningen van de wedergeboorte

Ouderling Bruce R. McConkie (1915-1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen herinnerde ons eraan dat

'De leden van de kerk die zijn wedergeboren', sprak ouderling Bruce R. McConkie, 'hebben die positie niet bereikt door louter en alleen lid van de kerk te worden, maar door geloof, rechtvaardigheid, liefde, en het overwinnen van de wereld.'

'de leden van de kerk die zijn wedergeboren zich in een gezegende en bevoorrechte positie bevinden. Zij hebben die positie niet bereikt door louter en alleen lid van de kerk te worden, maar door geloof (1 Johannes 5:1), rechtvaardigheid (1 Johannes 2:29), liefde (1 Johannes 4:7), en het overwinnen van de wereld (1 Johannes 5:4).'²

Alma de jonge ervoer persoonlijk wat het inhoudt om te veranderen van een vijand van God in een nieuwe mens, iemand die bekeerd is en daarom toegewijd aan de opbouw van het koninkrijk:

'Want, zeide hij, ik heb mij van mijn zonden bekeerd en ben door de Heer verlost; zie, ik ben uit de Geest geboren.

'En de Heer zeide tot mij: Verwonder u niet dat *het gehele mensdom moet worden wedergeboren, ja, mannen en vrouwen, alle*

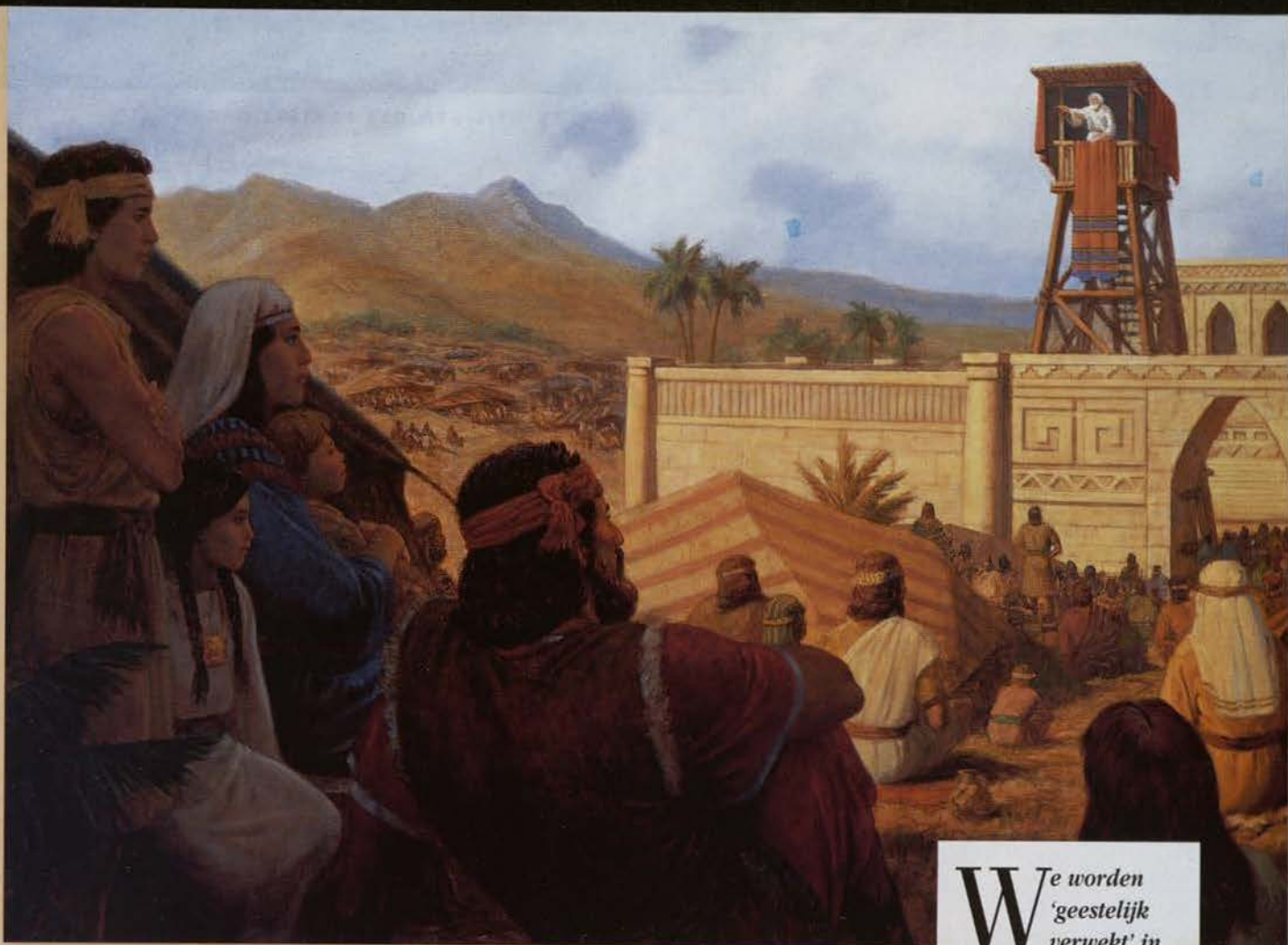
natiën, geslachten, talen en volken; ja, geboren uit God, veranderd van hun vleselijke en gevallen staat in een staat van rechtvaardigheid, waardoor zij, door God verlost, zijn zonen en dochters worden;

'Aldus worden zij nieuwe schepselen; en tenzij zij dat doen, kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven' (Mosiah 27:24-26; cursivering toegevoegd).

Als *alle* mensen wedergeboren moeten worden en een verandering van hart moeten ondergaan, doet het er niet toe of we in de kerk zijn geboren of later pas tot de kerk zijn toegetreten. We moeten allemaal ergens in onze bekeeringsproces op een punt komen dat we de verandering van hart en de wedergeboorte door de Geest ondergaan. Het proces dat tot de wedergeboorte en de verandering van hart leidt, is voor iedereen bestemd, voor *alle* naties en daarom voor iedereen.

In de Schriften staan voorbeelden van mensen wier wedergeboorte zich op een opmerkelijke wijze voltrok, zoals Paulus (zie Handelingen 9:1-20) en Alma de jonge (zie Mosiah 27:8-37). Voor de meeste mensen uit de Bijbel en het Boek van Mormon én tegenwoordig is die verandering van hart niet één op zichzelf staande gebeurtenis, maar eerder een persoonlijk, geleidelijk proces.

Ouderling McConkie heeft in de conferentie van de ring

We worden 'geestelijk verwekt' in Christus, verkondigde koning Benjamin, als ons 'hart door geloof in zijn naam is veranderd'.

Brigham Young University 1 deze troostrijke en bemoedigende woorden gesproken: 'Voor de meeste mensen is bekering [geestelijke wedergeboorte en de bijbehorende vergeving van zonden] een proces; en het gaat van stap voor stap, trede na trede, stadium na stadium, van een lagere staat naar een hogere, van genade op genade, tot de tijd aanbreekt dat de persoon zich helemaal heeft overgegeven aan de rechtvaardige zaak. Dat betekent dat iemand vandaag een zonde overwint en morgen nog een. Hij vervolmaakt zijn leven in het ene aspect nu en in een ander aspect later. En het bekeringsproces gaat verder totdat het voltooid is, totdat we letterlijk, zoals het Boek van Mormon zegt, heiligen Gods worden in plaats van natuurlijke mensen.'³

Het doet er niet toe of onze geestelijke wedergeboorte plotseling of, gebruikelijker, geleidelijk is. Hoewel het proces kan verschillen, is het resultaat hetzelfde. Er is geen

verschil in de kwaliteit van de bekering. Voor iedereen die een machtige verandering van hart ondergaat, gaat dat vergezeld van gevoelens van vreugde en liefde, die de voorgaande pijnen van ongehoorzaamheid verdrijven (Zie Alma 36:20–21). Hoe goed is onze hemelse Vader! Hoe allesomvattend is de verzoening van zijn Zoon!

Door gehoorzaam te zijn aan deze ware leerstellingen kunnen u en ik, gelijk de zending in Oost-Europa en zijn onderzoeker, deelhebbers worden van een machtige verandering van hart en een geestelijke wedergeboorte, waarmee wij beslag leggen op de beloofde zegeningen van vrede, liefde, ware vreugde en de wil om voortdurend het goede te doen. ■

NOTEN

1. *Deseret News*, 2 mei 1860, p. 68.
2. *Mormon Doctrine*, 2e editie (1966), p. 101; zie ook Bijbelvertaling van Joseph Smith, 1 Johannes 3:9.
3. *Be Ye Converted*, Brigham Young University Speeches of the Year (11 februari 1968), p. 12.

Wat mij het meeste aanspreekt in de kerk

Isabelle Alpert

Mijn man en ik gingen onlangs met enkele vrienden uit eten.

Het gesprek ging al snel over godsdienst en een van onze vrienden, een minderactief lid van de kerk, begon te vertellen waarom de kerk niet waar was.

Tijdens zijn uitleg werd hij steeds agressiever, vijandiger en bozer. Ik bleef stilzitten en luisterde. Aanvankelijk werd ik verdrietig, maar toen werd ik boos en wilde ik hem op zijn nummer zetten. Maar de stille, zachte stem zei dat ik me stil moest houden.

Onze vriend bleef door-
draven totdat we klaar
waren met eten en de
rekening betaald
hadden. Toen
stopte hij even,

alsof hij op mijn reactie wachtte. Ik bleef even stil zitten bidden. Toen zei ik zachtjes en kalm: 'Weet je wat mij het meeste aanspreekt als ik op zondag naar de kerk ga? Het avondmaal. Dan word ik in de gelegenheid gesteld om rustig mijn hoofd te buigen en tot mijn hemelse Vader te bidden. Ik vertel Hem wat ik de afgelopen week beter had kunnen doen, en ik denk na over manieren tot verbetering.'

Toen zei ik: 'Ik denk dan aan de mensen die ik de afgelopen week tot zegen ben geweest, en vraag mijn hemelse Vader om de gelegenheid om de komende week nog meer mensen tot zegen te zijn. Ik ben dankbaar dat ik iedere week tijdens het avondmaal de tijd heb om dat te doen en om aan mijn volmaking te werken.'

Onze vriend keek me aan en zei niets. We gingen het restaurant uit en liepen naar onze auto. Toen vroeg ik hem of hij zich al die zelfhulpboeken op mijn boekenplank nog kon herinneren. Dat deed hij. Ik vertelde hem dat sinds ik lid van de kerk was

geworden, ik er niet één meer had gelezen. Ik zei dat het Boek van Mormon het enige boek is waar ik mijn antwoorden in vind.

Enkele dagen later belde hij op om zijn excuses aan te bieden.

Moroni adviseert ons: 'Komt tot Christus (...) en heb God lief met al uw macht, verstand en

Ik zei tegen onze boze, minderactieve vriend dat ik het avondmaal op zondag het fijnste vind.

kracht' (zie Moroni 10:32). Naarmate ik die raad opvolg, neemt mijn liefde voor Gods kinderen toe — zelfs voor hen die mijn vijand willen zijn. ■

Nog een week tot het einde van de maand

Julie C. Donaldson

Met enige moeite droegen mijn man en ik onze twee jonge kinderen naar een leeg tafeltje in de grote eetzaal van de universiteit. Terwijl we de boterhammen uit onze tas haalden die we van huis hadden meegenomen, bespraken we onze slechte financiële situatie.

We hadden geen geld meer en het duurde nog een week tot het einde van de maand. We wilden onze ouders niet om hulp vragen. We hadden kredietkaarten, maar als we daaraan zouden beginnen was het einde zoek. We hadden trouw onze tiende betaald, en we hoopten dat onze hemelse Vader ons zou zegenen.

Toen we over onze mogelijkheden nadachten, zag ik enkele tafeltjes verderop een man zitten die naar ons glimlachte. Omdat onze kinderen vrij druk en actief waren, was ik eraan gewend dat mensen naar ons keken. Ik dacht er verder niet over na totdat hij naar ons toe kwam lopen. Hij legde een gevouwen vel papier op

tafel, gaf mijn man een schouderklopje en zei met een glimlach: 'Het ziet er naar uit dat je je handen vol hebt.'

Toen liep hij weg en was al snel in de drukte verdwenen. Toen we het vel papier openvouwden, lazen we: 'Succes! Het ziet er naar uit dat jullie op de goede weg zijn.' In het vel papier zat genoeg geld om ruimschoots de komende week door te komen.

Met tranen in mijn ogen voelde ik de vredige verzekering van de Geest dat dit een antwoord op onze gebeden was en een zegen omdat we onze tiende hadden betaald. Op dat moment wist ik dat onze hemelse Vader heel goed op de hoogte was van

De vreemdeling kwam op ons af, legde een gevouwen vel papier op de tafel en gaf mijn man een schouderklopje.

ons gezinnetje en dat Hij ons niet in de steek zou laten.

Ik heb dat vel papier bewaard en in de loop der jaren nog vaak gelezen. Ik weet zeker dat de vrijgevinge vreemdeling zich niet volledig bewust was van de invloed die zijn goede daad had. Maar voor

ons gezin was deze ervaring een keerpunt — naar meer gehoorzaamheid, geloof en dankbaarheid.

Een influistering van de Geest, een vrijgevinge vreemdeling en een vriendelijk briefje zijn mijn gezin tot zegen geweest. ■

Toen Favio naar het boek liep dat op de stoep lag, herkende bij de gouden letters. Het was het antwoord van onze hemelse Vader.

Waar kan ik nog een boek-van-mormon vinden?

Curtis Kleinman

Mijn collega en ik waren net een lange dag zonder succes langs de deuren gegaan in Buenos Aires (Argentinië). Toen we op de bus stonden te wachten, werd ik overmand door een sterk gevoel van zelfmedelijden. Ik was al drie maanden zonder succes in dat gebied werkzaam. Ik had het gevoel dat ik de Heer teleurstelde.

Toen zag ik een man op de fiets met een noodvaart op ons af komen. Hij schreeuwde en zwaaide. In de hoop deze ogenschijnlijk kwade man te vermijden, liepen we snel naar de naderende bus. Het begon al donker te worden, en we bevonden ons in een gevaarlijke buurt. We hoopten de bus te bereiken voordat de angstwekkende man ons zou bereiken.

'Ik wil jullie wat vragen', riep de

man. De bus stopte voordat de man ons bereikte, en we klommen snel de bus in. Toen hoorde ik de man vragen: 'Wat is er met de gouden platen gebeurd nadat Joseph Smith ze had vertaald?' Mijn mond viel open. Ik wilde uit de bus springen toen die wegreed. In plaats daarvan riep ik 'Waar woont u?' en schreef snel zijn adres op.

De volgende dag gingen we naar zijn huis toe. Hij heette Favio. Hij vertelde ons dat hij een maand eerder een boek-van-mormon van zijn vriend had geleend.

'Ik ben altijd in Jezus Christus geïnteresseerd geweest, maar ik had nog nooit van een ander testament over zijn leven gehoord', zei Favio. 'Ik kende alleen de Bijbel en de bediening van

Christus in het Oosten. Niemand heeft me ooit verteld dat Christus in Amerika is geweest! Ik wilde er graag meer over weten.'

Enkele weken later moest Favio het boek weer teruggeven. 'Ik wist niet waar ik een exemplaar van het boek kon kopen', zei hij. 'Ik wilde heel graag te weten komen of het boek waar is. Ik ben in gebed gegaan en heb mijn hemelse Vader om hulp gevraagd. Ik zei: "Vader, als het Boek van Mormon waar is, kunt u er dan voor zorgen dat ik er een exemplaar van kan krijgen zodat ik het verder kan bestuderen?"'

Op een dag bevond Favio zich op een station. Uit zijn ooghoek zag hij op de stoep iets wat op een blauw boek leek. Toen hij dichterbij kwam, herkende hij de gouden letters. Het was het antwoord van onze hemelse Vader.

Enkele weken nadat hij het Boek van Mormon had gevonden, had Favio ons bij de bushalte zien staan. Toen wist hij al dat het boek waar was.

De daaropvolgende weken onderwezen we Favio in de fundamentele beginselen van het evangelie en moedigden wij hem aan om te blijven lezen. Iedere keer dat we hem vroegen of hij een bepaald evangeliebeginsel wilde naleven, antwoordde hij: 'Ik ben bang om het niet na te leven.'

Kort daarna liet hij zich dopen.

Iedere keer als ik nu een moeilijke dag heb, heb ik geen zelfmedelijden meer, maar denk ik aan Favio — aan de vraag die hij twee ontmoedigde zendelingen stelde en aan zijn toewijding aan de Heer nadat hij een antwoord had ontvangen. ■

Het gebed van mijn kinderen

Virgínia Augusta de Pádua Lima Pereira

Toen ik de telefoon aannam in ons kerkgebouw in Viseu (Portugal) vroeg ik me af wie er belde. Ik was verbaasd toen ik het trillende stemmetje van mijn achtjarige zoon hoorde.

'Mama, Viviana is door een auto aangereden', zei hij. 'Ze leeft nog, maar haar hoofd bloed! Ze wordt nu naar het ziekenhuis gebracht.'

Ik viel bijna flauw. Wat moest ik doen? Gelukkig had ik familie in de buurt — twee van mijn zussen waren bij me. Een van hen ging met me mee naar het ziekenhuis, terwijl de andere naar mijn huis ging om mijn drie bezorgde kinderen thuis te troosten.

Te midden van zoveel leed, wilde ik bidden maar ik kon alleen maar huilen. Onderweg naar het ziekenhuis kreeg ik opeens een vredig en geruststellend gevoel. Ik voelde dat ik me geen zorgen hoefde te maken en dat alles goed zou komen.

Mijn zus merkte de verandering op en vroeg: 'Voel je je goed?' Ik knikte. Vol twijfel vroeg ze opnieuw: 'Echt? Voel je je goed?'

'Ja', antwoordde ik, waarna ik verder niets meer zei.

Toen we bij het ziekenhuis aankwamen, vond ik mijn vierjarige dochtertje bij bewustzijn en slechts lichtgewond. Nadat ik haar had getroost, bleef ik denken aan het rustige gevoel dat ik had gekregen.

Viviana kwam na een dag in het ziekenhuis alweer naar huis. Toen we het over het ongeluk hadden, vertelde mijn zus die bij de kinderen was gebleven: 'Toen de ambulance gisteren was vertrokken, gingen Vanessa en Vasco naar binnen om samen te bidden.'

Het was goed om te horen dat mijn

kinderen te midden van al hun angstige gevoelens niet waren vergeten wat ze thuis en op het jeugdwerk hadden geleerd. Ze waren pas zes en zeven, maar ze hadden geloof in de kracht van het gebed. Ze wisten dat onze hemelse Vader in staat was om hun zusje te helpen.

Die hele middag dacht ik aan hun geloof. Toen vroeg ik me af wanneer ik me rustig was gaan voelen. Nadat ik had uitgerekend hoe lang het had geduurd om het ziekenhuis te bereiken, besepte ik dat ik dat rustige gevoel had gekregen rond de tijd dat Vanessa en Vasco hadden gebeden.

Ik weet dat onze hemelse Vader die lieve stemmetjes had gehoord en niet alleen mijn dochter met gezondheid had gezegend maar ook mij met gemoedsrust. Ik zal nooit vergeten wat ik die dag van mijn kinderen heb geleerd: wij hebben een dierbare Vader die onze gebeden hoort en ons wil zegenen 'met vertrouwen dat Hij altijd op u let' (O, wees need'rig, lofzang 83). ■

Te midden van alle angst waren mijn kinderen niet vergeten wat ze hadden geleerd.

Wist je?

Mijn lievelingstekst

'Voorwaar, aldus zegt de Heer: Het zal geschieden dat iedere ziel die zijn zonden verzaakt en tot Mij komt, en mijn naam aanroept en mijn stem gehoorzaamt en mijn geboden onderhoudt, mijn aangezicht zal zien en zal weten dat Ik ben' (IV 93:1).

In deze tekst staat wat we allemaal moeten doen om de Heiland te kunnen zien. Ik wil daaraan werken zodat ik dat doel kan bereiken.

Ole I. (16), Buskerud, Noorwegen

Vertel ons wat je lievelingstekst is en waarom. E-mail ons: liahona@ldsburch.org. Zet 'Favorite Scripture' op de onderwerpregel.

Tip voor toespraak

Als je gevraagd bent om een toespraak te houden, maak je dan geen zorgen — bereid je voor. Vergeet niet dat de Heer heeft gezegd: 'Indien gij voorbereid zijt, zult gij niet vrezen' (IV 38:30). Als je een toespraak voorbereidt, overweeg dan om uit persoonlijke ervaring te vertellen hoe je dat evangeliebeginsel toepast en Jezus Christus daardoor beter leert kennen.

Rechtvaardige leiders worden

'President Gordon B. Hinckley heeft over jullie gezegd: "[Jullie zijn] de edelste [en

sterkste] generatie jonge mensen in de geschiedenis van de kerk."³ Ik geloof dat jullie zijn voorbereid en bewaard om in deze tijd naar de aarde te komen, nu er zoveel uitdagingen en mogelijkheden zijn. Ik geloof dat de Heer op jullie rekent en verwacht dat jullie rechtvaardige leiders worden en "te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen" (Mosiah 18:9) als getuige zullen optreden. Er kan daadwerkelijk van jullie gezegd worden dat jullie de "helder schijnende hoop" zijn.'

Elaine S. Dalton, eerste radgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium, 'Het is aan je gezicht te zien', *Liahona*, mei 2006, p. 109.

Statistieken

3.500.000: exemplaren van het Boek van Mormon in 2006 gedrukt

De kerk in Bolivia

In november 1964 kwamen de eerste zendelingen in Bolivia aan. In december doopten en bevestigden ze hun eerste bekeerling.

De eerste Boliviaan die op zending ging, was Desiderio Arce Cano in 1967. Hij liet een zangcarrière in Argentinië achter om in zijn eigen land op zending te gaan. Hij is later ringpresident en zendingspresident geworden.

Het ledental in Bolivia is de afgelopen tien jaar ruim verdubbeld.

LEDENTAL	153.674
RINGEN EN DISTRICTEN	34
ZENDINGSGBIEDEN	3
TEMPELS	1
CENTRA VOOR FAMILIEGESCHIEDENIS	31

Brad Teare, De gelijkenis van de olijfboom

Deze houtsnede illustreert een tafereel uit Jakob 5 in het Boek van Mormon. Jakob citeert in dat hoofdstuk de allegorie van de profeet Zenos over de tamme en wilde olijfbomen, die staat voor de geschiedenis en bestemming van het huis van Israël. Jakob schrijft: 'Dit is mijn profetie: dat de dingen die deze profeet Zenos heeft gesproken over het huis Israëls (...) voorzeker moeten geschieden' (Jakob 6:1).

DUTCH

4 02022 86120 9

